Soborul prea curatei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu
(26 decembrie)

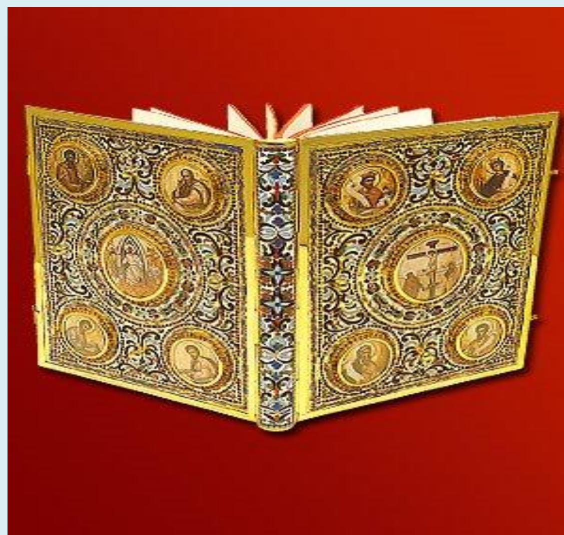
În a doua zi după Naşterea Domnului, Biserica ortodoxă o prea măreşte şi îi mulţumeşte Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, cea care L-a născut cu trup pe Domnul, Dumnezeul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Praznicul acesta se numeşte Sobor [sau Sinaxă], deoarece în această zi toţi credincioşii se strâng să o prea mărească pe aceea care este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi să prăznuiască cu evlavie şi de obşte această sfântă sărbătoare în cinstea ei.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

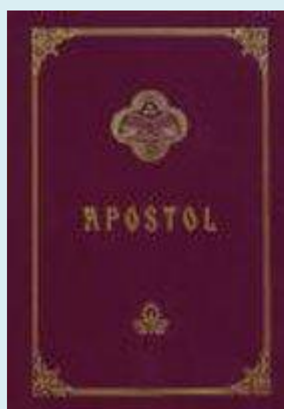

Ev. Matei 2,13-23

13. După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.
14. Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt.
15. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: "Din Egipt am chemat pe Fiul Meu".

16. Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.
17. Atunci s-a împlinit ceea ce se spusese prin Ieremia, proorocul:
18. "Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela îşi plânge copiii şi nu voieşte să fie mângâiată pentru că nu sunt".
19. După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt,
20. Şi i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului.
21. Iosif, sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel.
22. Şi auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi luând poruncă, în vis, s-a dus în părţile Galileii.
23. Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

Apostol

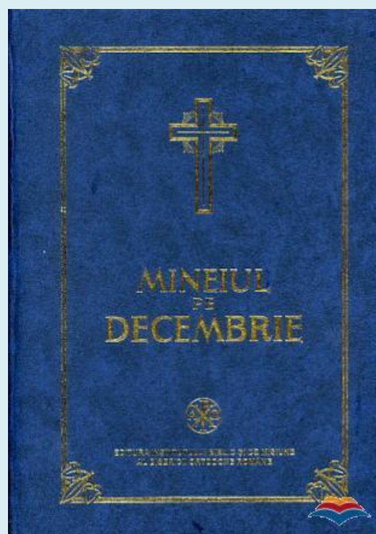
Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 2,11-18

Fraţilor
11.Pentru că şi Cel ce sfinţeşte şi cei ce se sfinţesc, dintr-Unul sunt toţi; de aceea nu se ruşinează să-i numească pe ei fraţi,
12.Zicând: "Spune-voi fraţilor mei numele Tău. În mijlocul Bisericii Te voi lăuda".
13.Şi iarăşi: "Eu voi fi încrezător în El" şi iarăşi: "Iată Eu şi pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu".
14.Deci, de vreme ce pruncii s-au făcut părtaşi sângelui şi trupului, în acelaşi fel şi El S-a împărtăşit de acestea, ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morţii, adică pe diavolul,
15.Şi să izbăvească pe acei pe care frica morţii îi ţinea în robie toată viaţa.

16.Căci, într-adevăr, nu a luat firea îngerilor, ci sămânţa lui Avraam a luat.
17.Pentru aceea, dator era întru toate să Se asemene fraţilor, ca să fie milostiv şi credincios arhiereu în cele către Dumnezeu, pentru curăţirea păcatelor poporului.
18.Căci prin ceea ce a pătimit, fiind El însuşi ispitit, poate şi celor ce se ispitesc să le ajute.

În această lună (decembrie), ziua a douăzeci şi şasea - Soborul Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria (Minei)

La Vecernie

Slujba lui se pune la, Pavecerniță în altă zi când va voi cel mai mare. Seara la Vecernie, Catismă nu citim, fără numai de se va întâmpla Sâmbătă seara. La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6.

Stihirile prăznuirii, glasul al 2-lea:

Veniţi să ne bucurăm de Domnul, această taină de acum spunând, peretele cel din mijloc al zidului s-a stricat; sabia cea de foc dă dosul, şi Heruvimul se depărtează de la pomul vieţii, şi eu desfătării Raiului mă împărtăşesc; din care am fost lepădat pentru neascultare. Că Chipul cel neschimbat al Tatălui, Chipul Fiinţei Lui celei de-a pururea, chipul robului primeşte, ieşind din Maică ce nu ştie de nuntă, nesuferind schimbare; că ceea ce a fost a rămas, Dumnezeu fiind adevărat; şi ceea ce n-a fost a luat, Om făcându-Se pentru iubirea de oameni. Acestuia să strigăm: Cela ce Te-ai născut din Fecioară, Dumnezeule miluieşte-ne pe noi. (de două ori)

Domnul Iisus născându-Se din curata Fecioară, s-au luminat toate; că păstorii zicând cu fluierele, şi magii închinându-se, îngerii cântând Irod s-a tulburat; că Dumnezeu cu trup S-a arătat, Mântuitorul sufletelor noastre. (de două ori)

Împărăţia Ta, Hristoase Dumnezeule împărăţia tuturor veacurilor, şi stăpânirea Ta întru tot neamul şi neamul; Cel ce Te-ai întrupat din Duhul Sfânt, şi din pururea Fecioara Maria Te-ai făcut Om. Lumină ne-a strălucit nouă Hristoase Dumnezeule venirea Ta; Lumina cea din Lumină, strălucirea Tatălui; toată făp-

tura ai luminat, toată suflarea Te laudă pe Tine, Chipul slavei Tatălui. Cela ce eşti şi mai-nainte ai fost, şi ai strălucit din Fecioară, Dumnezeule miluieşte-ne pe noi.

Ce vom aduce ţie Hristoase ? Că Te-ai arătat pe pământ ca un om pentru noi; că fiecare din fãpturile cele făcute de Tine, aduce Ție mulțumire. Îngerii lauda, cerurile steaua, magii daruri, păstorii minunea, pământul peştera, pustiul ieslea; iar noi pe Maica Fecioara. Dumnezeule, cela ce eşti mai-nainte de veci, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., glas al 6-lea

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pe pământ pace; că astăzi primeşte Vitleemul, pe Cel ce şade pururea împreună cu Tatăl; astăzi îngerii slăvesc pe Pruncul, Cel ce S-a născut, cu dumnezeiască cuviinţă. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pe pământ pace, întru oameni bunăvoire.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul glasul al 7-lea: Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru ? Tu eşti Dumnezeu care faci minuni.

Stih: Cunoscută ai făcut întru noroade puterea Ta.

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu eşti Dumnezeu care faci minuni.

Stih: Şi am zis, acum am priceput: Aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt.

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu eşti Dumnezeu care faci minuni.

Stih: Adusu-mi-am aminte de lucrurile Domnului.

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu eşti Dumnezeu care faci minuni.

Citeţul: Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Şi cântă strana întâia: Tu ești Dumnezeu care faci minuni.

Vezi: De este Sâmbătă seara, cântăm Prochimenul: Domnul s-a împărățit... cu Stihurile lui, iar Prochimenul cel mare: Cine este Dumnezeu mare... cu Stihurile lui, se cântă atunci la Vecernia praznicului; iar Prochimenul zilei se lasă. După aceasta Ectenia.

La Stihoavnă

Stihirile glasul al 8-lea ale lui Ioan monahul, singur glasul:

Prea slăvită taină se săvârşeşte astăzi; firea se înnoieşte şi Dumnezeu, Om se face; ce a fost a rămas, şi ce nu a fost a luat; nici amestecare răbdând, nici despărţire.

Stih: Zis-a Domnul Domnului meu, şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale.

Doamne în Vitleem ai venit, în peşteră Te-ai sălăşluit; Cela ce ai Cerul scaun, în iesle Te-ai pus; pe care Te înconjură oştile îngereşti, împreună cu păstorii Te-ai smerit; ca să mântuieşti neamul nostru, ca un Milostiv, slavă Ție !

Stih: Din pântece mai-nainte de luceafăr Te-am născut.

Cum voi spune această taină mare? Cel fără de trup Se întrupează, Cuvântul se îngroaşă, Cel nevăzut Se vede, şi Cel nepipăit Se pipăie, şi Cel fără început Se începe; Fiul lui Dumnezeu, Fiu omului Se face; Iisus Hristos, ieri şi astăzi, Acesta şi în veci.

Slavă..., Şi acum... glasul acelaşi

La Vitleem împreună au alergat păstorii, vestind pe Păstorul cel adevărat, care şade pe Heruvimi, şi S-a culcat în iesle, chip de prunc pentru noi luând, Doamne slavă Ție.

Troparul praznicului: Naşterea Ta Hristoase Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoştinţei că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învăţat, să se închine Ție, Soarelui dreptăţii, şi să Te cunoască pe Tine Răsăritul cel de sus, Doamne slavă Ție.

Cade-se a şti: Că de la praznicul Naşterii lui Hristos, şi până la dumnezeiasca Arătare, Pavecernița mică se cântă fără Canonul Născătoarei de Dumnezeu. La

Pavecerniţă, spre 26, după Sfinte Dumnezeule..., şi după Tatăl nostru..., zicem Condacul soborului Născătoarei de Dumnezeu: Cela ce mai-nainte de luceafăr... La Miezonoptică citim obişnuita Catismă. După întâiul Sfinte Dumnezeule..., în loc de, Iată Mirele vine... zicem Troparul praznicului, Naşterea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru... După al doilea, Sfinte Dumnezeule... zicem Condacul Născătoarei de Dumnezeu; Cela ce mai-nainte de luceafăr... Apoi Doamne miluieşte..., de 12 ori şi otpustul. Iar rugăciunea: Pomeneşte Doamne... nu o zicem.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului, de trei ori.

După întâia Catismă, **Sedealna** glas 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Iisus născându-Se în Vitleemul Iudei, s-a luminat făptura cunoscând pe Ziditorul său, şi cetele îngerilor s-au minunat, văzând pe Stăpânul pe pământ, că a luat chip de rob şi de Tatăl nu S-a despărţit întru nimica. Slavă întrupării Tale, Doamne; slavă naşterii Tale celei de pe pământ; slavă Ție Celui ce ai binevoit a mântui neamul nostru.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta

După a doua Catismă, **Sedealna** glas al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Ce te minunezi Marie, ce te spăimântezi de lucrul ce este întru tine? Că pe Fiul cel fără de ani, sub ani L-am născut zice, zămislirea Celui ce S-a născut nedumerindu-o, fără bărbat sunt, şi cum voi naşte fiu? Naştere fără sămânţă cine a văzut? Dar unde vrea Dumnezeu, se biruieşte rânduiala firii, precum scrie. Hristos s-a născut din Fecioară, în Vitleemul Iudeei.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta

Canoanele - ale praznicului amândouă, ca şi în ziua de praznic. Irmoasele amândurор Canoanelor, de câte două ori, şi Troparele pe 12. Catavasie, Irmoasele amândurora Canoanelor. După a 3-a Cântare, Condacul şi Icosul şi Ipacoi al Praznicului.

După a 6-a Cântare, **Condac** glas al 6-lea: Cela ce mai-nainte de luceafăr din Tatăl fără mamă S-a născut, astăzi pe pământ fără tată S-a întrupat din tine. Pentru aceasta steaua binevestește magilor, şi îngerii cu păstorii laudă naşterea ta, cea mai presus de fire, ceea ce eşti plină de dar.

Icos: Ceea ce ai odrăslit Strugurul cel nelucrat, viţa cea de taină, ca o ramură în braţe L-ai purtat, şi ai zis: Tu eşti rodul meu, Tu eşti viaţa mea, de când am cunoscut că sunt ceea ce am fost sunt. Tu eşti Dumnezeul meu; că pecetea fecioriei mele văzându-o nestricată, neschimbat Te vestesc pe Tine Cuvântul, cel ce Te-ai făcut trup; nu ştiu de sământă, ştiu-Te pe Tine pierzătorul stricăciunii; că Tu ieşind din mine sunt curată, şi precum ai aflat pântecele meu, aşa l-ai lăsat. Pentru aceasta dănţuieşte împreună toată făptura, strigând către mine: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar.

Sinaxar

Întru această lună, ziua a douăzeci și șasea, soborul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

Stih: Naştere fără prihană, ce n-a cunoscut bărbat,
Cu daruri fără prihană cinstesc prea arătat.
Cânt cântare în prea curata zi a lunii de astăzi.
Pentru fugirea Născătoarei de Dumnezeu la Egipt.

După ce a poruncit Irod să se ucidă toţi pruncii Vitleemului, îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif. Şi i-a zis: Scoală-te, ia pruncul şi pe Maica sa, şi fugi la Egipt. Deci a fugit la Egipt Născătoarea de Dumnezeu cu pruncul şi cu Iosif, pentru aceste două pricini: Una să se plinească proorocirea proorocului care a zis: Din Egipt am chemat pe Fiul meu, alta ca să se astupe gurile ereticilor: că de n-ar fi fugit, ci ar fi rămas pruncul să-l fi ucis, s-ar fi împiedicat mântuirea oamenilor; iar de nu s-ar fi ucis de sabie sau de altă moarte, ca să se plinească rânduiala, ar fi putut socoti cei mulţi că s-a făcut cu nălucire, şi n-a purtat cu adevărat trup omenesc. A fugit în Egipt, şi pentru ca să zdrobească idolii ce erau acolo, şi să mântuiască şi toată lumea, la vremea mântuitoarei răstigniri şi a Învierii.

Tot în această zi, pomenirea punerii cinstitei haine în sfânta raclă, a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în Vlaherne.

Stih: Cutremură-te Egipte, că este Dumnezeu, ascultă.
Că acesta ce vine către tine şi care mai-nainte te-a bătut, cugetă.

Tot în această zi, pomenirea celui întru Sfinţi părintelui nostru Eftimie episcopul Sardelor, mărturisitorul.

Stih: De trei ori fericite stând înaintea lui Hristos, Eftimie.
Te afli plin de nesfârşita bucurie.

Acesta a fost pe vremea împărăţiei lui Constantin şi Irinei, şi întâi a strălucit ca o stea luminoasă, la viaţa călugărească, deci dacă s-a făcut arhiereu, a surpat cu putere pe eretici la soborul al doilea ce s-a făcut la Niceea. Drept aceea împăraţii văzându-l, întru acest chip, l-au trimis în multe şi de obşte solii, şi când stătu Nichifor împărat, se trimise sfântul împreună şi cu alţi episcopi pravoslavnici la Patalarea despre apus pentru oarecare fecioară, ce o călugărise.

Deci de atunci până ce s-a făcut mărturisitor, nu s-a mai aflat în Mitropolia sa, trecând douăzeci şi nouă de ani. Deci schimbându-se împărăţiile, şi apucând împărăţia Leon cel cu numele de fiară, trimise de aduse pe sfântul de la izgonire, şi-l întrebă, au închină-se icoanelor? Iar sfântul purtându-se cu obişnuita sa îndrăznire, şi gură slobodă, şi anatematisindu-l, se mânie tiranul şi-l trimise iarăși cu urgie la Ason.

Deci ucigându-se vrăjmaşul Leon de cel ce se puse după dânsul împărat, fu chemat fericitul acesta de la Ason, şi se sili ca să nu dea cinste şi închinăciune sfintelor icoane, iar el înfruntând şi pe acesta cu cuvinte, şi strigând de faţă: Cine nu se va închina Domnului nostru Iisus Hristos, cuprins cu scrisoarea în icoană, să fie anatema, pentru aceea fu bătut şi izgonit la Acrita, şi închis într-o întunecoasă temniţă, de aceea întins de patru inşi şi ucis multă vreme cu vine de bou crude, deci sfântul umflându-se foarte de nesuferite răni, a trăit numai opt zile după chinuire, şi strălucind mai mult decât soarele, şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Constantin cel din iudei.

Stih: Dumnezeiescul Constantin, şi după moarte înfloreşte.
Trandafir, ca din spini din iudei odrăslește.

Acest sfânt era de la Sinada având părinţi evrei. Deci foarte tânăr fiind urmă maici-si. Şi văzând un creştin, că după ce a căscat, şi-au închipuit peste gură semnul cinstitei cruci, de atunci şi el făcu asemenea urmând creştinului, încă nu numai acestea; ci şi celelalte fapte creştineşti, le făcea şi el cu fierbinte credinţă.

Pentru aceasta i-a strălucit faţa sa, cu dumnezeiasca strălucire, şi s-a învăţat de la Dumnezeu, dogmele creştineşti petrecând fără de hrană câteva zile.

La sfântul acesta, a sărit odată o tânără jidovă cu chip curvesc. Iar sfântul făcând chipul cinstitei cruci, o a arătat pe ea moartă, şi iar o a înviat.

Acesta povăţuindu-se de un dumnezeiesc nor, s-a dus la o mânăstire numită Fuvution întru care se aflǎ bărbați și vestiţi, având viaţă sihăstrească, a căror bunătăţi strălucea. Şi povestind egumenului mânăstirii cele pentru el, a poruncit egumenul să aducă o Cruce, apoi a poruncit lui ca să i se închine şi să o sărute.

Şi când fericitul acesta sărută partea cea de jos a Crucii, cu frică şi cu evlavie, atunci o minune ! Toată Crucea s-a rezemat pe cuviosul său cap, şi a tipărit pe el chipul Crucii, care a şi rămas neştearsă pe capul său până la moartea sa, apoi luând Sfântul Botez s-a numit Constantin.

Atuncea a urmat un lucru ca acesta vrednic de minune: Căci pe piatra aceea pe care a stătut picioarele sale, când a ieşit din sfânta Colimvitră, s-a tipărit cu prea slăvire urmele picioarelor sale.

După acestea a intrat întru atâtea lupte duhovniceşti, încât se întrecea să covârşească pe toţi monahii mânăstirii întru aspra viaţă şi sihăstrie. Şi lucra meşteşugul Sfântului apostol Pavel. Adică cosea piei, şi făcea corturi. Când făcea rugăciune locul pe care sta se umplea de miros. Când mergea la biserică de sine se deschidea la el uşile bisericii. Şi din multă curăţenie ce avea, vedea gânditor ascunse cugetele fraţilor.

Apoi ieşind de acolo s-a dus la muntele Olimpului şi de acolo la Mira Lichiei, şi mai pe urmă la Cipru, şi de la Cipru s-a dus la Atalia şi acolo a trecut un râu cu picioarele sale, atât de adânc şi de mare, încât trebuia caic ca să-l treacă.

Şi după ce a umblat multe alte locuri, s-a întors iarăşi la Olimp, şi acolo a petrecut patruzeci de zile nu flămând numai, ci şi băgat într-o groapă până la mijloc.

După acestea fără să voiască a primit hirotonie de Preot, apoi s-a dus la Atroa. Ținând pururea aceleaşi lupte ale pustniciei.

Iar mai-nainte de opt ani, a cunoscut adormirea sa, şi aşa după sfârşitul acelora s-a mutat către Domnul, arătând mai-nainte prea curat lucrurile sale.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Evarest.

Stih: Sârguitu-s-a Evarest cu fapte şi cuvinte.
Până la sfârşit a bine plăcea ţie Cuvinte.

Acesta era pe vremea lui Leon Armeanul luptătorul de icoane, trăgându-se din eparhia Galatiei, şi părinţi vestiţi având. Iar după ce luptătorul Leon s-a omorât prin sabie, a luat împărăţia Mihail, numitul cepeleagul, şi fiindcă şi acesta era prea urât, şi asemenea la obiceiuri cu Leon, pentru aceasta a luat şi acesta căzuta răsplătire. Iar după ce a ajuns sfântul la legiuita vârstă, a fost dat la învăţătura Sfintelor Scripturi, şi din acestea învăţându-se, se făcea tuturor toate cele bune. Adică părinţilor sâi era supus, prietenilor şi megieşilor dulce, la străini şi la cei de loc nemândru. Pe scurt arăta cu faptele adevărată numirea sa, bineplăcută tuturor făcându-se.

Deci fiindcă s-a rănit cuviosul de dragostea vieţii monahiceşti, pentru aceasta s-a dus împreună cu tatăl său la Constantinopol, şi au fost găzduiţi la un cetăţean de acolo Brienie cu numele, rudă fiindu-le. Şi care în urmă s-a cinstit cu cinul de patriciu.

Iar trecând puţine zile a urmat o mare nevoie; pentru care a fost trimis sol la bulgari, pomenitul patriciu de împărăteasa Teodora, soţia lui Teofil iconomahul. Deci acolo ducându-se, a luat împreună şi pe ruda sa acesta Evarest, şi după ce au ajuns amândoi la locul numit Scopel, şi s-a odihnit puţin de osteneala drumului, atunci fericitul Evarest, după oarecare dumnezeiască iconomie, a întâlnit un bătrân monah şi de la acela după dorinţa sa tunzându-şi perii capului, cu osârdie şi-a supus grumazul sub jugul cel mântuitor al lui Hristos, adică s-a făcut monah.

Aflând încă şi o carte a Sfântului Efrem Sirul, şi citindu-o s-a umilit, şi se silea ca prin fapte să se facă împlinitor învăţăturilor acelei cărţi. Iar bătrânul văzând râvna fierbinte a tânărului către fapta bună, l-a întovărăşit pe el cu blagoslovenii şi cu scrisori de recomandare, şi aşa l-a trimis pe el la mânăstirea lui Studit.

Deci primit fiind cuviosul de Părinţii de acolo, a intrat în nevoinţa duhovnicească, alegând pe un frate covârşitor celorlalți după fapta bună pe care îl avea bătrân, şi părtaşi tuturor întâmplărilor vieţii sale; şi atâta postire şi înfrânare avea, încât mânca numai odată în săptămână puţină pâine ce era făcută din făină de orz, şi de tărâţe şi de zeamă de ierburi. Iar mijlocul şi gâtul său le avea legate cu două cercuri de fier, prea grele, care se strângeau unul către altul, alte două lanţuri petrecute pe umeri şi pieptul său.

Deci aşa cu plăcere de Dumnezeu vieţuind, și anul al şaptezeci şi nouălea al vieţii sale săvârşind, şi-a dat duhul său la Dumnezeu. Iar cinstitul său trup s-a îngropat în mânăstirea ce se zice a lui Cocorovie.

Tot în această zi, pomenirea noului sfinţit mucenic Constantie rusul, care s-a nevoit în Constantinopol la anul o mie şapte sute patruzeci şi trei.

Stih: Tu, Constantie pe vrăjmașul care te-a biruit de demult,
Îl biruieşti şi primeşti răsplătire în sfârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

La Cântarea a 9-a - Ceea ce eşti mai cinstită... nu cântăm; ci cântăm Pripelile, ca la însăşi praznicul Naşterii.

Luminânda, însăşi podobie: Cercetatu-ne-a pe noi de sus Mântuitorul nostru, Răsăritul răsăriturilor, şi cei dintru întuneric şi din umbră, am aflat adevărul; că din Fecioară, S-a născut Domnul. (de trei ori)

La Laude

Stihirile praznicului pe 4 glas al 4, singur glasul; ale lui Andrei lerusalimiteanul:

Veseliţi-vă drepţilor, ceruri bucuraţi-vă, săltaţi munţi, Hristos născându-Se, Fecioara șade asemănându-se Heruvimilor, purtând în braţe pe Dumnezeu Cuvântul întrupat; păstorii slăvesc pe Cel născut, magii aduc Stăpânului daruri; îngerii cântând, zic: Cela ce eşti neajuns, Doamne slavă Ție!

De Dumnezeu Născătoare Fecioară, ceea ce ai născut pe Mântuitorul, pierdut-ai blestemul cel dintâi al Evei; că Maică ai fost bunei voinţe a Tatălui, purtând în braţe pe Dumnezeu Cuvântul întrupat. Taina nu suferă ispitire, numai cu credinţă toţi o slăvim, strigând cu tine şi zicând: Negrăite Doamne, slavă Ție!

Veniţi să lăudăm pe Maica Mântuitorului, care după naştere iarăşi s-a arătat Fecioară. Bucură-te, cetate însufleţită a Împăratului şi Dumnezeu întru care Hristos sălăşluindu-Se, mântuire a lucrat. Cu Gavriil să lăudăm, cu păstorii să slăvim, strigând: De Dumnezeu Născătoare, roagă-te Celui ce S-a întrupat din tine, să ne mântuiască pe noi.

Tatăl a binevoit, Cuvântul trup S-a făcut, şi Fecioara a născut pe Dumnezeu întrupat. Steaua vesteşte, magii se închină, păstorii se minunează, şi făptura se bucură.

Slavă..., glas al 6-lea

Astăzi firea cea nevăzută din Fecioară cu oamenii se împreună. Astăzi Fiinţa cea nemăsurată, în Vitleem cu scutece Se înfaşă. Astăzi Dumnezeu prin stea pe magi

la închinăciune îi aduce, mai-nainte vestind a Sa îngropare cea de trei zile, adică prin aur şi smirnă şi tămâie; căruia cântăm: Cela ce Te-ai întrupat din Fecioară, Hristoase Dumnezeule mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum..., glas al 2-lea

Astăzi Hristos în Vitleem, Se naşte din Fecioară, astăzi Cel fără început Se începe, şi Cuvântul se întrupează. Puterile cerurilor se bucură, şi pământul cu oamenii se veselesc; magii aduc daruri, păstorii minunea vestesc, Iar noi neîncetat strigăm: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire.

Slavoslovia cea mare. Ecteniile şi Otpustul. La Ceasuri, Troparul praznicului şi Condacul Născătoarei de Dumnezeu.

Cela ce mai-nainte de luceafăr din Tatăl fără mamă S-a născut, astăzi pe pământ fără tată S-a întrupat din tine. Pentru aceasta steaua binevesteşte magilor, şi îngerii cu păstorii laudă naşterea ta, cea mai presus de fire, ceea ce eşti plină de dar.

La Liturghie

Fericirile din Canonul praznicului, Cântarea a 3-a şi a 6-a. După Vohod: Mântuieşte-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu, cela ce Te-ai născut din Fecioară; pe cei ce cântăm Ție, Aliluia.

Aşa cântăm până la odovania praznicului. Apoi Troparul praznicului, Slavă..., Şi acum..., Condacul: Cel ce mai-nainte de luceafăr... Apostolul: Fraţilor, cela ce sfinţeşte...Evanghelia de la Matei: Şi dacă s-au dus magii...Chinonicul praznicului : Mântuire a trimis Domnul norodului Său.

Cade-se a şti: Că de se va întâmpla praznicul Naşterii lui Hristos Duminică, atunci nu săvârşim pomenirea Sfinţilor Părinţi în Duminica cea viitoare; pentru că ia început luna lui ianuarie, şi praznicul acesta este odovăit. Ci săvârşim aceasta Duminica în 26 decembrie, Luni, a doua zi după praznic, şi cântam slujba aşa:

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihurile pe 6, ale praznicului 3, glasul al 2-lea, şi ale sfinţilor 3. Pe Părintele Domnului... Slavă..., a sfinţilor, glas al 6 Pomenirea săvârşim... Şi acum..., a praznicului, glas aceiaşi: Slavă întru cei de sus... Vohod,

Prochimenul cel mare: Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru... cu Stihurile lui.

La Stihoavnă, trei Stihiri ale praznicului, cu Stihurile lor. Slavă... Pomenirea Arhiereilor... Şi acum..., a praznicului: La Vitleem au alergat păstorii... După, Acum slobozeşte... Troparul sfinţilor, Slavă..., Şi acum..., al praznicului.

La Pavecerniţă după Sfinte Dumnezeule..., Condacul Părinţilor: De veselie astăzi... Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: Cela ce mai-nainte de luceafăr...

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..,Troparul praznicului, de două ori. Slavă... al sfinţilor, Şi acum..., al praznicului. După întâia şi a doua Catismă, Catismele praznicului. Canoanele, ale praznicului cel dintâi cu Irmosul pe 6, al doilea canon pe 4, şi al sfinţilor pe 4. Catavasie, Irmoasele amândurora Canoanelor. După a 3-a Cântare, Condacul, şi Icosul Născătoarei de Dumnezeu, şi Sedealna Sfinţilor, cea de Duminică după Naştere: Slavă..., Şi acum..., a praznicului. După a 6-a Cântare, Condacul Sfinţilor, şi Icosul. La a 9-a Cântare, Ceea ce eşti mai cinstită..., nu cântăm, ci cântăm pripelile praznicului. Luminânda sfinţilor, de două ori. Slavă..., Şi acum..., a praznicului. La Laude, Stihirile praznicului pe 4, Slavă... a Sfinţilor, glasul al 8, Sângele, focul şi fumegare... Şi acum... a praznicului: Astăzi Hristos în Vitleem se naşte... Slavoslovia cea mare; apoi Troparul Sfinţilor, Slavă..., Şi acum..., al praznicului: Ecteniile şi Otpustul. La ceasuri, Troparul praznicului, Slavă... al sfinţilor, Şi acum..., al Născătoarei, Ceasului. După Tatăl nostru..., Condacul Născătoarei de Dumnezeu: Cela ce mai nainte de luceafăr... şi al Sfinţilor, le zicem schimbându-le.

La Liturghie

Fericirile din Canoanele praznicului: Cântarea a 3-a, pe 4, şi din al Sfinţilor, Cântarea a 6-a, pe 4. După Vohod Troparul praznicului şi al Sfinţilor. Slavă..., Condacul Sfinţilor, Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu, Apostol către Evrei, şi altul către Galateni. Evanghelie, una a Născătoarei de Dumnezeu, şi a Sfinţilor de la Matei. Chinonicul: Mântuire a trimis Domnul... şi Bucuraţi-vă drepții întru Domnul...

Acatistul Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Tu, Doamne, ai ales dintre toate neamurile o prea curată Fecioară şi din ea s-a născut cu trupul Fiul Tău, Hristos Dumnezeul nostru, pentru care noi, robii Tăi, Îţi aducem, Stăpâne, cântare de mulţumire. Tu însă, având nespusă milostivire, izbăveşte-ne din toate necazurile, pe noi cei care cântăm: ***Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi, Slavă Ţie.***

Icosul 1

Mulţime de îngeri s-a adunat să vadă Naşterea cea negrăită şi văzând pe Ziditorul lor culcat în iesle ca un prunc, s-au mirat şi cu frică mare s-au închinat Celui Născut şi celei ce L-a născut, cântând:
Slavă Ţie, Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai născut din Tatăl mai înainte de veci.
Slavă Ţie, cel ce toate le-ai făcut împreună cu Tatăl şi cu Duhul;
Slavă Ţie, cel ce ai venit să mântuieşti pe cei pierduţi;
Slavă Ţie, că ai luat chip de rob;
Slavă Ţie, Povăţuitorul celor rătăciţi;
Slavă Ţie, Mântuitorul celor ce pier;
Slavă Ţie, Cel ce ai dărâmat peretele vrajbei;
Slavă Ţie, că iarăşi ai deschis raiul cel închis prin neascultare;
Slavă Ţie, că ai iubit, în chip negrăit neamul omenesc;
Slavă Ţie, că ai prefăcut în Cer peştera de pe pământ;
Slavă Ţie, că ai făcut pe Fecioara care Te-a născut, Prestol de heruvimi;
Iisuse Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi, slavă Ţie.

Condacul al 2-lea

Văzând Îngerii cei netrupeşti pe Stăpânul lor luând trup din prea curata Fecioară, s-au spăimântat şi au zis: preaslăvită şi nepătrunsă este pentru noi această Taină şi cu frică au cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Toată făptura cea înţelegătoare s-a spăimântat şi mulţumind cântă taina Naşterii Tale, Stăpâne, iar puterile cereşti se bucură, glăsuind: Slavă intru cei de sus, lui Dumnezeu, şi pământul cu oamenii se bucură, iar noi cântăm neîncetat:
Slavă Ţie, cel ce eşti slăvit intru cele de sus ca Dumnezeu;
Slavă Ţie, cel ce ai făcut pace pe pământ;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai împăcat cu Tatăl;
Slavă Ţie, cel ce Te-ai arătat nouă pe pământ;
Slavă Ţie, cel ce Te-ai întrupat negrăit din fecioară;
Slavă Ţie, cel ce ai strălucit ca o stea;
Slavă Ţie, că prin aceasta pe magi i-ai chemat la închinare;
Slavă Ţie, cel ce ai primit darurile lor cu milostivire;
Slavă Ţie, cel ce ai învăţat toată făptura să slujească Ţie;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai înţelepţit pe noi să-Ţi cântăm Ţie;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai unit pe noi cu Tine;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai mântuit pe noi;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi, slavă Ţie.

Condacul al 3-lea
Puternic intru tărie, Dumnezeu al păcii şi Tată al bunătăţilor ai venit pe pământ să mântuieşti lumea ce pierea în necazuri. Acum, Tu Te naşti la Betleem, ca un prunc, din Fecioară care s-a arată Maică şi Mijlocitoare a mântuirii tuturor celor ce slăvesc întruparea Ta cu cântarea:***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Având pe Maica Ta cea prea curată rugătoare neîncetată, veselindu-ne, cântăm Taina întrupării Tale, Stăpâne, şi Naşterea din Fecioară bineplăcută lui Dumnezeu, grăind:
Slavă Ţie, Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi;
Slavă Ţie, cel ce Te-ai născut în chip negrăit din Fecioară;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai arătat nouă adâncul iubirii Tale de oameni;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai iubit pe noi în chip nespus;
Slavă Ţie, cel ce ai căutat oaia cea pierdută;
Slavă Ţie, cel ce Te-ai bucurat cu îngerii de găsirea ei;
Slavă Ţie, cel ce ai pus-o pe umerii Tăi;
Slavă Ţie, cel ce ai dus-o la Tatăl;
Slavă Ţie, cel ce ai făcut cu oamenii şi cu îngerii o singură turmă;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai arătat nouă mare şi negrăită milă;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai iubit pe noi mai mult decât toată zidirea;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi, slavă Ţie.

Condacul al 4-lea
Furtună de gânduri îndoite având mai înainte neprihănitul Iosif, acum, înlăuntrul peşterii dumnezeieşti, vede cele prea slăvite. Văzând insă că un om se naşte din

Fecioară, a înţeles din lucrare că este Dumnezeu adevărat şi de aceea s-a închinat, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzind păstorii pe Îngerul ce le-a vestit că s-a născut Mântuitorul lumii în cetatea lui David, au alergat în grabă şi L-au văzut pe Acesta în iesle ca un miel nevinovat, din pântecele Fecioarei născut, în iesle culcat şi au slujit cu bună-cuviinţă celei ce a născut şi în faţa lui Iosif cu frică au stat, povestind cele spuse lor şi închinându-se Celui Născut au zis:
Slavă Ţie, Mielul lui Dumnezeu şi Mântuitorul lumii;
Slavă Ţie, Fiul lui Dumnezeu, cel ce ne-ai arătat nouă minuni negrăite;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai învrednicit pe noi să ascultăm cântare îngerească;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai învăţat să Te slăvim împreună cu îngerii;
Slavă Ţie, cel ce ai înţelepţit pe îngeri şi pe oameni să-Ţi cânte Ţie;
Slavă Ţie, cel ce ai făcut bucurie pe pământ şi în ceruri;
Slavă Ţie, că pentru Tine se bucură cele cereşti cu cele pământeşti;
Slavă Ţie, că prin Tine se unesc cele pământeşti cu cele cereşti;
Slavă Ţie, cel ce ai arătat neputincioasă puterea diavolului;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai izbăvit de chinurile aceluia;
Slavă Ţie, bucuria negrăită a celor ce cred în Tine;
Slavă Ţie, dulceaţa nespusă a celor ce Te iubesc pe Tine;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi, slavă Ţie.

Condacul al 5-lea

Steaua cea mult strălucitoare vestind Naşterea lui Hristos, a fost văzută de magii cei iubitori de stele şi, conducându-se după ea, au ajuns la Cel Neajuns, L-au văzut pe Cel Nevăzut şi, bucurându-se, I-au cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzând împăraţii caldeeni în mâinile Fecioarei pe Împăratul împăraţilor, ce stătea ca pe un tron de Heruvimi şi socotind a fi Stăpânul, chiar dacă a primit chip de rob, s-au grăbit a-I aduce daruri: aur, precum unui Împărat a toate; tămâie, precum lui Dumnezeu; smirnă, precum unui muritor şi, închinându-se, I-au cântat:
Slavă Ţie, cel ce ai răsărit tuturor, lumină;
Slavă Ţie, cel ce prin stea ne-ai chemat să ne închinăm Ţie;
Slavă Ţie, cel ce ai mustrat mânia de fiară a lui Irod;
Slavă Ţie, cel ce ai arătat la vedere uneltirea lui zadarnică;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai izbăvit de înşelăciunea acestuia;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai învăţat să ne închinăm Ţie, Soarele dreptăţii;
Slavă Ţie, cel ce ai luminat toate cu lumina cunoştinţei;
Slavă Ţie, cel ce prin Naşterea Ta ai lepădat închinarea la idoli;
Slavă Ţie, cel ce ai nimicit stăpânirea vrăjmaşului până la sfârşit;

Slavă Ţie, cel ce ne-ai învăţat să ne închinăm Ţie împreună şi Tatălui şi Duhului;
Slavă Ţie, cel ce pentru noi ai zdrobit capul şarpelui amăgitor;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai izbăvit de veşnica moarte;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cel ce pentru noi Te-ai întrupat, Slavă Ţie.

Condacul al 6-lea

Vestirile dumnezeieşti cele pentru Tine, Mântuitorule, împlinindu-se, pe pământ Te-ai arătat, şi acum în peştera sărăcăcioasă Te-ai născut din curata Fecioară. Tu bogat fiind, pentru noi de bună voie ai sărăcit, pentru ca oamenii să se îmbogăţească şi să-Ţi cânte cu credinţă: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Răsărit-ai din Fecioară şi din Maica Ta neispitită de nuntă, Iisuse, luminând precum soarele şi alungând minciuna întunericului, iar demonii nerăbdând tăria Ta, Mântuitorule, toţi s-au cutremurat şi iadul văzând minunea, s-a temut, iar noi cu mulţumire îţi cântăm:
Slavă Ţie, Mântuitorul lumii;
Slavă Ţie, Sfărâmătorul demonilor;
Slavă Ţie, cel ce ai înfricoşat cu naşterea ta pe începătorul minciunii;
Slavă Ţie, cel ce ai zdrobit închinarea la idoli;
Slavă Ţie, cel ce ai luminat toate cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu;
Slavă Ţie, cel ce ai izgonit întunericul necunoştinţei;
Slavă Ţie, cel ce ca o Piatră ai izvorât tuturor apa mântuirii;
Slavă Ţie, cel ce ai potolit setea lui Adam şi a lui David;
Slavă Ţie, că prin Naşterea Ta, precum un soare toate le-ai luminat;
Slavă Ţie, cel ce ai înconjurat pământul cu razele luminii harului;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai arătat nouă pe pământ făgăduinţă;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai izbăvit pe noi de blestemul părintesc;
Iisuse Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi, slavă Ţie.

Condacul al 7-lea

Vrând să ne descoperi taina cea din veac ascunsă, din toată zidirea ai ales slujitori ai tainei, Mântuitorule. De la îngeri pe Gavriil, de la oameni pe Fecioară, din ceruri steaua, de pe pământ peştera, unde ai binevoit să te naşti, iar noi, minunându-ne de înţelepciunea Ta cea negrăită, cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Făptură nouă Te-ai arătat, luând trup Ziditorule al tuturor; din pântece fără sămânţă ai răsărit şi păstrându-l nestricat ne-ai arătat pe Mijlocitoarea mântuirii, iar noi cântăm:
Slavă Ţie, Fiul lui Dumnezeu, cel ce ne-ai dat nouă Mamă pe Maica milostivirii ce Te-a născut;

Slavă Ţie, că pe aceasta şi după Naştere ai păstrat-o Fecioară;
Slavă Ţie, cel ce ai venit să mântuieşti pe Adam;
Slavă Ţie, cel ce ai potolit lacrimile;
Slavă Ţie, cel ce ai venit să mântuieşti toate;
Slavă Ţie, cel ce ai rupt zapisul păcatelor noastre;
Slavă Ţie, celui ce ne-ai arătat chipul smereniei;
Slavă Ţie, cel ce pentru noi ai sărăcit;
Slavă Ţie, că prin sărăcia Ta pe noi ne-ai îmbogăţit;
Slavă Ţie, că ne-ai îmbrăcat cu haina mântuirii;
Slavă Ţie, că prin iubirea Ta pe noi ne-ai mântuit;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi, Slavă Ţie.

Condacul al 8-lea
Văzând străină şi preaslăvită Naşterea Ta ce s-a săvârşit în peşteră, să ne înstrăinăm mai mult de lumea cea deşartă şi mintea la cele dumnezeieşti să o suim. Că pentru aceasta s-a arătat Dumnezeu pe pământ om smerit, ca să-i ridice la Ceruri pe cei ce cântă Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea
Tot eşti iubire, tot eşti dulceaţă pentru cei ce te iubesc pe Tine, Hristoase Dumnezeule, şi coborârea Ta dumnezeiască o slăvim, că din fecioară curată Te-ai născut pe pământ ca să ne ridici la ceruri pe noi, cei ce Îţi cântăm:
Slavă Ţie, Fiul lui Dumnezeu, cel ce pe pământ Te-ai născut;
Slavă Ţie, cel ce în chip negrăit Te-ai întrupat din Fecioară;
Slavă Ţie, că Te-ai arătat nouă;
Slavă Ţie, că departe fiind, pe noi la Tine ne-ai chemat;
Slavă Ţie, că eşti a noastră bucurie nespusă;
Slavă Ţie, dulceaţa inimilor noastre;
Slavă Ţie, că prin Naşterea Ta lumina mântuirii ne-ai strălucit;
Slavă Ţie, cel ce ai vărsat lacrimi pentru mântuirea noastră;
Slavă Ţie, că prin acestea focul patimilor noastre l-ai stins;
Slavă Ţie, că de necurăţia patimilor ne-ai spălat;
Slavă Ţie, că din moarte ne-ai curăţit;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cel ce pentru noi te-ai întrupat, Slavă Ţie.

Condacul al 9-lea
Toată înţelepciunea şi toată mintea îngerească şi omenească nu pot să priceapă Taina Naşterii Tale negrăite, totuşi, preabunule Stăpâne, primeşte dragostea şi credinţa noastră şi ne mântuieşte pe noi care cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea
Pe ritorii cei mult vorbitori îi vedem nedumeriţi , ca pe nişte peşti fără de glas, neştiind ce să spună despre întruparea Ta, Stăpâne, că fiind Dumnezeu desă-

vârşit te-ai arătat şi om desăvârşit şi din Fecioară neispitită de nuntă cum Te-ai născut? Noi însă nepunând la îndoială această Taină, cu o singură credinţă Te slăvim, cântând:
Slavă Ţie, Ipostasul înţelepciunii lui Dumnezeu;
Slavă Ţie, negrăită Bucurie a tuturor;
Slavă Ţie, că pe înţelepţi i-ai arătat neînţelepţi;
Slavă Ţie, că pe cei ce Te-au ispitit i-ai ruşinat;
Slavă Ţie, că toată împletitura de basme ai stricat;
Slavă Ţie, că pe toţi i-ai luminat cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu;
Slavă Ţie, că în toate cu înţelepciune ai lucrat;
Slavă Ţie, că pe mulţi cu pricepere i-ai luminat;
Slavă Ţie, că nouă calea mântuirii ne-ai arătat;
Slavă Ţie, că eşti adânc neajuns de milostivire;
Slavă Ţie, că eşti noian de bunătăţi şi de iubire de oameni;
Iisuse Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi, Slavă Ţie.

Condacul al 10-lea
Vrând să mântuiască lumea ce se află pe calea pierzării, ca un prunc se naşte din Fecioară şi în scutece în iesle se înfaşă, dezlegând legăturile cele multe ale păcatelor noastre: ***El este Fiu al lui Dumnezeu şi se arată Fiu al Fecioarei!*** Şi pe toate cu înţelepciune le tocmeşte ca să mântuiască pe cei ce cântă Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea
Peretele şi stâlpul răutăţii celei potrivnice lui Dumnezeu şi rod al fărădelegii s-a arătat Irod , vrând să ia viaţa Pruncului Iisus şi pe pruncii cei nevinovaţi i-a secerat cu sabia, precum spicele necoapte ale ţarinii, iar noi, lepădând orice răutate a inimilor noastre Să-L proslăvim pe cel ce a venit să ne mântuiască şi să-i cântăm:
Slavă Ţie, cel ce uneltirea lui Irod zadarnică ai arătat-o;
Slavă Ţie, că pruncii ucişi de acesta cu îngerii i-ai numărat;
Slavă Ţie, pierzătorul răutăţii;
Slavă Ţie, învăţătorul smereniei şi îndreptătorul celor rătăciţi;
Slavă Ţie, cel ce ai luminat tuturor lumina dreptăţii;
Slavă Ţie, cel ce ai învăţat pe toţi smerenia şi blândeţea;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai învăţat a te cunoaşte pe Tine;
Slavă Ţie, că prin Naşterea Ta ai sfinţit pântecele ce Te-a născut;
Slavă Ţie, cel ce ai primit daruri de la magi şi de la păstori;
Slavă Ţie, că şi pe cele necuvântătoare le-ai învăţat a sluji Ţie;
Slavă Ţie, cel ce ai sfinţit toată făptura;
Iisuse Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi, Slavă Ţie.

Condacul al 11-lea

Toată cântarea pe care vrem să o aducem cu vrednicie întrupării Tale, se biruieşte şi mai lesne este să tăcem. Căci dacă Ţi-am aduce cântări nenumărate, precum nisipul mării, Împărate Preasfânt, nimic nu facem cu vrednicie. Deci cu frică îţi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Lumină Neînserată strălucind din Fecioară Te-au văzut pe Tine cei ce şedeau în întunericul şi în umbra morţii, Mântuitorul nostru, şi s-au luminat cu focul dumnezeirii Tale şi Ţie, Dătătorule de lumină, Ţi-au cântat:
Slavă Ţie, Fiul lui Dumnezeu, Lumina cea neapusă;
Slavă Ţie, Soarele dreptăţii, că prin Naşterea Ta toate le-ai luminat;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai luminat cu multa lumină a cunoştinţei Tale;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai izvorât nouă râul harului cel nesecat;
Slavă Ţie, cel ce ai adăpat cu îndestulare pe cei însetaţi de mântuire;
Slavă Ţie, că celor ce te iubesc pe Tine le-ai arătat uşoare jugul şi sarcina Ta;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai uşurat de greutatea păcatelor noastre;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai izbăvit de munca vrăjmaşului;
Slavă Ţie, că prin venirea Ta pe pământ toate le-ai bucurat;
Slavă Ţie, că ne-ai bucurat pe noi prin facerea din nou a lumii;
Slavă Ţie, că te-ai arătat hotar al nădejdilor noastre;
Slavă Ţie, că noi, fiind vrăjmaşi cu Tatăl nostru, ne-ai împăcat;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi, Slavă Ţie.

Condacul al 12-lea

Cel ce ai venit să dai Har şi să dezlegi păcatele tuturor, prin întruparea Ta, Mântuitorule, prin aceasta iartă greşelile noastre şi rupe zapisul păcatelor noatre, iar noi Naşterea Ta cea nespusă slăvind, vom cânta neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Cântând întruparea Ta, Te lăudăm, Te binecuvântăm şi ne închinăm Ţie, Mântuitorul nostru, şi credem că Domn şi Dumnezeu eşti mântuindu-i pe toţi cei ce nădăjduiesc întru Tine şi Naşterea Ta negrăită din Fecioară o proslăvesc şi cântă aşa:
Slavă Ţie, Fiul lui Dumnezeu, cel ce eşti închinat intru cei de sus împreună cu Tatăl şi cu Duhul;
Slavă Ţie, cel ce eşti slăvit de mulţimile celor pământeşti şi al celor cereşti;
Slavă Ţie, cel ce ne-ai descoperit Taina cea din veac ascunsă;
Slavă Ţie, că prin Tine ni s-a arătat nouă iubirea cea negrăită;
Slavă Ţie, Împodobitorul a toată făptura;
Slavă Ţie, Mântuitorul nostru cel Preamilostiv;
Slavă Ţie, cel ce întăreşti scepturile celor de pe pământ cu smerenie împărătească;
Slavă Ţie, cel ce eşti Bisericii temelie şi întărire;

Slavă Ţie, podoaba şi mântuirea tuturor credincioşilor;
Slavă Ţie, cel ce îi împodobeşti pe ierarhii şi preoţii evlavioşi cu înţelepciune şi mărire;
Slavă Ţie, că eşti trupurilor noastre Doctor şi vindecare;
Slavă Ţie, că eşti Podoaba şi Mântuitorul sufletelor noastre;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cel ce te-ai întrupat pentru noi, Slavă Ţie.

Condacul al 13-lea (de 3 ori)

Preadulce şi Preabunule Iisuse, Mântuitorul nostru, Ziditorule şi Stăpâne! Primeşte acum această neînsemnată rugăciune şi mulţumire a noastră, precum ai primit închinarea şi darurile magilor, şi ne păzeşte pe noi, robii Tăi, de tot necazul, şi ne dăruieşte iertare păcatelor şi ne izbăveşte de chinurile cele veşnice pe noi, cei ce cu credinţă slăvim naşterea Ta din Fecioară şi cântăm Ţie: ***Aliluia!***

Se zice iarăşi:

Icosul 1

Mulţime de îngeri s-a adunat să vadă Naşterea cea negrăită şi văzând pe Ziditorul lor culcat în iesle ca un prunc, s-au mirat şi cu frică mare s-au închinat Celui Născut şi celei ce L-a născut, cântând:
Slavă Ţie, Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai născut din Tatăl mai înainte de veci.
Slavă Ţie, cel ce toate le-ai făcut împreună cu Tatăl şi cu Duhul;
Slavă Ţie, cel ce ai venit să mântuieşti pe cei pierduţi;
Slavă Ţie, că ai luat chip de rob;
Slavă Ţie, Povăţuitorul celor rătăciţi;
Slavă Ţie, Mântuitorul celor ce pier;
Slavă Ţie, cel ce ai dărâmat peretele vrajbei;
Slavă Ţie, că iarăşi ai deschis raiul cel închis prin neascultare;
Slavă Ţie, că ai iubit, în chip negrăit neamul omenesc;
Slavă Ţie, că ai prefăcut în Cer peştera de pe pământ;
Slavă Ţie, că ai făcut pe Fecioara care Te-a născut, Prestol de heruvimi;
Iisuse Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi, slavă Ţie.

Condacul 1

Tu, Doamne, ai ales dintre toate neamurile o prea curată Fecioară şi din ea s-a născut cu trupul Fiul Tău, Hristos Dumnezeul nostru, pentru care noi, robii Tăi, Îţi aducem, Stăpâne, cântare de mulţumire. Tu însă, având nespusă milostivire, izbăveşte-ne din toate necazurile, pe noi cei care cântăm: ***Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai întrupat pentru noi, Slavă Ţie.***

Acatistul Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos (tradus din limba rusă)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condac 1

Cela ce din veci Te-ai născut din Tatăl şi la plinirea vremii Te-ai întrupat de la Duhul Sfânt şi Te-ai născut cu trup din Sfânta Fecioară Maria ca să ne mântuieşti din robia păcatului, pace lumii Tale dăruieşte şi ne izbăveşte pe noi de toate ispitele şi necazurile, ca să cântăm Ţie cu uşurinţă aşa: ***Iisuse Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!***

Icos 1

Îngerii din cer mirându-se, ziceau: Cum Te va încăpea pe Tine Cela ce eşti necuprins, cum Te va hrăni pe Tine, Fecioara, cela ce eşti hrănitorul tuturor. Iar noi de o taină ca aceasta minunându-ne strigăm Ţie:
Iisuse, cela ce din peşteră Te-ai născut, dă-ne nouă har să ne naştem spre viaţa de veci.
Iisuse, cela ce prunc Te-ai făcut, dă-ne nouă nevinovăţia pruncilor.
Iisuse, cela ce cu lapte te-ai hrănit, hrăneşte-ne şi pe noi cu bunătăţile Tale cele duhovniceşti.
Iisuse, cela ce cu scutece Te-ai înfăşat, dezleagă-ne pe noi de blestemul păcatului.
Iisuse, cela ce în braţe Te-ai purtat, scoate-ne pe noi din ghearele diavolului.
Iisuse, cela ce de stea ai fost arătat, fă să strălucească şi peste noi lumina dumnezeirii Tale.
Iisuse, Soarele Dreptăţii, scoate-ne din întunericul păcatului.
Iisuse, Păstorul cel Bun,caută-mă pe mine oaia cea rătăcită.
Iisuse, cela ce din cer Te-ai pogorât, smerindu-Te pentru mine, dă-mi şi mie smerenie ca să mă înalţ la cer.
Iisuse, cela ce ai luat chipul robului, scoate-mă din robia păcatului.
Iisuse, cela ce ai venit să mântuieşti lumea, mântuieşte-mă pe mine, dintre toţi cel mai păcătos.
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!

Condac 2

Iată vine Hristos, pe cel viclean să-l sfarme, pe cei din întuneric să-i lumineze şi să dezlege pe cei legaţi de păcate, pe care cu îngerii întâmpinându-L să-i cântăm: ***Aliluia!***

Icos 2

Cu suflete curate, cu buze nespurcate, cu inima smerită, veniţi să mărim pe Hristos Mântuitorul nostru, care se naşte cu trup, pentru mântuirea noastră, strigând:

Iisuse, cela ce pe pământ Te-ai pogorât, înalţă-ne pe noi la cer.

Iisuse, cela ce ai luat trup ca al nostru, scapă-ne pe noi de patimile trupeşti.

Iisuse, cela ce eşti Domnul Păcii, dă-ne nouă celor învrăjbiţi pacea ta.

Iisuse, cela ce ai fost lăudat de toată făptura cea necuvântătoare, dă-ne nouă celor necuvântători să Te lăudăm neîncetat.

Iisuse, cela ce pe păstori, prin îngeri, i-ai chemat la Tine, cheamă-mă şi pe mine smeritul.

Iisuse, cela ce darurile magilor le-ai primit, primeşte şi rugăciunile noastre pornite din inimi smerite.

Iisuse, cela ce la naştere n-ai avut locaş de sălăşuire, fă-ţi locaş din inimile noastre.

Iisuse, cela ce toate uşile le-ai găsit încuiate, deschide inima mea cea zăvorâtă de păcat.

Iisuse, cela ce Te-ai născut la marginea cetăţii, dă-ne nouă să fugim de deşertăciunea lumii acesteia.

Iisuse, cela ce Te-ai născut în liniştea nopţii, dă şi sufletului meu zbuciumat alinare.

Iisuse, cela ce prima dată ai venit la miezul nopţii, când vei veni a doua oară la aceeaşi oră, miluieşte-mă.

Iisuse, cela ce Te-ai născut în taina nopţii, viaţa mea cea plină de păcate în taina nopţii o ascunde, mântuieşte-mă.

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!

Condac 3

Steaua a vestit Magilor pe Soarele Dreptăţii, cel ce s-a născut negrăit, în peşteră, ca să mă mântuiască pe mine, cel ce m-am făcut peşteră a toată necurăţia, prin călcarea poruncilor Lui, pentru care pocăindu-mă, cânt: ***Aliluia!***

Icos 3

Cuvântul Tatălui, prin care toate s-au făcut, fără pătimire şi fără stricăciune se naşte cu trup, din Sfânta Fecioară Maria, ca să mântuiască lumea, pe care întâmpinându-L aşa să-i strigăm:

Iisuse, cela ce cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt eşti lăudat de îngeri, miluieşte-mă.

Iisuse, cela ce de îngeri eşti lăudat, fă ca şi noi pe pământ, neîncetat să te mărim.

Iisuse, cela ce pe pământ născându-Te, de cer nu Te-ai despărţit, cu smerenie îţi slujim.
Iisuse, care ai împreunat prin naşterea ta, pe îngeri cu oamenii, pe tine te lăudăm.
Iisuse, cela ce prin naşterea Ta, ne-ai deschis uşile raiului, închise prin neascultarea lui Adam, Ţie îţi mulţumim.
Iisuse, cela ce ai omorât moartea, prin naşterea Ta făcându-ne părtaşi vieţii celei veşnice, Te prea mărim.
Iisuse, cela ce ai depărtat vrajba şi lumii pace ai adus, prin naşterea Ta, Ţie îţi slujim.
Iisuse care prin naşterea Ta, mântuire lumii ai adus, dă-ne nouă iertare de păcate.
Iisuse, cela ce ne-ai descoperit nouă, prin naşterea ta, pe Dumnezeu în Treime, Ţie ne închinăm.
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!

Condac 4
Ca să mă izbăveşti din robia celui viclean, ai binevoit a Te îmbrăca în chip de rob, Cuvinte cel fără de început şi de o fiinţă cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, pentru care slăvim milostivirea ta, cântăm neîncetat: ***Aliluia!***

Icos 4
Dumnezeu oamenilor asemenea s-a arătat şi în peşteră s-a născut şi a sărăcit cu trupul, ca noi să ne îmbogăţim în har, pentru aceasta credincioşii cu gând curat să-L primim cântându-I:
Iisuse, născându-Te Tu, împărăţia păcatului s-a nimicit.
Iisuse, cugetele cele rele, născându-Te Tu, din multe inimi s-au descoperit.
Iisuse, venind Tu, puterea diavolului a slăbit şi oamenii asupra lui s-au întărit.
Iisuse, născându-Te Tu, de ispitele ce vin de la lume ne-am izbăvit.
Iisuse, trup luând, de ispitele trupului ne-am mântuit.
Iisuse, născându-te Tu, trupurile şi sufletele de patimi le-am curăţit.
Iisuse, prin întruparea Ta, trupul nostru cel stricăcios cu stricăciunea l-ai împodobit.
Iisuse, pogorându-Te Tu, din oameni pământeşti, prin har, îngeri ai făcut.
Iisuse, răsărind Tu, lumina adevărului peste toţi a strălucit.
Iisuse, născându-Te Tu, Dreptatea şi Adevărul pe pământ s-au pogorât.
Iisuse, arătându-Te Tu, pe Dumnezeu cel într-o fiinţă am cunoscut.
Iisuse, lumea prin naşterea Ta, de bucuria mântuirii s-a umplut.
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!

Condac 5

Hristos, cu trupul arătându-se, se sălăşuieşte în noi în chip negrăit. Veniţi toţi credincioşii să vedem slava Lui, slavă ca a Unuia născut din Tatăl şi să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icos 5

Cel ce a făcut cerul şi pământul, astăzi se naşte trupeşte ca un om din Tine Maica Domnului, păzindu-te şi după naştere Fecioară, pentru care bucurându-ne, aşa-I strigăm:

Iisuse, născându-te cu trup din Sfânta Fecioară Maria, o ai făcut Născătoare de Dumnezeu şi plină de Har.

Iisuse, cela ce Te-ai încredinţat spre îngrijire Maicii Preacurate, Prunc fiind, încredinţează-ne şi pe noi purtării ei de grijă.

Iisuse, cela ce în braţe Te-ai purtat, deschide şi nouă păcătoşilor braţele milostivirii Tale.

Iisuse, cela ce cu scutece Te-ai înfăşat, încinge-ne şi pe noi cu puterea Crucii Tale, ca să biruim pe vrăjmaşii noştri.

Iisuse, cela ce cu lapte Te-ai hrănit, hrăneşte-ne şi pe noi flămânzii şi însetaţii din darurile Tale.

Iisuse, cela ce la sânul Sfintei Fecioare Te-ai odihnit, dă-ne şi nouă să aflăm linişte în sânul Bisericii Tale.

Iisuse, ce Te-ai arătat supus Sfintei Fecioare, dă-ne şi nouă să ne supunem voiei Tale celei dumnezeieşti.

Iisuse, cela ce ai primit dragostea Maicii Tale, primeşte şi de la noi această puţină dragoste şi o înmulţeşte înaintea Ta.

Iisuse, cela ce ai primit daruri de la Magi, primeşte şi de la noi aceste puţine lacrimi, prin care curăţeşte păcatele noastre.

Iisuse, cela ce primeşti pe toţi păcătoşii care se pocăiesc, primeşte-mă şi pe mine cel cufundat în păcate, pentru sfântă naşterea Ta.

Iisuse, cela ce voieşti să mântuieşti pe toţi oamenii, mântuieşte-mă şi pe mine după mare mila Ta.

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!

Condac 6

Cu gura şi cu inima pe Hristos cel ce s-a născut cu trupul în peşteră din curata Fecioară, veniţi credincioşii cu un gând să-L lăudăm, cântând împreună cu îngerii: ***Aliluia!***

Icos 6

O, minune nouă, o, bunătate, o, nespusă răbdare, că iată ca un prunc se socoteşte Cel ce locuieşte în cele de Sus, pe care de bunăvoie primindu-L în casa sufletului nostru, aşa să-I strigăm:

Iisuse, cela ce Te-ai întrupat, de fariseismul lui Irod, izbăveşte-mă.

Iisuse, cela ce Te-ai născut în peşteră, de păcatul lui Irod păzeşte-mă.
Iisuse, cela ce în peşteră te-ai culcat, de necredinţa lui Irod scapă-mă.
Iisuse, cela ce ai descoperit gândurile cele rele ale lui Irod, descoperă gândurile rele ale vrăjmaşilor noştri.
Iisuse, mielul cel nevinovat, nu-mi da mie, ca, prin păcatele mele, să fiu ucigaş ca şi Irod.
Iisuse, cela ce cunoşti gândurile oamenilor, mintea mea de gândurile cele rele o curăţeşte.
Iisuse, cela ce Te-ai ascuns de Irod cel rău, nu te ascunde de mine păcătosul.
Iisuse, cela ce ai fugit de mânia lui Irod, acoperă-mă şi pe mine de mânia oamenilor, care se pornesc cu răutate asupra mea.
Iisuse, cela ce pe Irod, ca pe un făcător de rele l-ai arătat, arată şi pe cei ce în ascuns îmi fac mie rău.
Iisuse, cela ce iubeşti pe toţi oamenii, dă-mi şi mie să iubesc pe toţi şi chiar pe vrăjmaşii mei.
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!

Condac 7

Steaua pe Magi i-a trimis la Cel ce s-a născut, ca să mântuiască lumea de păcate, iar Irod cel rău, ostaşi a trimis să ucidă pe dumnezeiescul Prunc, de a cărui răutate fugind, ca şi Magii, neîncetat să cântăm: ***Aliluia!***

Icos 7

Pentru mântuirea noastră, Bunule Doamne, ai venit în Betleem şi în peşteră Te-ai născut, cela ce ai Cerul scaun şi în iesle Te-ai culcat, prunc fiind, cela ce eşti necuprins, cu scutece Te-ai înfăşat şi cu lapte Te-ai hrănit, din dragoste pentru noi, pentru care cu smerenie lăudându-te strigăm Ţie:
Iisuse, cela ce în peşteră te-ai născut, vino în peştera sufletului meu şi mă mântuieşte.
Iisuse, cela ce eşti necuprins şi Te-ai lăsat cuprins de o iesle mică, fă ca puterea Ta să cuprindă şi inima mea cea micşorată de patimi.
Iisuse, cela ce n-ai socotit locaşul acesta modest, nedemn de măreţia Ta, fă-ţi locaş smeritul meu trup.
Iisuse, cela ce nu Te poate cuprinde cerul şi pământul, iar prin naşterea Ta Te-ai lăsat cuprins de fiecare dintre noi, miluieşte-mă.
Iisuse, cela ce prin naşterea Ta ai luat firea noastră cea căzută, ridică-mă şi pe mine cel căzut în adâncul răutăţilor.
Iisuse, cela ce Te-ai născut în chip dumnezeiesc, fă ca şi sufletul meu să nască lucruri duhovniceşti.
Iisuse, cela ce Te-ai purtat de trup fecioresc, curăţeşte şi trupul meu cel întinat de patimile desfrânării.

Iisuse, cela ce ai făcut ca Sfânta Fecioară, născându-Te să nu simtă dureri, tămăduieşte toate durerile trupului meu.
Iisuse, cela ce născându-Te, Maica prea curată a rămas fecioară, păstrează sufletul şi trupul meu în feciorie duhovnicească.
Iisuse, cela ce ai ales, spre a Te naşte, pe cea mai curată dintre pământeni, cu harul Tău ajută-mă să-mi păstrez curăţenia trupului şi a sufletului.
Iisuse, cela ce pentru a Te naşte, pe Sfânta Fecioara o ai umbrit cu puterea Sfântului Duh, pe Acesta sălăşuieşte-L în sufletul meu.
Iisuse, cela ce prin naşterea Ta s-a biruit rânduiala firii, dă-mi să biruiesc firea mea cea stricată prin păcate.
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!

Condac 8
Să alergăm, credincioşii, la Betleem şi înaintea ieslei celei de Dumnezeu primitoare, să aducem laudă împreună cu îngerii şi cu păstorii, lui Iisus, Cuvântul lui Dumnezeu, care din dragoste pentru noi trup s-a făcut, cântând: ***Aliluia!***

Icos 8
Smereniei Tale închinându-ne Hristoase, cela ce din Tatăl mai înainte de veci Te-ai născut, iar pentru mântuirea noastră, la plinirea vremii, cu trup Te-ai născut din Sfânta Fecioară, cu cântări ca acestea Te lăudăm:
Iisuse, cela ce pentru mine te-ai smerit, de păcatul mândriei scapă-mă şi în haina smereniei mă îmbracă.
Iisuse, cela ce pe magi i-ai chemat la închinarea Ta, cheamă-mă şi pe mine ca neîncetat cu smerenie să mă închin Ţie.
Iisuse, care pe păstorii de la oi i-ai chemat la mărita naşterea Ta, cheamă-mă şi pe mine care stau departe de Tine, păzind turma păcatelor.
Iisuse, care prin naşterea Ta, Te-ai făgăduit să fii cu noi totdeauna, fii şi cu mine păcătosul şi întunecatul.
Iisuse, care Te-ai născut din Tatăl fără mamă şi din mamă fără tată, miluieşte-mă pe mine cel născut în păcate.
Iisuse, cela ce Te-ai zămlisit de la Duhul Sfant în pântecele Fecioarei, curăţeştemă şi pe mine, cel zămislit în fărădelegi.
Iisuse, cela ce Te-ai născut peste fire, de păcatele cele peste fire izbăveşte-mă.
Iisuse, cela ce Te-ai născut nu din poftă trupească, ci de la Duhul Sfânt, potoleşte toată pofta cea trupească de la robii Tăi.
Iisuse, Soarele Dreptăţii, cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu, luminează-mă.
Iisuse, prin naşterea Ta, bucurie a venit la toată lumea, căci cu noi este Dumnezeu.
Iisuse, prin naşterea Ta, raiul s-a deschis, satana s-a biruit şi noi ne-am mântuit.
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!

Condac 9

Cea negrăită smerenia Cuvântului lui Dumnezeu, cu ochii minţii, mai înainte văzând-o Avacum a strigat: de la miazăzi va veni Dumnezeu Mântuitorul nostru, pe care întâmpinându-L să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icos 9

Aşa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Unicul său Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, L-a trimis să mântuiască de păcate lumea, pe care văzându-L în peşteră născut cu smerenie să- L lăudăm strigând:

Iisuse, cela ce din dragoste pentru noi Te-ai născut, umple inima mea de dragoste pentru Tine.

Iisuse, cela ce pe pământ Te-ai arătat ca să izbăveşti lumea de păcate, dă-mi mie să urăsc toate păcatele.

Iisuse, cela ce din dragoste pentru oameni Te-ai smerit, în chip de rob, dă-mi dragoste şi râvnă pentru binele aproapelui.

Iisuse, cela ce Te-ai arătat ascultător voiei Tatălui, dă-mi şi mie ascultare de toate poruncile Lui.

Iisuse, cela ce prunc Te-ai adus de Sfânta Maică în Biserică, dă-mi să iubesc Biserica Ta.

Iisuse, cela ce prin stea ai luminat pe Magi, luminează şi inima mea, pe care a întunecat-o pofta cea rea.

Iisuse, cela ce pentru binele omenirii ai venit în lume, nu mă lipsi pe mine de binele Tău cel ceresc.

Iisuse, cela ce ai apărat pe Magi de răutatea lui Irod, apără-mă şi pe mine de toată răutatea omenească.

Iisuse, înflăcărează-mi inima de dor pentru Tine precum ai înflăcărat inima celor trei Magi.

Iisuse, condu-mă pe calea cea sigură, care duce la Tine, precum ai condus pe magi prin stea.

Iisuse, dă-mi şi-n viaţa aceasta şi-n cea viitoare să aud corul cel dulce al îngerilor.

Iisuse, care pentru mântuirea noastră Te-ai născut Om, mântuieşte-mă pe mine păcătosul.

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră te-ai născut, mântuieşte-mă!

Condac 10

Pruncule Iisuse, dă-ne nouă să Te iubim pe Tine mai mult decât am iubit păcatul şi să facem de acum numai voia Ta**,** cea sfântă cântând neîncetat: ***Aliluia!***

Icos 10

Pe Hristos, cela ce s-a născut din Fecioara Maria în chip negrăit, cu îngerii toţi să-L lăudăm strigând:
Iisuse, curăţenia desăvârşită, de toată întinăciunea curăţeşte-mă.
Iisuse, izvorul vieţii, dă-mi viaţă veşnică.
Iisuse, frumuseţea desăvârşită, dă-mi frumuseţea cea dintâi pe care din cauza păcatelor am pierdut-o.
Iisuse, blândeţea desăvârşită, dă-mi să fiu blând cu semenii mei.
Iisuse, izvorul înţelepciunii înţelepţeşte-mă.
Iisuse, lumina cea pururi veşnică, luminează-mă.
Iisuse, făcătorul meu, nu mă lăsa să pier.
Iisuse, de bolile cele trupeşti, care vin pentru păcatele mele tămăduieşte-mă.
Iisuse, de patimile cele sufleteşti curăţeşte-mă.
Iisuse, de gândurile cele rele izbăveşte-mă.
Iisuse, de obiceiul cel rău al patimilor mântuieşte-mă.
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă.

Condac 11
Slavă întru cei de sus, cetele îngereşti în Betleem înaintea păstorilor au stătut cântând, la naşterea Ta Hristoase, iar noi păcătoşii pe pământ Te lăudăm strigând: ***Aliluia!***

Icos 11
Dumnezeu oamenilor s-a arătat asemenea şi în peşteră s-a născut cu trup, ca pe noi cei căzuţi în păcate să ne facă fiii Lui, pentru care cu mulţumire aşa-I cântăm:
Iisuse, cela ce ai venit în lume cu trupul dă-mi să Te iubesc mai mult decât am iubit plăcerile lumii.
Iisuse, cela ce ai luat trup pentru mine păcătosul, dă-mi să te iubesc mai mult decât îndulcirile trupeşti.
Iisuse, cela ce pentru păcătoşi Te-ai născut, fă să urăsc din tot sufletul păcatul.
Iisuse, Cuvântul lui Dumnezeu cel întrupat, dă-mi să nu spun niciodată cuvinte necuviincioase.
Iisuse, cela ce voieşti să se mântuiască toţi oamenii fă să nu piară nici un suflet din cauza purtării mele celei rele.
Iisuse, cela ce prin întruparea Ta, ne-ai dat nouă spre viaţă veşnică Sfântul Trup şi cinstitul Sânge al Tău, fă-ne vrednici împărtăşirii acestora.
Iisuse, cela ce Te-ai născut în peşteră săracă nu te scârbi nici de sărăcia sufletului meu când vii să locuieşti în el prin împărtăşirea cu Sfintele Taine.
Iisuse, când mă apropii de Tine în Sfintele Taine, fă-mă să vin cu toată cucernicia, cu frica, cu credinţa şi cu dragostea.
Iisuse, când mă apropii de Tine, fereşte-mă de răutatea lui Irod.

Iisuse, pe preoţii Tăi, când slujesc Sfânta Liturghie, curăţeşte-i de toată necurăţia şi-i fă vrednici slujirii acestei Taine dumnezeieşti.
Iisuse, pe credincioşii Tăi, care iau parte la Sfânta Liturghie, de darurile Tale cele cereşti îi împărtăşeşte.
Iisuse, pe cei ce iubesc bună cuviinţa Bisericii Tale, cu darurile cele veşnice îi răsplăteşte.
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!

Condac 12
Tatăl a binevoit, Cuvântul trup s-a făcut şi Fecioara a născut pe Dumnezeu întrupat, cu umbrirea Sfântului Duh, Steaua vesteşte, magii se închină, păstorii se minunează şi toată făptura se bucură cântând: ***Aliluia!***

Icos 12
Iată a venit chemarea tuturor, Hristoase, curăţirea, lumina, izbăvirea, pacea, sănătatea, bunătatea, pe care primindu-le, credincioşii, cu inimi curate să-I strigăm:
Iisuse, Domnul păcii, potoleşte războaiele şi dă lumii pacea Ta.
Iisuse, izvorul păcii, împacă pe toţi care sunt învrăjbiţi.
Iisuse, făcătorul păcii, pe soţii care sunt despărţiţi, uneşte-i iarăşi în pace şi în dragoste.
Iisuse, cela ce pe pământ Te-ai arătat ascultător Părintelui Tău, întoarce pe fii cu dragoste către părinţii lor.
Iisuse, pe cei tineri înţelepţeşte-i şi pe calea învăţăturilor Tale îi călăuzeşte.
Iisuse, pe bătrâni îi sprijineşte şi cu darul răbdării şi al înţelepciunii îi împodobeşte.
Iisuse, pe cei buni în bunătate îi păzeşte.
Iisuse, pe cei răi de la răutatea lor îi întoarce.
Iisuse, pe cei rătăciţi de la adevăr, pe calea cea dreaptă îi întoarce cu bunătatea Ta.
Iisuse, pe cei bolnavi şi suferinzi îi tămăduieşte.
Iisuse, pe Sfântă Biserica Ta în pace şi în linişte o păzeşte.
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!

Condac 13 *(*de 3 ori)
O, Prea dulce Iisuse, cela ce în peşteră Te-ai născut cu trupul, primeşte şi de la noi această smerită rugăciune, precum ai primit daruri de la Magi şi cântare de la păstori şi depărtează de la noi toată răutatea, cearta, vrăjmăşia, obiceiul cel rău şi toate ispitele şi necazurile ce vin asupra noastră, ca trăind în pace şi bună înţelegere unii cu alţii, cu un gând să Te lăudăm pe tine, Dumnezeul cel de Sus, cântând: ***Aliluia!***

Icos 1

Îngerii din cer mirându-se, ziceau: Cum Te va încăpea pe Tine cela ce eşti necuprins, cum Te va hrăni pe Tine, Fecioara, cela ce eşti hrănitorul tuturor. Iar noi de o taină ca aceasta minunându-ne strigăm Ţie:

Iisuse, cela ce din peşteră Te-ai născut, dă-ne nouă har să ne naştem spre viaţa de veci.

Iisuse, cela ce prunc Te-ai făcut, dă-ne nouă nevinovăţia pruncilor.

Iisuse, cela ce cu lapte te-ai hrănit, hrăneşte-ne şi pe noi cu bunătăţile Tale cele duhovniceşti.

Iisuse, cela ce cu scutece Te-ai înfăşat, dezleagă-ne pe noi de blestemul păcatului.

Iisuse, cela ce în braţe Te-ai purtat, scoate-ne pe noi din ghearele diavolului.

Iisuse, cela ce de stea ai fost arătat, fă să strălucească şi peste noi lumina dumnezeirii Tale.

Iisuse, Soarele Dreptăţii, scoate-ne din întunericul păcatului.

Iisuse, Păstorul cel Bun,caută-mă pe mine oaia cea rătăcită.

Iisuse, cela ce din cer Te-ai pogorât, smerindu-Te pentru mine, dă-mi şi mie smerenie ca să mă înalţ la cer.

Iisuse, cela ce ai luat chipul robului, scoate-mă din robia păcatului.

Iisuse, cela ce ai venit să mântuieşti lumea, mântuieşte-mă pe mine, dintre toţi cel mai păcătos.

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!

Condac 1

Cela ce din veci Te-ai născut din Tatăl şi la plinirea vremii Te-ai întrupat de la Duhul Sfânt şi Te-ai născut cu trup din Sfânta Fecioară Maria ca să ne mântuieşti din robia păcatului, pace lumii Tale dăruieşte şi ne izbăveşte pe noi de toate ispitele şi necazurile, ca să cântăm Ţie cu uşurinţă aşa: ***Iisuse Fiul lui Dumnezeu, cela ce cu trupul în peşteră Te-ai născut, mântuieşte-mă!***

Rugăciune

Stăpâne, Doamne Dumnezeule, Atotştiitorule, când Te-ai născut din Fecioara Maria în Betleemul Iudeii, cu spaimă făpturile s-au minunat şi lumea s-a bucurat de naşterea Ta, Cela ce ai făcut pe om după chipul şi asemănarea Ta, şi l-ai dat botezul spre pocăinţă; care ne-ai adus pe noi la prea curatele zilele acestea pentru înfrânarea patimilor, spre nădejdea învierii şi ne îndreptezi pe noi spre adevărul dumnezeirii Tale şi ai luminat mintea noastră spre a Te cunoaşte pe Tine, Fiul lui Dumnezeu, care ridici păcatele a toată lumea.

Tu şi acum Stăpâne, iubitorule de oameni primeşte pe robii Tăi precum ai primit pe Petru, care se afundase în mare, iar mai pe urmă, lepădându-se de Tine, dar plângând cu amar, iarăşi l-ai primit. Că am auzit glas grăind şi Magii închinându-se cu daruri şi îngerii cântând, iar pe Irod tulburându-se că Dumnezeu în trup s-a arătat spre mântuirea noastră.

Pe Tine acum Stăpâne, Iubitorule de oameni, toată făptura te laudă grăind: Hristos se naşte măriţi-L, Hristos din ceruri întâmpinaţi-L, Hristos pe pământ înălţaţi-vă.

Puterile îngerilor se veselesc văzând mărita şi cinstita serbare şi toţi după vrednicie o laudă cu inima şi cu buzele. Şi acum Bunule, Iubitorule de oameni primeşte pe robii tăi precum şi plecarea genunchilor şi umilinţa noastră, ca primind

poruncile Tale, curaţi şi neprihăniţi, ajungând acum la cinstita naşterea Ta, să ne împărtăşim cu prea curatul Trup şi cinstitul Sânge al Tău, Domnul nostru Iisus Hristos. Căruia I se cuvine cinstea şi închinăciunea împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Acatistul Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1
Apărătorul cel mare, Domnul şi Stăpânul lumii, cel ce te-ai născut astăzi pentru mântuirea noastră, şi fiind înfăşat în scutece Te-ai culcat în ieslea dobitoacelor, cu smerenie te-ai arătat oamenilor ca un prunc omenesc; de aceea ne închinăm Ţie strigând cu umilinţă: ***Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!***

Icosul 1
Îngerul întâi stătător, fiind trimis către Fecioara Născătoare din Nazaret, i-a zis: *„Bucură-te că vei naşte Prunc care va mântui lumea”*.Spăimântându-se, Fecioara de această veste, s-a închinat spunând:”***Fie mie după cuvântul tău***”. Iată astăzi această sfântă proorocie, împlinindu-se, strigăm către cel ce S-a născut din Fecioară pe pământ pentru mântuirea noastră:
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Te salutăm venit azi pe pământ;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, ne închinăm Ţie celui înfăşat în scutece;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Te slăvim, cel culcat în iesle;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Te mărim Împărate născut în iesle;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai primit smerenia neînchipuită;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce Te-ai îmbrăcat în sărăcia omenească;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce eşti născut din Tatăl mai înainte de veci;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Făcătorul îngerilor care ai luat chipul omenesc;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 2
Graiurile străine auzind păstorii, degrab au venit să vadă Bethleemul şi aflând în ieslea dobitoacelor Pruncul, Împăratul împăraţilor, cu frică s-au închinat, văzându-l totul în lumină şi strigând: ***Aliluia!***

Icosul 2

Cu gura şi cu inima mărim pe Hristos, cel ce a venit şi S-a năcut cu trup în peşteră din curata Fecioară, cu credinţă ne închinăm Pruncului născut, strigând acestea:
Iisuse, Pruncule Preasfinte, pe care-L slăvesc îngerii;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel căruia I s-au închinat păstorii;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, celui ce Ţi s-au adus daruri;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai iubit lumea şi ai venit s-o mântuieşti;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai umplut de bucurie toată lumea cu naşterea Ta;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai înveselit cerurile cu naşterea Ta;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai îngrozit cele dedesubt cu naşterea Ta;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai strălucit cu lumina neapropiată, peştera;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce astăzi ai împlinit proorociile;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 3
Îngerii măresc pe cel ce astăzi S-a născut pe pământ, magii povăţuiţi aduc daruri, păstorii aleargă să vadă pe Maica ţinând în braţe Pruncul născut şi înfăşat în scutece strălucite de lumină, iar noi păcătoşii, cu mulţumire strigăm Celui născut: ***Aliluia!***

Icosul 3
„Nu te mira, Maică, văzându-mă ca un prunc pe Mine, care mai înainte de luceafăr M-a născut Tatăl, că am venit să ridic şi să prea măresc firea omenească cea căzută”. Pentru aceasta şi noi, cu dragoste şi recunoştiinţă, Te mărim cu aceste cântări:
Iisuse, Pruncule Preasfinte, care Te-ai arătat ca un prunc omenesc pe pământ;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, care eşti locaş al bucuriei negrăite;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai înnoit toată făptura cu naşterea Ta;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai arătat mântuirea noastră prin naşterea Ta;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce eşti Soarele dreptăţii;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce luminezi pe cei din întuneric;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, steaua neapusă a celor ce Te caută cu credinţă;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mieluşelul care ai ridicat păcatele lumii;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 4
Astăzi se naşte în peşteră, se înfaşă în scutece, Se culcă în iesle ca să se înnoiască toată făptura cea stricată prin călcarea poruncii, pe care îl slăvim, cântându-I cu dragoste: ***Aliluia!***

Icosul 4

Taina rânduită în veci de Tatăl, prevestită de profeţi, astăzi s-a arătat, Dumnezeu S-a făcut om, luând trup din Fecioară, născându-se ca un prunc nezidit.Împăratul împăraţilor vine pe pământ. De aceea, noi Te lăudăm pe Tine, Cel înfăşat în scutece, strigând cu mirare:
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce eşti Lumină din Lumină;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, bine eşti cuvântat;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Dumnezeul nostru născut astăzi în Bethleem;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce Te-ai arătat cu trupul de la miazăzi;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce voieşti a Te boteza în apele Iordanului;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Dumnezeul care Te-ai întrupat de la Fecioara Maria;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, care în a Ta naştere ai rămas nedespărţit de Sfânta Treime;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel neschimbat în naşterea Ta;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 5
Tot pământul se veseleşte văzând naşterea Ta, magii aduc daruri, cerul vesteşte prin stea, îngerii doxologesc, păstorii fluierând se minunează, ieslea primeşte înăuntru ca un scaun în chipul focului, iar noi, pe pământ, plini de veselie strigăm Pruncului Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5
În Bethleem se naşte Făcătorul a toate, Cereştile puteri se unesc cu cele pământeşti, îngerii cu oamenii mari serbare săvârşesc, cei curaţi aduc daruri Celui curat şi pe Fecioară, ca pe un scaun de heruvimi, vedem încăpând pe Dumnezeu cel neîncăput nicăieri şi purtând pe Acela pe care-l poartă heruvimii cu frică, iar noi păcătoşii îl slăvim cu cântări:
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Dumnezeul nostru şi Dumnezeul tuturor;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce dai sufletelor noastre mare milă;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce primeşti astăzi de la îngeri doxologie;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce primeşti astăzi de la magi: aur, smirnă şi tămâie;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce primeşti astăzi de la păstori închinare;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce primeşti astăzi de la noi, păcătoşii laude;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Ziditorul a toate, fii cu noi nedespărţit;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne din muncile iadului;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 6
Să mergem toţi unde se naşte Hristos, având în minte steaua credinţei, acolo mergând cu gândul să-l întâmpinăm. În Bethleem îl vom vedea pe Dânsul născându-se şi, aducându-I ca daruri faptele noastre bune, să-I strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 6

Să dăm mărire lui Dumnezeu, credincioşilor, celui ce pentru multă milostivire S-a întrupat şi cu smerenie şi sărăcie S-a îmbogăţit, iar noi să lăudăm pe Cel ce a dat frumuseţea cea dintâi celor ce strigă cu credinţă aceste laude:
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel născut într-o taină mare;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce în naşterea Ta ai dat o înţelegere mai mare decât cerurile;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel neîncăput, ai încăput în pântecele Maicii Tale;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai ieşit prin sfântul piept al Maicii Tale;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce hrăneşti toată lumea;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai fost hrănit de Mama Ta, Fecioară;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Ziditorul lumii, care cu naşterea Ta ai inoit zidirea Ta;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cu naşterea Ta au luat sfârşit prezicerile profeţilor;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 7

Împlinindu-se proorociile, astăzi a sosit vremea naşterii şi nici un loc nu era de sălăşluire în Bethleem unde venise Sfânta Fecioară pentru înscriere, şi ca un palat frumos s-a arătat peştera. ***Hristos se naşte ca să ridice chipul căzut***, pentru care minune noi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 7

Veniţi să ne bucurăm de Domnul, această taină de acum, văzând chipul cel neschimbat al Tatălui; chipul Fiinţei Lui cel de-a pururi primeşte chipul robului, ieşind din Maică care nu ştie de nuntă, nesuferind schimbarea, rămânând Dumnezeu adevărat şi ceea ce n-a fost a luat, om făcându-se pentru iubirea de oameni. Acestuia îi cântăm:
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce fiind Dumnezeu ai luat chip de rob;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce cu naşterea Ta ai luminat toate;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel întrupat din Duhul Sfânt şi Fecioara Maria;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel strălucit în toată lumea;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai primit de la pământ, peşteră;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai primit de la pustiu ieslea;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai deschis Edenul;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai golit iadul;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 8

Cerul şi pământul S-au unit astăzi Să-l slăvească pe Hristos. Astăzi Dumnezeu pe pământ a venit, iar omul la cer a suit. Pentru aceasta şi noi lăudându-L îi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 8

Astăzi se veseleşte cerul şi pământul. Îngerii cu oamenii duhovniceşti serbează că Dumnezeu în trup S-a arătat celor ce şedeau în întuneric, născându-se din Fecioară, peştera şi ieslea primind. Magii de la Răsărit daruri în Bethleem aduc, iar noi cu buze nevrednice, laude cu îngerii aducem:

Iisuse, Pruncule Preasfinte, aşteptarea făgăduită neamurilor;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, izbăvitorul nostru din robia vrăjmaşului;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce eşti astăzi văzut de oameni;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, care din fire eşti Dumnezeu nevăzut;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, care cu naşterea Ta ai adus pace pe pământ;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce eşti Cuvântul Tatălui Dumnezeu;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, care ai fost trimis de Tatăl ceresc pe pământ, pentru a îndumnezeii pe cei vrednici;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce cu naşterea Ta, ridici în cer pe cei ce cu umilinţă şi dragoste se închină şi slăvesc venirea Ta astăzi pe pământ;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 9

Dănţuiesc îngerii toţi în ceruri, se bucură şi saltă toată făptura că Te-ai pogorât, Te-ai sălăşluit în pântecele fecioarei fără schimbare, născându-te astăzi ca un prunc omenesc, iar noi ştiind că acestea ai făcut pentru mântuirea noastră, strigăm cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 9

Toată firea s-a minunat pentru că Domnul şi Mântuitorul, cel ce S-a născut în Bethleem a încetat înşelăciunea idolească şi împărăteşte în veci; iar noi minunându-ne de a Ta naştere şi îndumnezeindu-ne prin a Ta naştere, cu mulţumire îţi cântăm:

Iisuse, Pruncule Preasfinte, Împăratul împăraţilor cel veşnic;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Dumnezeul lumii;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Mântuitorul nostru desăvârşit;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce cu scutecele Tale ai dezlegat legăturile păcatului;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce cu naşterea Ta ai ridicat pe strămoşul Adam din muncă veşnică;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai vindecat durerea şi întristarea Evei;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce eşti Fiul lui Dumnezeu, cel fără de ani;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai fost sus pe scaun, iar jos în iesle;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 10

Mărire intru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace. Astăzi Bethleemul primeşte pe cel ce şade pururi împreună cu Tatăl, astăzi îngerii măresc pe

Domnul, cel ce S-a născut cu dumnezeiasca cuviinţă, iar noi pe pământ intru veselie cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 10

A fost o veste minunată şi de lume aşteptată naşterea Domnului Hristos, căci Domnul a voit şi pe om a mântuit, căci cu darul lui Hristos a fost scos neamul omenesc din muncă veşnică. Magii, deci călătorind pe Mesia căutând, au făcut ca lumea toată să cunoască acea veste minunată.Ajungând şi pe la noi o primim cu bucurie, lăudându-l cu aceste cântări:

Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce cu naşterea Ta ai făcut mare tulburare între împăraţii cei păgâni;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, naşterea Ta a făcut pe Irod cel mai mare duşman al Tău;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce prin îngerul trimis magilor ai descoperit viclenia lui Irod de a se închina;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, fiind Dumnezeu ai surpat cu cutremur în Egipt zeii făcuţi de mână omenească;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, întorcându-Te în Nazaret ai dus viaţa pământească;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, în sudoarea feţei Tale ai câştigat pâinea pentru toate zilele;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, la vârsta de 12 ani ai uimit fariseii şi cărturarii spunându-le toate legile pe de rost;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 11

De bună voie Te-ai pogorât pe pământ luând trup omenesc ca să curăţeşti păcatele noastre, aducând pe toţi la lumina cea de viaţă purtătoare; pentru care fericire îţi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 11

Prunc tânăr s-a născut din amestecătura lui Adam şi s-a dat credincioşilor ca un părinte şi Domn al veacurilor, Dumnezeu care ţine cârmuirea făpturii.Nu trece cu vederea pe noi, care cu dragoste Îţi cântăm:

Iisuse, Pruncule Preasfinte, pierzătorul celor răi;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, ajutătorul celor buni;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, indumnezeitorul robilor Tăi;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, care cu naşterea Ta ai surpat împărăţia iadului care exista până la venirea Ta;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai făcut peştera palat frumos şi bogat;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai făcut ieslea scaun de heruvimi;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 12

Harul tău primind prin naşterea Ta minunată, odată cu primirea darurilor: smirna care înseamnă moartea Ta; aurul, care înseamnă puterea împărătească, tămâia, care înseamnă puterea Ta dumnezeiască, prin toate acestea luminează sufletele noastre, curăţeşte-ne inimile noastre, sfinţeşte trupurile noastre cu sfânta Ta naştere, iar noi cu mulţumire Îţi vom cânta: ***Aliluia!***

Icosul 12

Slăvind naşterea Ta cea minunată, credem şi mărturisim că Tu, fiind astăzi Prunc, eşti Dumnezeu adevărat, care Te-ai pogorât pentru a ne ridica sus în ceruri unde stai neîncetat la dreapta Tatălui, iar noi văzând sărăcia, robia şi smerenia Ta, Îţi cântăm:

Iisuse, Pruncule Preasfinte, primeşte de la noi în loc de smirnă, fapte bune;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, primeşte de la noi în loc de aur, cântări de aur;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, primeşte de la noi în loc de tămâie, rugăciunile smerite şi cu umilinţă;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, sălăşluieşte-te întru noi şi fii nedespărţit;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce cu peştera, ieslea şi scutece ai arătat smerenia Ta;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, întăreşte-ne pe noi în dragoste şi smerenie, fără de care nu este mântuire;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, ajută-ne la pocăinţă sinceră şi ne miluieşte;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, primeşte de la noi cântarea de mulţumire: Slavă intru cei de sus lui Dumnezeu iar pe pământ pace, între oameni bună voire;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 13 (de trei ori)

O, Preasfinte Prunc Iisuse, primeşte aceste nevrednice laude care le aducem Ţie în această zi a naşterii Tale, închinându-ne sfintelor Tale scutece şi, pe noi, care mărim cu dragoste şi cu umilinţă venirea Ta pe pământ, izbăveşte-ne de toate nevoile, necazurile şi muncile veşnice, ca să-Ţi cântăm cu mulţumire: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Îngerul întâi stătător, fiind trimis către Fecioara Născătoare din Nazaret, i-a zis: ***„Bucură-te că vei naşte Prunc care va mântui lumea***”.Spăimântându-se, Fecioara de această veste, s-a închinat spunând:”***Fie mie după cuvântul tău***”. Iată astăzi această sfântă proorocie, împlinindu-se, strigăm către cel ce S-a născut din Fecioară pe pământ pentru mântuirea noastră:

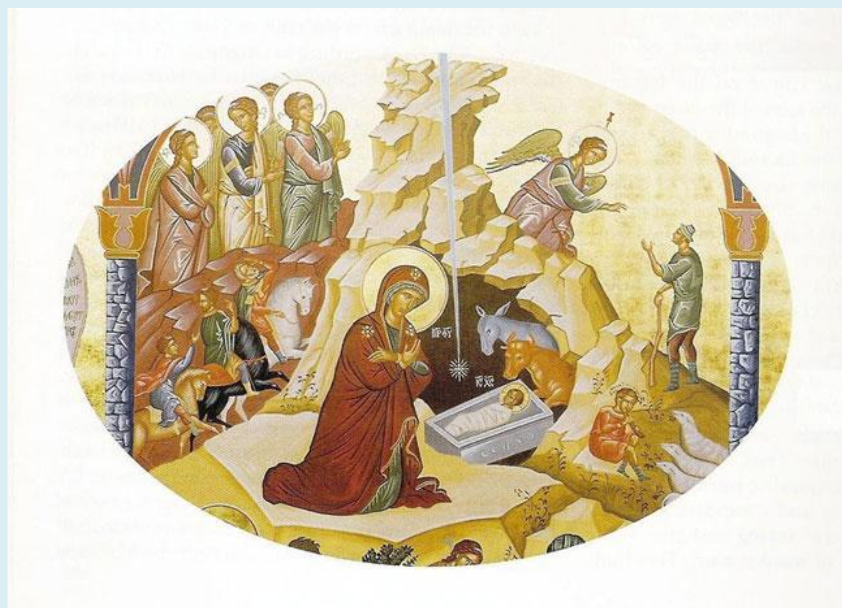
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Te salutăm venit azi pe pământ;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, ne închinăm Ţie celui înfăşat în scutece;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Te slăvim, cel culcat în iesle;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Te mărim Împărate născut în iesle;

Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai primit smerenia neînchipuită;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce Te-ai îmbrăcat în sărăcia omenească;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce eşti născut din Tatăl mai înainte de veci;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, Făcătorul îngerilor care ai luat chipul omenesc;
Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!

Condacul 1
Apărătorul cel mare, Domnul şi Stăpânul lumii, cel ce te-ai născut astăzi pentru mântuirea noastră, şi fiind înfăşat în scutece Te-ai culcat în ieslea dobitoacelor, cu smerenie te-ai arătat oamenilor ca un prunc omenesc; de aceea ne închinăm Ţie strigând cu umilinţă: ***Iisuse, Pruncule Preasfinte, mântuieşte-ne pe noi!***

După aceea zicem această:

Rugăciune

Astăzi se sfârşesc prorociile, astăzi se face marea taină prin care Dumneze-Fiul se naşte ca prunc omenesc.

Astăzi se începe mântuirea lumii: Pământul îl primeşte în peşteră, în loc de palate bogate şi frumoase pustiul îi oferă ieslea în loc de leagănul cel scump. Dumnezeu le primeşte cu smerenie pe toate ca să ne înveţe şi pe noi smerenia care este baza mântuirii.

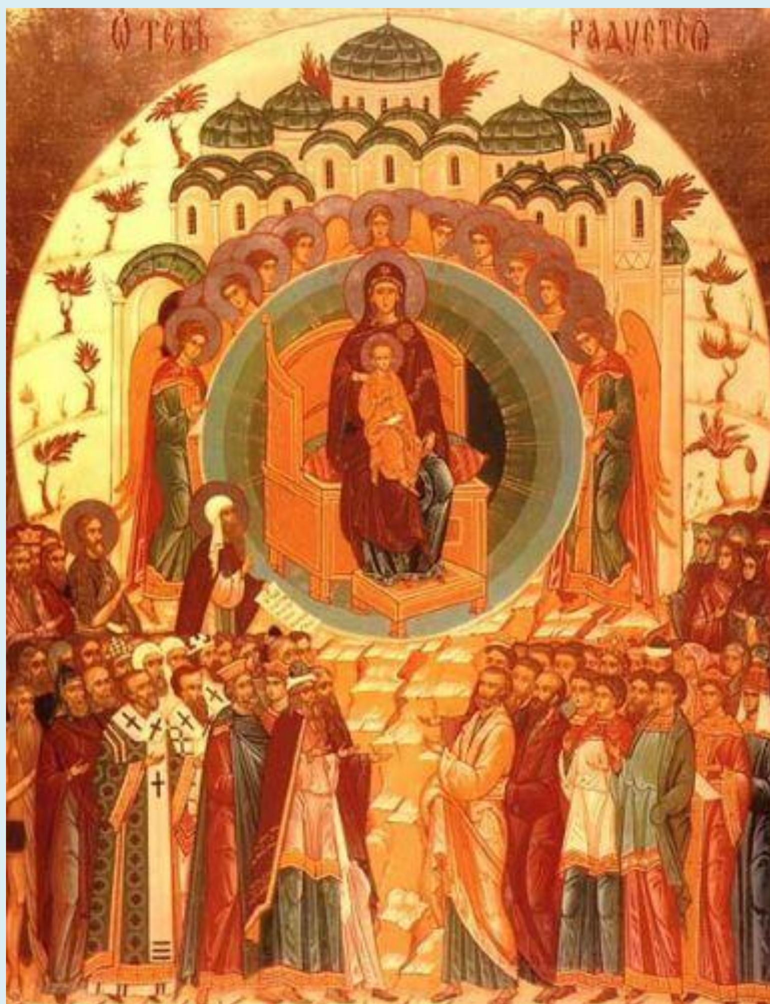
Se coboară Dumnezeu Cuvântul, nedespărţit de Tatăl şi de Duhul Sfânt, să înveţe omenirea cum trebuie să ducă viaţa noastră pe pământ, care este dată fiecăruia numai ca să se pregătească pentru cea veşnică şi fericită;

Dănţuieşte lumea astăzi, măreşte cu îngerii şi păstorii pe cel ce S-a arătat Prunc azi, Dumnezeul cel înainte de veci.

Iisuse, Pruncule Preasfinte, cel ce ai împodobit cerul cu stele, cel ce ţii cu mâna toate marginile pământului, arată-Ţi mila Ta cea mare nouă, celor ce cu dragoste şi credinţă cinstim Naşterea Ta cea minunată şi, închinându-ne scutecelor Tale, cu recunoştinţă Îţi strigăm: Slavă intru ei de sus lui Dumnezeu, şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”

Amin!

Acatistul Sfinţilor din Soborul Maicii Domnului

Acatistul Soborului Maicii Domnului - Pr.Dani Sfart:
https://www.youtube.com/watch?v=7wjBx-OwkSs

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfinţilor din soborul Maicii Domnului împreună cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururi fecioara Maria, rugaţi pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de păcate, sufletelor noastre.

Condacul 1
Domnul nostru Iisus Hristos a zis prea curatei Maicii Sale după elogiul primirii cereşti: ***„Cere prea curată Maică a Mea un loc în Sfânta Împărăţie a Cerurilor”*** după care i s-au dat Sfinţi şi Sfinte Puteri Cereşti care au format sfântul sobor al Maicii Domnului, iar noi strigăm:
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Icosul 1
Pentru înfiinţarea soborului Maici Domnului, Domnul Dumnezeu a dispus ca un număr de 11.000 de Puteri Cereşti să fie în permanenţă lângă prea curata Fecioară la care se adaugă toţi sfinţii care au evlavie la Maica Domnului, iar noi strigăm aşa:

Bucuraţi-vă, Sfinţilor Heruvimi din Soborul Maicii Domnului;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Serafimi din Soborul Maicii Domnului;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Îngeri din acest Sfânt Sobor;
Bucuraţi-vă, drepţilor;
Bucuraţi-vă, împăraţilor care aţi avut evlavie la Maica Domnului;
Bucuraţi-vă, împărăteselor;
Bucuraţi-vă, fecioarelor;
Bucuraţi-vă, feciorilor;
Bucuraţi-vă, ierarhilor;
Bucuraţi-vă, mucenicilor şi muceniţelor;
Bucuraţi-vă, cuvioaselor şi cuvioşilor;
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 2
Mulţi ierarhi au avut evlavie la tine Preasfântă Fecioară Maria, de aceia mulţi s-au umplut de râvnă sfântă, s-au rugat, au postit, au făcut multe fapte bune, au slujit cu cinste cântând lui Dumnezeu. ***Aliluia!***

Icosul 2
Mulţi sunt ierarhii care după o viaţă plină de slujire şi de fapte bune au ajuns în sfântul tău sobor dar nicidecum nu-i putem aminti pe toţi, dar cu dragoste strigăm:
Bucură-te, Sfinte ierarh Calinic de la Cernica;
Bucură-te, Sfinte ierarh Nifon al Constanţianei;
Bucură-te, Sfinte patriarh Ioan postitorul;
Bucură-te, Sfinte patriarh Modest al Ierusalimului;
Bucură-te, Sfinte ierarh Nicolae din Mira Lichiei;
Bucură-te, Sfinte Ioan de la Prislop;
Bucură-te, Sfinte Anania din Damasc;
Bucură-te, Sfinte patriarh Sofronie;
Bucură-te, Sfinte Petru al Alexandriei;
Bucură-te, Sfinte patriarh Mihail Celularie;
Bucură-te, Sfinte ierarh Clement al Romei;
Bucură-te, Sfinte Ioan Damaschin;
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 3
Cuvioşi din toate timpurile, au avut evlavie la tine prea binecuvântată Maică a Domnului nostru Iisus, căci unii au înălţat Biserici, Mânăstiri sau schituri în cinstea ta, alţii au scris cântări, acatiste, paraclise, condace şi icoase în cinstea ta, iar noi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 3
Anevoie este nouă să spunem numele sfinţilor cuvioşi care au ajuns în sfântul tău sobor după trecerea la cele veşnice, de aceia noi cântăm aşa:
Bucură-te, Sfinte cuvios Nicodim cel sfinţit de la Tismana;
Bucură-te, Sfinte cuvios Antonie de la Neamţ, care ţi s-a zis şi Sfântul necunoscut.
Bucură-te, Sfinte cuvios Macarie cel mare;
Bucură-te, Sfinte cuvios Alexie;
Bucură-te, Sfinte cuvios Daniil stâlpnicul;
Bucură-te, Sfinte cuvios Luca stâlpnicul;
Bucură-te, Sfinte Efrem Sirul;
Bucură-te, Sfinte Ioan Scărarul;
Bucură-te, Acachie de la Scara;
Bucură-te, Sfinte cuvios Meletie;
Bucură-te, Sfinte Andrei şi Epifanie;
Bucură-te, Sfinte cuvios Petru atonitul;
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 4
Cuvioase te-au iubit de-a lungul veacurilor şi multe s-au rugat către tine, şi au cântat cu smerenie: ***Aliluia!***

Icosul 4
Numărul Sfintelor cuvioase creşte mereu în sfântul tău sobor, iar noi strigăm cu cinste deosebită:
Bucură-te, Sfântă Teodora de la Sihla;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Parascheva de la Iaşi;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Maria germanica;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Antonia;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Onufria;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Antuza;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Irina;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Maria românca;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Melania Romano;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Isidora;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Filoftea;
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 5

Mulţimea muceniţelor din sfântul tău sobor, cine o poate spune prea curată Maică a Domnului nostru Iisus? Dar noi cu dragoste cântăm pentru cei din Sfânta Împărăţie a Cerurilor (cântarea sfântă): ***Aliluia!***

Icosul 5
Multe sfinte şi-au dat viaţa pentru Domnul Iisus Hristos, dar cele mai râvnitoare au ajuns în sfântul tău sobor prea sfântă Maică şi apărătoare a noastră, de aceea noi cântăm:
Bucură-te, Sfântă muceniţă Chiriachi;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Teona;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Gudelia;
Bucură-te, Sfântă şi întâia muceniţă Tecla;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Felicitas;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini împreună cu surorile tale;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Evlampia împreună cu Sfântul mucenic Evlampie;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Hiona;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Iustina, fecioara;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă muceniţă Lucia, fecioara,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Elpis împreună cu Pistis şi Agapis;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Irina, fecioara;
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 6
Pe vremea prigoanei creştinilor, mulţi bărbaţi au murit ucişi din ordinul altora, din ură sau din pizmuire şi toţi aceştia care şi-au dat viaţa pentru Domnul Iisus au ajuns în Sfânta Împărăţie a Cerurilor cântând: ***Aliluia!***

Icosul 6
Dintre sfinţii mucenici care au ajuns în Sfânta Împărăţie a Cerurilor, cei mai râvnitori au ajuns şi în sfântul tău sobor, prea binecuvântată Maică şi Fecioară, iar noi cântăm creştineşte aşa:
Bucură-te, Sfinte şi întâiule mucenic Ştefan;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic Pantelimon;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic Teodor Tiron;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic Teodor Stratilat;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor patruzeci de mucenici;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici arşi în Nicomidia care aţi ajuns în soborul Maicii Domnului;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava;
Bucură-te, Sfinte mare mucenic Pimen;

Bucură-te, Sfinte mucenic Felix;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Mina, Victor şi Vichentie;
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 7

Sfintele femei mironosiţe au făcut şi ele activitate sfântă pe Pământ, iar după ce au trecut la cele veşnice, au ajuns în Sfânta Împărăţie a Cerurilor cântând: ***Aliluia!***

Icosul 7

Toate persoanele sfinte care s-au ostenit a curăţa trupul Domnului nostru Iisus Hristos, ungându-l cu mir, înfăşurându-l cu giulgiu şi punându-l în mormânt, au şi ele un loc în sfântul sobor al Maicii Domnului, iar noi strigăm aşa:
Bucură-te, Sfântă Fecioară căci ai lângă tine pe toţi aceia care au îngrijit trupul Domnului Iisus Hristos;
Bucură-te, Preasfântă Născătoare a Fiului lui Dumnezeu că pentru toţi aceştia te-ai rugat ca să fie lângă tine în Sfânta Împărăţie a Cerurilor;
Bucură-te, prea curată Maică că osteneala celor care au îngrijit sfântul trup al Fiului tău a fost răsplătită;
Bucură-te, prea cinstită Fecioară că Domnul Iisus Ţi-a ascultat rugăciunile tale;
Bucură-te, apărătoarea neamului nostru creştinesc căci Domnul Iisus îţi ascultă şi acum sfintele tale rugăciuni;
Bucură-te, Împărăteasă a creştinilor şi cea mai mare mironosiţă care a trăit vreodată pe Pământ;
Bucură-te, Maică virtuoasă şi plină de calităţi (sfinte);
Bucură-te, că ai văzut dragostea celor ce au îngrijit trupul Domnului Iisus;
Bucură-te, Marie Magdalena;
Bucură-te, Marie, mama lui Iosie;
Bucură-te, Sfântă Salomeia - mironosiţa Domnului;
Bucură-te, cealaltă Marie care ai fost cu Preasfânta Fecioară la îngroparea Domnului Iisus;
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 8

Personalităţi cu viaţă sfântă care au trăit în timpul Vechiului testament şi au avut o activitate sfântă deosebită, au fost repartizate în sfântul tău sobor, iar noi cântăm cu cinste:***Aliluia!***

Icosul 8

Cu dragoste sfântă ai primit în sfântul tău sobor, personalităţi cu viaţă sfântă care au fost în arborele genealogic al neamului tău, cât şi pe cei ce au făcut profeţii, de aceea noi cântăm:
Bucură-te, Sfântă şi dreaptă Rut, strămoaşa Mântuitorului nostru Iisus Hristos;
Bucură-te, Sfântă şi dreaptă Iaela;
Bucură-te, Sfântă Ana - mama proorocului Samuel;
Bucură-te, dreptule Barac, care ai fost judecător şi eliberator;
Bucură-te, Dana - fata lui Iacob;
Bucură-te, Chetura - a doua soţie a lui Avraam;
Bucură-te, Rebeca - soţia lui Isaac;
Bucură-te, Batşeba - mama lui Solomon;
Bucură-te, dreptule Tobit;
Bucură-te, înţelepte Iisus Sirah;
Bucură-te, Sfinte prooroc Agavus care ai profeţit ce se va întâmpla cu Sfântul apostol Pavel;
Bucură-te, Sfinte proroc Samuel;
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 9
Împăraţi şi împărătese, fiice şi fii de împăraţi au ajuns în sfântul tău sobor, Preasfântă Fecioară şi de aceea bucurându-se împreună cu îngerii şi cu puterile cereşti cântă: ***Aliluia!***

Icosul 9
Unii au trăit o viaţă sfântă şi curată, alţii au făcut fapte bune, iar anumiţi fii şi anumite fiice de împăraţi au primit moarte mucenicească pentru cauza sfântă a adevărului evanghelic iar noi cântăm aşa:
Bucură-te, Sfinte împărat Constantin cel mare - eliberatorul creştinătăţii şi al creştinilor;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Elena, care ai găsit crucea Domnului Iisus la Ierusalim;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Teodora;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Teofana;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Alexandra;
Bucură-te, Sfântă împărăteasă Olga;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Irina, împărăteasa;
Bucură-te, Sfântă muceniţă şi împărăteasă Ecaterina;
Bucură-te, Sfântă Iunia;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Iuliana;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Marciana;
Bucură-te, Sfântă Veronica;

Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 10

De la începutul creştinismului mulţi sfinţi români ştiuţi şi neştiuţi de noi au ajuns în Sfânta Împărăţie a Cerurilor pentru faptele lor cât şi pentru râvna lor, de aceea bucurându-ne cântăm Domnului Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

În Sfânta Împărăţie a Cerurilor sunt multe milioane de sfinţi români din care unii au ajuns şi în soborul Maicii Domnului, de aceea noi cântăm:
Bucuraţi-vă, Sfinţilor români din Împărăţia Cerurilor;
Bucuraţi-vă, sfintelor care cu bună nevoinţă v-aţi nevoit pe Pământ;
Bucuraţi-vă, sfintelor fecioare care aţi trăit în viaţa pământească pe pământul românesc;
Bucuraţi-vă, feciorilor care aţi avut multă dragoste sfântă şi multă evlavie;
Bucuraţi-vă, cuvioşilor care aţi trăit o viaţă curată şi aţi slujit în sfintele mânăstiri din România;
Bucuraţi-vă, cuvioaselor romånce care aţi ajuns în Patria cerească;
Bucuraţi-vă, toţi sfinţii din poporul român care aţi ajuns în soborul Maicii Domnului;
Bucuraţi-vă, cuvioşilor mucenici de la Sihăstria;
Bucuraţi-vă, cuvioşilor şi prea cuvioşilor sfinţi români de la Athos care sunteţi acum în sfântul sobor al Maicii Sfinte;
Bucură-te, Sfinte ierarh Iosif cel nou de la Partoş;
Bucură-te, Sfinte Casian, dobrogeanul;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici de la Niculiţel;
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 11

Sfinţi deosebiţi cu râvnă multă care au făcut scrieri sfinte, au slujit în sfintele biserici, au vindecat bolnavi fără de plată ori au trăit în singurătate rugându-se cu rugăciunea de foc, au ajuns să aibă un loc în Cerul al 9-lea, iar noi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 11

Pe toţi cei care au avut evlavie multă către tine şi s-au rugat ţie prea curată Maică, i-ai primit în sfântul tău sobor prea binecuvântată Fecioară, iar noi cântăm cu dragoste sfântă aşa:
Bucură-te, Sfinte Iustin filozoful;
Bucură-te, Sfinte cuvios Romano, făcătorul de condace;
Bucură-te, Sfinte cuvios Chiriac, sihastrul;

Bucură-te, Sfinte patriarh Ignatie;
Bucură-te, Sfinte mucenic Aitala, diaconul;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţa;
Bucură-te, Sfinte prea cuvios părinte Toma din Milano;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Metodiu şi Chiril;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori fără de arginţi Chir şi Ioan;
Bucură-te, Sfinte ierarh Cosma;
Bucură-te, Sfinte partiarh Pavel mărturisitorul;
Bucură-te, Sfinte Ioanichie, patriarhul Ierusalimului;
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 12
De-a lungul veacurilor pământeşti, mulţi sfinţi şi sfinte au ajuns în soborul Maicii Domnului, unii fiind sfinţiţi mucenici, alţii patriarhi, alţii iubitori de sfinţenie şi evlavioşi către Maica Domnului iar noi cântăm pe Pământ: ***Aliluia!***

Icosul 12
Zeci de mii de sfinţi şi de Sfinte Puteri Cereşti sunt în soborul tău Preacurată dar pe cei ce au dragoste şi multă evlavie către tine îi primeşti cu multă cinste, după ce au trecut la viaţa veşnică şi s-au închinat în faţa sfântului Tron dumnezeiesc. Pentru cei ce merită un asemenea loc îi prevesteşti înainte de a trece la cele veşnice, iar noi cântăm:
Bucură-te, Sfinte sfinţit mucenic Ignatie Teoforul;
Bucură-te, Sfinte patriarh Ioan cel milostiv;
Bucură-te, Sfinte Grigore Palama;
Bucură-te, Sfinte mucenic Eugraf;
Bucuraţi-vă, cei şapte tineri din Efes;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Haritina şi Memelta;
Bucură-te, Sfinte mucenic Trofim;
Bucură-te, Sfinte cuvios Ştefan savaitul;
Bucură-te, Sfinte cuvios Paisie cel mare;
Bucură-te, Sfinte cuvios Arsenie cel mare;
Bucuraţi-vă, Sfintelor muceniţe Tomaida şi Valentina;
Bucură-te, Sfinte mucenic Valerian;
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 13 (de 3 ori)
O, de trei ori fericiţilor sfinţi şi Puteri Cereşti din soborul Maicii Domnului împreună cu Preasfânta Născătoare a Fiului lui Dumnezeu şi pururea Fecioară Maria rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi care cântăm cu dragoste sfântă: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Pentru înfiinţarea soborului Maici Domnului, Domnul Dumnezeu a dispus ca un număr de 11.000 de Puteri Cereşti să fie în permanenţă lângă prea curata Fecioară la care se adaugă toţi sfinţii care au evlavie la Maica Domnului iar noi strigăm aşa:
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Heruvimi din Soborul Maicii Domnului;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Serafimi din Soborul Maicii Domnului;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Îngeri din acest Sfânt Sobor;
Bucuraţi-vă, drepţilor;
Bucuraţi-vă, împăraţilor care aţi avut evlavie la Maica Domnului;
Bucuraţi-vă, împărăteselor;
Bucuraţi-vă, fecioarelor;
Bucuraţi-vă, feciorilor;
Bucuraţi-vă, ierarhilor;
Bucuraţi-vă, mucenicilor şi muceniţelor;
Bucuraţi-vă, cuvioaselor şi cuvioşilor;
Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.

Condacul 1

Domnul nostru Iisus Hristos a zis prea curatei Maicii Sale după elogiul primirii cereşti: ***„Cere prea curată Maică a Mea un loc în Sfânta Împărăţie a Cerurilor”*** după care i s-au dat Sfinţi şi Sfinte Puteri Cereşti care au format sfântul sobor al Maicii Domnului, iar noi strigăm: ***Bucură-te, Preasfântă Fecioară Maria şi Maica Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi Sfinţii din sfântul tău sobor.***

Rugăciune

Sfinţilor toţi din Soborul Maicii Domnului împreună cu Preasfânta Născătoare a Fiului lui Dumnezeu, ajutaţi-ne pe noi şi pe urmaşii noştri, povăţuindu-ne cu tot ce ne este nouă de folos. Rugaţi-vă Domnului Dumnezeu pentru noi, pentru urmaşii noştri familiari şi spirituali, pentru creştinii şi pentru sfinţii viitorului, pentru ca toţi să păşească pe calea cea bună înfăptuind voia lui Dumnezeu.Amin.

(Făcut din porunca sfântă de către profesorul Constantin Dogaru la data de 22 iunie 1997 la cerinţa Maicii Domnului, iar comunicare s-a făcut şi din partea sfântului Serafim Ciban. - Inspirator a fost Sfântul Înger Haemus cel mare din Soborul Maicii Domnului.)

Rugăciune către Puterile Cereşti şi Sfinţii din sfântul sobor al Maicii Domnului

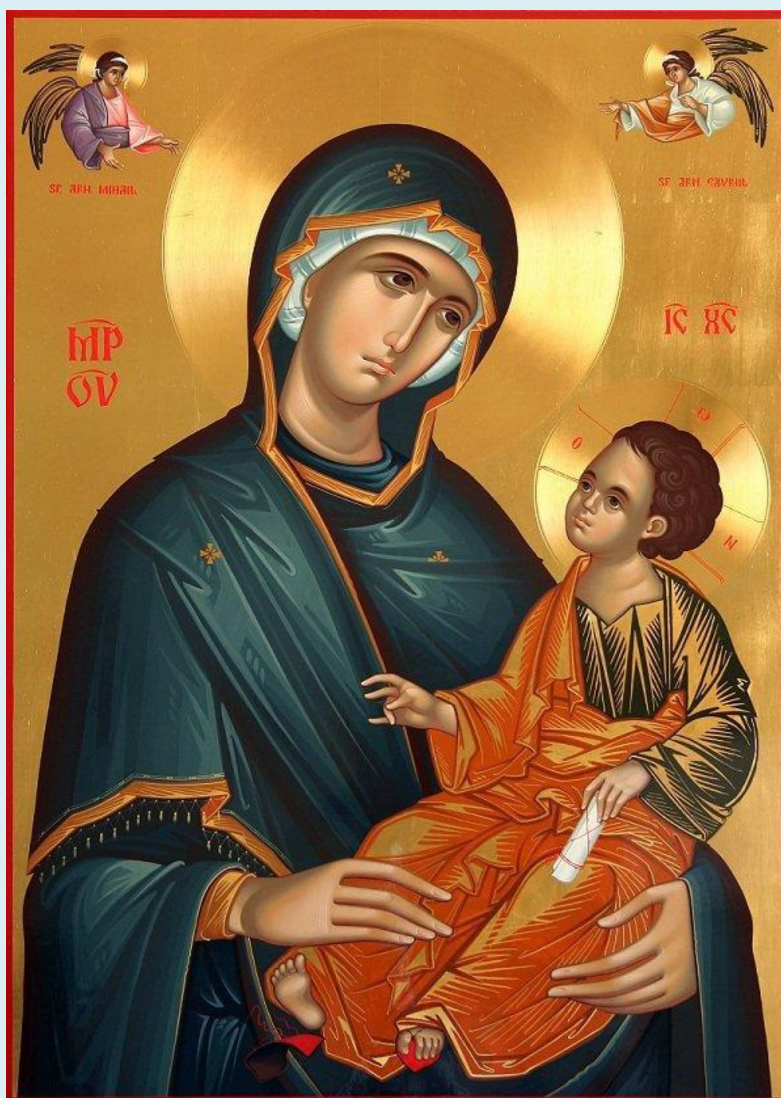
Sfinţilor din soborul Maicii Domnului, împreună cu Sfintele Puteri Cereşti şi Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ajutaţi-ne pe noi şi pe urmaşii noştri, povăţuindu-ne cu tot ceea ce ne este de folos în viaţa aceasta cât şi în viaţa veşnică.

Rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi, pentru urmaşii noştri, pentru creştinii şi sfinţii viitorului, pentru ca toţi să păşească pe calea cea bună înfăptuind voia lui Dumnezeu.

Mulţumim Preasfintei Fecioare Maria şi celor din sfântul ei sobor că ne ascultă rugăminţile şi ne ajută după vrednicia şi credinţa noastră!

Slavă lui Dumnezeu în veci. Amin!

Comentarii patristice - Soborul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Soborul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu (Ev. Mt. 2, 13-23)

(Mt. 2, 13) După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.

De ce pruncul Hristos a fost trimis în Egipt? Textul face referire clară la acest lucru: trebuia să se împlinească ceea ce Dumnezeu a zis prin profet: Din Egipt am chemat pe Fiul Meu (Osea 11, 1). De aici înainte, putem vedea că nădejdea mântuirii este descoperită lumii întregi. Babilonul şi Egiptul reprezintă lumea întreagă. Chiar dacă ele au fost înghiţite de nelegiuire, Dumnezeu a făcut cunoscut faptul că dorea să le corecteze şi să le schimbe. Dumnezeu a dorit ca întreaga lume să aştepte însutitele Sale daruri. Aşadar, a chemat din Babilon pe cei înţelepţi şi a trimis Sfânta Familie în Egipt. Am fost avertizaţi de la început să fim atenţi la ispite şi comploturi şi le observăm încă de când am venit în

scutece. Deci vezi încă de la naşterea Domnului Iisus un tiran furios care se împotriveşte, o familie care fuge şi o plecare dincolo de hotar. Deoarece nu a fost vorba despre vreo fărădelege pentru care familia Sa a fost exilată.

Şi tu, dacă ai probleme şi suferi numeroase încercări, nu trebuie să te tulburi. Să nu te aştepţi să fii răsplătit sau încoronat imediat pentru necazurile tale. Ci mai vârtos să ţii în minte exemplul suferinţei îndelungate a Maicii Pruncului, suportându-le pe toate cu nobleţe, ştiind că asemenea viaţă în pribegie este potrivită cu orânduirea lucrurilor duhovniceşti. Tu împărtăşeşti aceeaşi muncă nevoitoare pe care Fecioara Maria însăşi a gustat-o. Acelaşi lucru l-au făcut şi magii. Şi Fecioara Maria, şi magii doreau să se retragă în taină în rolul smerit al pribeagului. (Credincioşii sunt învăţaţi să ţină minte, în mijlocul ispitelor şi smintelilor, fuga Sfintei Familii în Egipt şi întoarcerea magilor pe alt drum - n.tr.)

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 8, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 13) După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.

Fuga Sa nu a fost determinată de frică, ci de către ceea ce a venit prin taina profeţiei. Evanghelia a răsădit sămânţa, când a spus: Ia Pruncul şi pe mama Sa şi fugi în Egipt. Şi mai departe, ca să se împlinească cele scrise: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu” (Osea 11, 1).

- ⇒ *Hristos a fugit pentru a întări adevărul Legii, credinţa în profeţie şi în mărturia psalmistului. Domnul Însuşi spune: Trebuia să se împlinească de către Mine toate cele scrise în Legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi (Luca 24, 44).*
- ⇒ *Hristos a fugit pentru noi, nu pentru El Însuşi. Hristos a fugit pentru ca, la timpul cuvenit, să slujească ca un iconom al Sfintei Liturghii.*
- ⇒ *Hristos a fugit ca, prin dăruirea iertării Sale, să distrugă sursa abuzurilor venite şi să arate credinţa celor care vor să creadă.*
- ⇒ *Şi, în final, Hristos a fugit pentru a ne dărui nouă credinţă statornică, chiar şi atunci când suntem nevoiţi să fugim, ştiind că în faţa persecuţiilor este mai bine să fugim, decât să ne lepădăm de credinţă. Căci Petru pentru că nu a dorit să fugă de aceea s-a lepădat de Hristos iar Ioan, ca nu cumva să se lepede de Hristos, a fugit.*

(Petru Hrisologul, Predici 150, 11, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 13) După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.

Irod a fost cel care căuta Pruncul sau oare diavolul a lucrat prin Irod? Când Irod însuşi s-a întâlnit cu magii, şi-a imaginat că aceştia au fugit de sub guvernatorii lor. Deoarece Hristos, deşi limitat de cerinţele vârstei Sale, hrănit la pieptul mamei Sale, stând liniştit, tăinuindu-Și cuvintele, incapabil să meargă, totuşi, a schimbat pe magi (care erau purtători ai stindardului diavolului) în cele mai evlavioase slugi. Diavolul a realizat imediat ce lucrare va înfăptui Hristos la vârsta deplină. Aşadar, a întors pe evrei împotriva Lui, viclean fiind, a îndemnat pe Irod să se ridice împotriva Pruncului Hristos. Acesta a sperat să-L priveze de viitoarea putere a Sa, a Crucii, stindardul marii biruinţe pentru lume. Diavolul a înţeles că Hristos în curând va restaura viaţa lumii întregi cu învăţătura şi cu puterea Sa. Chiar şi atunci când scâncea ca prunc, Iisus a luat în stăpânire această lume, de la cap la coadă. Aşa cum spunea şi profetul: căci, înainte ca băiatul să zică tată şi mamă, va lua toată bogăţia Damascului şi prada Samariei (Isaia 8, 4). Evreii înşişi dovedesc aceasta când spun: Iată cum toată lumea merge după El (Ioan 12, 19).

(Petru Hrisologul, Predici 150, 9, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 13) După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.

Mergi în pământul Egiptului.Căci Domnul, ca un doctor, a fugit în Egipt pentru a-l cerceta, deoarece lâncezea în greşeli, nu pentru că ar fi vrut să rămână acolo. La prima vedere, se presupune că El a fugit în Egipt de furia lui Irod. Înţelesul tălmăcit este că a fugit în vederea alungării demonilor din Egiptul întunecat de greşeli, aşa cum Isaia mărturiseşte când spune: Iată Domnul ajunge în Egipt, aşezat pe nor uşor, iar idolii Egiptului vor cădea (Isaia 19, 1).

Nu vezi că mai apoi că nu dorea să evite moartea, ci ajunge în Egipt pentru a distruge idolii ucigași? Acesta este singurul moment când Domnul a călătorit în Egipt.

Trebuie menţionat, de altfel, de ce a fugit în Egipt în timpul nopţii şi s-a întors în timpul zilei. Aceasta pentru că, atunci când a fugit, a fugit de persecuția lui Irod iar de întors a făcut-o după ce Irod a murit. Noaptea simbolizează întinderea furiei persecuţiei, pe când ziua reprezintă o liniştire a acesteia.

(Autor necunoscut, Opere incomplete la Matei, Omilia 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 14) Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt.

Sfintei Fecioare Maria, care nu a trecut niciodată dincolo de pragul casei sale, i-a fost poruncit să sufere această încercare pentru binele binecuvântatei naşteri şi pentru neîncetatul ei urcuş duhovnicesc. Nu este copleşitor? Pe când Palestina complotează şi încearcă să ducă la capăt o conspiraţie împotriva lui Iisus, Egiptul este cel care Îl primeşte şi Îl protejează pe Cel pentru care sunt planificate comploturile! Aceasta este amintită de Patriarhul Iacob, care de asemenea a căutat ajutor în Egipt (Facerea 45, 25 - 46, 7), anticipând venirea Domnului nostru în acest pământ.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 8, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 14) Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt.

Hristos a făgăduit că se va întrupa, că va trece prin viaţă, că va propovădui slava Împărăţiei Cerurilor, că va propovădui credinţa şi că, prin puterea cuvântului Său, va alunga pe demoni. A făgăduit că va da orbilor vedere, umblare şchiopilor, vorbire muţilor, auzire surzilori; iar, morţilor iertarea de păcate şi învierea morţilor. Toate aceste lucruri le-a făgăduit prin Lege şi profeţi. Aşadar, trebuia ca Hristos, când avea să devină bărbat adult, să nu fugă de moartea pe care a evitat-o ca Prunc.

(Petru Hrisologul, Predici 150, 10, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 15) Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”.

Există şi altceva valoros de remarcat, un prim fapt cu privire la magi şi altul referitor la Prunc. Întrebarea este: de ce magii nu au rămas cu Pruncul? Şi de ce Pruncul nu a rămas în Betleem? Toţi au fost obligaţi să fugă imediat după ce au fost primiţi cu bucurie: magii în Persia şi Sfânta Familie în Egipt. De ce? Aceasta merită o analiză mai profundă. Minunatul plan de mântuire al lui Dumnezeu nu prezenta încredere dacă nu se întrupa Fiul lui Dumnezeu. Dacă Iisus cădea în mâinile lui Irod, viaţa Sa putea fi îndepărtată prin ucidere. Multe

circumstanţe au fost hotărâte providenţial în istoria umanităţii. Chiar dacă trupul Pruncului Hristos era în pericol, unii au îndrăznit să gândească că Acesta nu şi-a asumat trupul nostru uman şi că venirea Lui a fost ca a unei fantome. Aceste idei lipsite de credinţă îi distrug în cele din urmă pe cei care nu mărturisesc că Dumnezeu a venit la noi în trup, acesta devenind trupul dumnezeirii Sale.

Conform celor înţelepţi, magii au fost trimişi repede în patria lor, însărcinaţi să transmită învăţătura în pământul perşilor, zădărnicind nebunia regelui. Acestuia din urmă i s-a permis ocazia să înţeleagă faptul că punea la cale lucruri imposibile, împotriva profeţiei şi că, în cele din urmă, trebuia să îşi înăbuşe furia şi să renunţe la complotul său nebun.

Este în puterea Domnului nu doar să-şi supună duşmanii, ci să o facă cu atât de multă uşurinţă, inducând în eroare pe cei vicleni într-un mod specific doar atotputerniciei lui Dumnezeu. În acelaşi mod, şi egiptenii au fost duşi în eroare odinioară (în vremea lui Moise - n.tr.; cf. I Samuel 6, 6 LXX), averea lor a fost cedată în secret şi din iconomia şi cu puterea lui Dumnezeu s-a săvârşit minunea cu ei.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 8, 1, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 15) Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”.

Lui Iosif, prin urmare, i s-a poruncit să îngăduie acest copil despre care Isaia a spus: Căci Prunc s-a născut nouă; un Fiu s-a dat nouă, a Cărui stăpânire este pe umerii Lui (Isaia 9, 6).

El spunea un Fiu s-a dat nouă pentru că Hristos Domnul s-a născut prunc şi a fost numit Fiu al lui Iosif şi al Mariei. Referitor la fuga lor în Egipt, Isaia a profeţit acestea când a spus: Iată, Domnul vine pe nor uşor şi ajunge în Egipt (Isaia 19, 1). Prin aceste cuvinte, făgăduinţa întrupării Domnului a fost limpede descoperită şi dată pe faţă. De vreme ce Domnul Însuşi este invocat ca Răsăritul cel de Sus, Soarele Dreptăţii, (Maleahi 3, 20; Luca 1, 78) este subînțeles că vine pe nor uşor. Prin aceasta, Isaia se referă la faptul că El vine într-un trup preschimbat, trup fără de păcat şi prin care şi-a acoperit lumina slavei Sale în învelişul norului trupului Său.

Osea, de asemenea, marchează acest moment când spune: Regele lui Israel va pieri. Când Israel era tânăr, Eu îl iubeam. Şi din Egipt am chemat pe Fiul Meu (Osea 10, 15-11, 1).

După ce, în perioada Egiptului Antic, păcatul s-a înmulţit, după multe încercări îngăduite de Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, înduioşat de credinţa poporului faţă de El, a trimis pe Fiul Său în Egipt. A făcut acest lucru pentru că Egiptul, care a plătit pedeapsa răutății, în vremea lui Moise, poate acum să-L primească pe Hristos, nădejdea mântuirii noastre. Cât de mare a fost mila lui Dumnezeu arătată prin venirea Fiului Său!

Egiptul vechi, care sub Faraon, a stat împotriva lui Dumnezeu cu încăpățânare, devine acum martorul şi casa lui Hristos. Milostivirea lui Dumnezeu faţă de Egipt a fost arătată asupra magilor care au dorit să-l cunoască pe Hristos Domnul. Pentru că, deşi magii au îndrăznit să se împotrivească bunătății divine, în vremea lui Moise, acum, văzând doar o singură stea pe cer, au crezut în Fiul lui Dumnezeu. Magicienii mândri erau daţi spre pedepsire pentru lipsa lor de credinţă. Ceilalți au fost duşi spre slavă prin credinţă, din moment ce au crezut că Dumnezeu s-a întrupat, Dumnezeu pe care magii de origine egipteană nu doreau să-L recunoască în măreţia Sa divină.

(Cromațius, Tratat la Matei 6, 1, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 16) Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.

Din dorinţa de a-L distruge pe Mântuitorul lumii, Irod a trimis cuvânt la Betleem şi a poruncit ca toţi copiii de doi ani şi mai în jos să fie ucişi, reprezentând vârsta pe care a auzit-o de la magi. A bănuit că prin porunca sa îl va ucide pe Domnul însuşi, izvorul vieţii. Sfântul Duh cunoştea această răutate a lui Irod. Solomon, vorbind poporului credincios, spune: Care va da pe fratele meu, cel care suge la sânul mamei sale? (Cântarea Cântărilor 8, 1) Mai mult, prin: „Care va da?” subliniază că Irod nu avea nici o putere asupra Lui, El fiind Domnul şi Împăratul puterilor. Aşadar, Domnul a vorbit în chip adevărat când a mărturisit despre El prin acelaşi Solomon, care zice: „Atunci mă vor căuta, dar nu mă vor afla. Pentru că au urât înţelepciunea şi n-au luat aminte la Cuvântul lui Dumnezeu şi L-au dispreţuit” (Pildele lui Solomon 1, 28-30).

Regele David, luminat de Duhul Sfânt, spunea: Tu eşti singurul care m-ai născut, eşti nădejdea mea, din pântecele maicii mele…Tu eşti acoperitorul meu (Psalmul 70, 6).

Moise spune, de asemenea, că Hristos Domnul, prunc fiind, nu putea fi ucis. A mărturisit aceasta cu cuvintele sale: Să nu fierbi iedul în laptele mamei Sale (Ieşirea 23, 19). Prin această afirmaţie, Moise relevă perspectiva că Hristos

Domnul nostru este adevăratul Miel al Domnului, care va să sufere la vremea rânduită.

(Cromațius, Tratat la Matei 6, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 16) Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.

De ce Hristos a făcut aceasta? El este judecătorul gândurilor şi cercetătorul cugetului nostru. De ce i-a părăsit pe cei căutaţi din cauza Lui, fapt ştiut de El că vor fi ucişi, pentru El? El s-a născut rege, împăratul tuturor - cum, dar, a neglijat pe cei care purtau stindardul nevinovăției Sale? De ce a desconsiderat o armată de copii de aceeaşi vârstă cu El? De ce, aşadar, i-a abandonat pe acei care, din acelaşi leagăn cu el, au fost tăiaţi precum o pradă? S-a întâmplat aceasta pentru ca El, care va deveni singurul împărat să se întoarcă împotriva forţelor tuturor duşmanilor? Fraţilor, Hristos nu a dispreţuit pe cei din acelaşi leagăn cu El, însă le-a grăbit viaţa şi le-a garantat că vor merge pe calea slavei înainte de a-şi trăi viaţa. El le-a dat posibilitatea să guste slava fără a se osteni. Le-a dăruit cununa înainte ca trupurile lor să crească. A fost dorinţa lui Hristos să evite păcatele în cinstea virtuţii, să se bucure de Rai înaintea petrecerii vieţii pe pământ şi să fie părtaşi la viaţa cerească imediat. Aşadar, Hristos a fost cel care a trimis ostaşii înainte. Nu i-a abandonat. El i-a adunat în rândurile Sale. Nu i-a lăsat în urmă.

(Petru Hrisologul, Predici 152, 7, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 16) Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.

În Betleem, prin urmare, toţi copiii au fost ucişi. Copiii nevinovaţi care au murit atunci pentru binele lui Hristos au devenit primii martiri. David se referă la ei când spune: Din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă, pentru vrăjmaşii tăi, ca să amuţeşti pe vrăjmaş şi pe răzbunător (Psalmul 8, 2). ... Căci în această persecuţie, chiar şi pruncii mici şi cei care alăptau au fost ucişi pentru Hristos şi au ajuns la lauda desăvârşită a martiriului.

Nelegiuitul Irod, între timp, a fost omorât, omul care a pus mâna pe regat ca să se apere de Împăratul cerului. Aşadar, acei copii binecuvântaţi au meritul deplin faţă de alţii. Au fost primii care au fost vrednici să moară în numele lui Hristos.

(Cromațius, Tratat la Matei 6, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 16) Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.

Irod a dat poruncă ca nu doar copii din Betleem, ci şi cei din împrejurimile oraşului să fie ucişi, gândind că printre mulţimea acelora ucişi se va găsi şi cel căutat. Acesta a poruncit să fie ucişi cei de doi ani şi mai în jos. El a calculat cât timp a trecut de la întruparea Domnului, luând în considerare timpul petrecut de magii în călătoria lor şi cel pe care l-a petrecut pe tron. Însă Hristos a fost luat din Betleem odată ce noaptea sosise. Nu poate fi posibil ca naşterea Domnului să fie cauza uciderii pruncilor. Însă, divulgarea uciderii pruncilor de către Irod a marcat începutul unui lung lanţ de nelegiuiri. Chiar şi cei care L-au răstignit pe Hristos nu erau atât de înrăiţi în momentul arestării lui Hristos. Mai curând, au devenit astfel în momentul când s-au angajat să-L ucidă pe Hristos. Şi totuşi, pentru binele lui Hristos, pruncii vor primi răsplată prin martiriul lor.

(Teodor de Mopsuestia, Fragment 9, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 17-18) Atunci s-a împlinit ceea ce se spusese prin Ieremia proorocul: „Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela îşi plânge copiii şi nu voieşte să fie mângâiată pentru că nu sunt”.

Glas s-a auzit în Rama (Ieremia 31, 15; 40, 1). Rama a fost oraşul lui Saul. Saul era din seminţia lui Veniamin, fiul Rahelei, al cărei mormânt se află în Betleem, unde aceste fapte nelegiuite s-au săvârşit. Prin urmare, pruncii au fost ucişi în Betleem, unde dăinuieşte mormântul Rahelei. De aceea, Rahela este înfăţişată ca plângând pe copii (Facerea 35, 16-20).

Înțelesul „plânsului” se descoperă a fi lacrimile pruncilor; apoi, înțelesul „plânsului” se arată a fi jalea mamelor. Copiii plângeau pentru că au fost separaţi de propriile lor mame. Acestea se tânguiau pentru că au fost lipsite de copii, inima fiindu-le străpunsă pentru despărţirea de ei. Şi este posibil de observat o mai mare amărăciune a mamelor care au rămas decât a copiilor ucişi. Pentru că pruncii au suferit un singur moment de durere, fiind separaţi de mamele lor, nu pentru că au fost conduşi spre moarte. Aceştia nu au simţit teama de moarte. Mamele însă, au experimentat o suferință dublă: în primul rând, şi-au văzut proprii copii daţi la moarte, iar în cel de-al doilea rând, copiii au fost smulşi din braţele mamelor. Pentru copii, moartea a adus binecuvântare durerii lor, pentru mame însă, memoria pruncilor continuă să înnoiască tânguirea.

(Autor necunoscut, Opere incomplete la Matei, Omilia 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 19) După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt.

După moartea lui Irod, Iosif a fost înştiinţat de înger să se întoarcă în Iudeea cu pruncul şi mama Sa. Când s-a întors, a auzit că domneşte Arhelau, fiul lui Irod. S-a temut să meargă, dar îngerul Domnului l-a îndemnat să treacă în părțile Galileii şi au locuit în oraşul Nazaret... Iosif se aseamănă cu apostolii lui Hristos, cărora le-a încredinţat sarcina răspândirii veştii despre El. Asemănător a ceea ce s-a întâmplat cu Iosif, după moartea lui Irod, apostolii au trebuit să facă faţă aceluiași gen de oameni care au cauzat suferinţă Domnului Hristos. Apostolilor le-a fost poruncit să predice iudeilor, trimişi fiind pentru oile pierdute ale casei lui Israel. Însă, când au văzut că puterea rămânea în mâinile necredinţei moştenite (hereditariae infidelitatis– n.trad.), s-au temut şi s-au retras.

(Ilarie de Poitiers, La Matei 2, 1, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 20, 21-22) Şi i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului. Iosif, sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel.

Poţi observa de ce Iosif nu a fost ales soţul Mariei, ci însoţitorul acesteia? Când s-a dus şi s-a întors din Egipt, cine ar fi însoţit-o în aceste grele încercări, dacă nu era căsătorită? Pentru că într-adevăr, la prima vedere, Maria avea grijă de prunc şi Iosif o supraveghea. De fapt, însă, Pruncul avea grijă de mamă şi Iosif era supra-vegheat… Nici nu era binecuvântarea Fiului de a avea o aşa mamă, ci bine-cuvântată era ea, de a avea un aşa Fiu. Fecioara Maria îşi spunea: Iată, de acum mă vor ferici toate neamurile (Luca 1, 48).

(Autor necunoscut, Opere incomplete la Matei, Omilia 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 22) Şi auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă, în vis, s-a dus în părţile Galileii.

Poţi să remarci alternarea între detaşare şi tensiune? Iosif a lăsat pământul străin şi s-a întors în pământul strămoşilor lui, văzând uciderea pruncilor în faptă. Părăsind casa din Betleem, el constată din nou urmele pericolului anterior. Aude că fiul tiranului Irod este viu şi domneşte ca rege. Cum era posibil ca Arhelau să

fie rege al Iudeii când Ponţiu Pilat era la putere? Moartea lui Irod se produsese recent, iar regatul nu fusese încă împărţit. Dar, înainte ca Irod să moară, fiul său i-a luat locul la putere…dar dacă Iosif s-a temut să meargă în Iudeea, spun ei, din pricina lui Arhelau, trebuia să fie prevăzător în egală măsură în Galileea din cauza lui Irod Antipa. Dar să lăsăm necercetat de acum restul întrebării privitoare la schimbarea locului reşedinţei sale, pentru că fiecare impuls i-a dus departe de Betleem şi hotarele sale.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 9, 4, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 22) Şi auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă, în vis, s-a dus în părţile Galileii.

După uciderea pruncilor, tânărul Arhelau era convins că nu va avea de ce să se teamă. Pruncii din Betleem şi Cel pe care îl căutau au fost eliminaţi prin ucidere. După ce a văzut modul cum a murit tatăl său, Arhelau a devenit mai conştient de ceea ce s-a petrecut şi mult mai sârguincios în lupta cu fărădelegea. De aceea, Iosif, datorită pericolului, a lăsat Iudeea pentru Nazaret, dar, în acelaşi timp, avea multă dragoste pentru casa sa. Şi, pentru a fi mai sigur, a primit poruncă de la înger despre aceasta.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 9, 4, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 23) Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

Dacă acest verset putea fi găsit în Scriptură, el nu ar fi zis: „pentru că s-a spus de profeţi”, dar putea spune mai clar: „Pentru că s-a spus de un profet”. În cazul nostru, vorbind despre profeţi în general, ne-a arătat că nu a luat cuvintele din Scriptură, ci mai curând a făcut aluzii la sensul din Scriptură. „Nazarinean” are înţeles de „sfânt”. Fiecare carte din Scriptură atestă că Domnul era „sfânt”. Putem vedea în alt mod ceea ce s-a scris… în evreieşte, la Isaia: O mlădiţă va ieşi din tulpina lui Iesei, un nazarinean din rădăcinile lui (Isaia 11, 1).

(Fericitul Ieronim, Comentariu la Matei 1, 2, 23, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 23) Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

Domnul şi Mântuitorul nostru este numit „nazarinean” ca şi numele locului, oraşul Nazaret, ca şi ritualul Legii. Cei care sunt numiţi nazirei, conform Legii, făgă-duiesc Domnului fecioria vieţii, menţinând jurământul prin pletele capului, pe care autoritatea Legii îi obligă să le ofere ca jertfă (Numeri 6). Prin urmare, pentru că Hristos este Stăpânul şi conducătorul fiecărui act de sfinţenie şi credinţă, Cel care a spus prin prooroc: Fiţi sfinţi, precum Eu sunt sfânt (Levitic 11, 44; 19, 2; 20, 7), nu era nedrept să fie numit „nazireu”. El a fost Cel care, urmând adevărul din Lege, a oferit ca ofrandă Tatălui, propriul Său Trup. David psalmistul vorbeşte despre această ofrandă când a spus despre Domnul, Cum s-a jurat Domnului şi a făgăduit Dumnezeului lui Iacob (Psalmul 131, 2). Domnul s-a arătat El Însuşi ca nazireu la timpul când s-a întrupat.

(Cromațius, Tratat la Matei 7, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 23) Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

Rădăcina cuvântului „nazarinean” poate fi interpretată ca însemnând „sfânt” sau, conform unora, „floare”, aceasta fiind denumirea găsită în mai multe locuri. Căci Daniil proorocul îl numeşte pe El „Sfânt” sau Sfântul sfinţilor. De asemenea, găsim în Isaia cuvintele: O mlădiţă din tulpina lui Iesei va ieşi şi un lăstar din rădăcinile lui va da (Isaia 11, 1). Chiar şi Domnul spune despre El în Cântarea Cântărilor: „Eu sunt floarea din câmpie, crinul din văi” (Cântarea Cântărilor 2, 1).

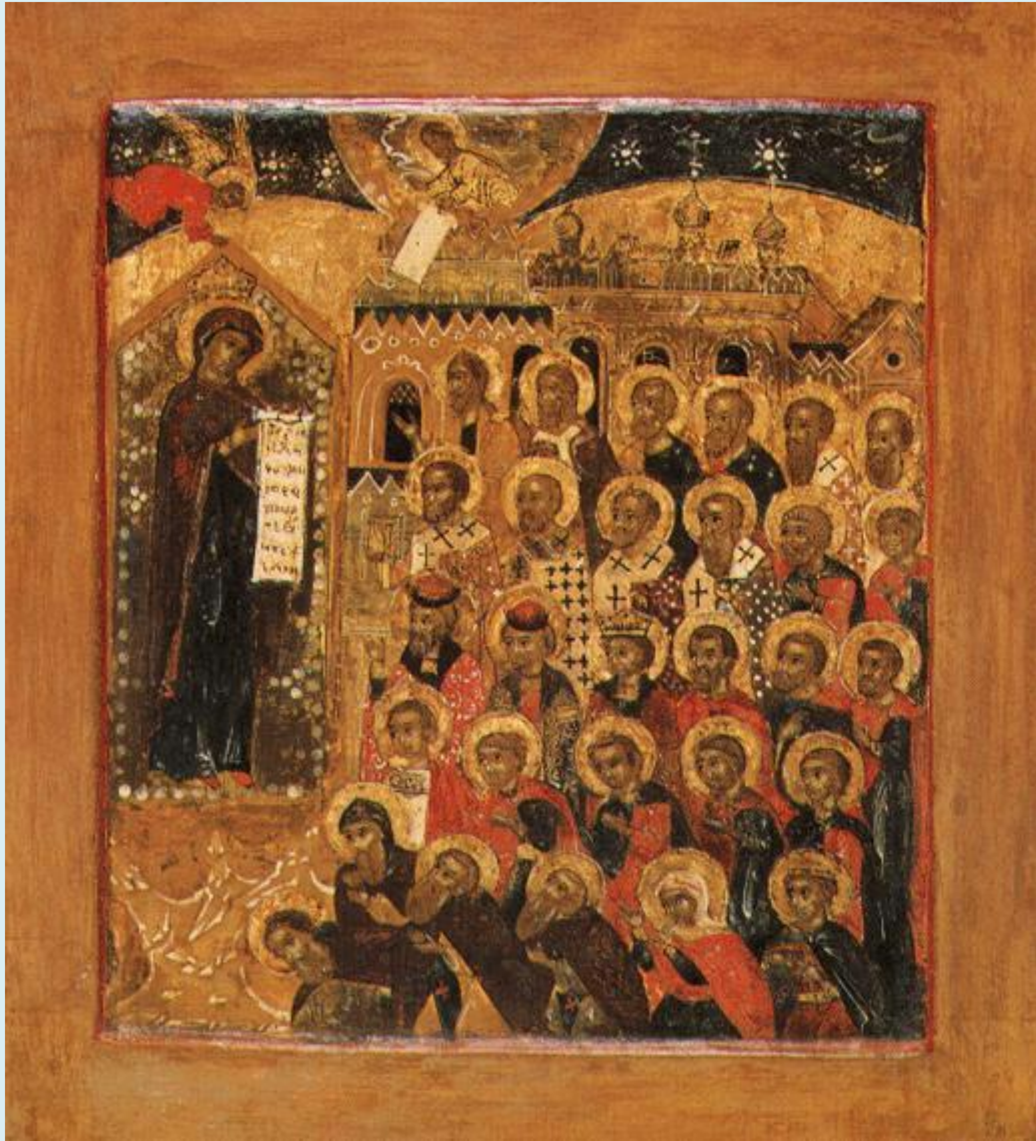
(Sfântul Chiril al Alexandriei, Fragment 16, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 23) Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

Când spune „prin profeţi” nu „printr-un profet”, el clarifică un termen nederivat de la vreo autoritate profetică precisă. El vorbeşte în urma tuturor înţelesurilor presupuse pe care le-a adunat de la profeţi. Căci Iisus a fost denumit „nazarinean” de toţi profeţii, pentru că este sfânt sau poate a citat alţi profeţi făcând aceste aserţiuni, pe care nu-i recunoaştem drept canonici. Şi, având în vedere că s-a profeţit acest lucru, Sfântul apostol Filip subliniază clar aceasta, când îi spune lui Natanael: „Am aflat pe Acela despre care au scris Moise în Lege şi proorocii, pe Iisus, Fiul lui Iosif din Nazaret” (Ioan 1, 45). Aşadar, ştiind că a fost profeţit, răspunsul lui Natanael a fost o confirmare a acestui lucru: Din Nazaret poate fi ceva bun? (Ioan 1, 46).

(Autor necunoscut, Opere incomplete la Matei, Omilia 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

Vieţile Sfinţilor - Soborul prea curatei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu şi pomenirea Sfântului şi dreptului Iosif, logodnicul

Sfântul Iosif era de neam împărătesc din casa lui David şi a lui Solomon, nepot al lui Matat şi strănepot al lui Eleazar, fecior lui Iacov după fire, iar lui Ili după lege; pentru că Matat, moşul lui, născând pe Iosif, tatăl său, a murit. Pe femeia lui Matat, mama lui Iacov, a luat-o Melhie, din neamul lui Natan fiul lui David şi a născut pe Ili; deci Ili a luat femeie şi a murit fără fii. După dânsul, Iacov, care era frate al lui dintr-o maică, nu şi dintr-un tată, a luat pe femeia lui - de vreme ce legea poruncea aşa: de va muri cineva neavând feciori, să ia fratele lui pe femeia lui, ca să continuie sămânţa fratelui său. Deci, după acea lege, Iacov a luat pe femeia fratelui său şi a născut pe Sfântul Iosif, logodnicul.

Astfel Iosif era, după cum s-a zis, fiu al amândorura, al lui Iacov după fire, iar al lui Ili după lege. Pentru care pricină Sfântul Evanghelist Luca, scriind neamul Domnului nostru Iisus Hristos, a pus pe Ili, tatăl lui Iosif, grăind despre Hristos

aşa: Care este, precum se pare, fiul lui Iosif, al lui Ili şi al lui Matat. Pe Ili zice în loc de Iacov. Şi este neunire la înţelegere despre acest Iosif, între apuseni şi între cei din răsărit. Apusenii zic că a fost feciorelnic până la sfârşitul vieţii sale, necunoscând nicidecum însoţire, iar răsăritenii zic că a avut o femeie şi a avut fii.

Nichifor, istoricul cel vechi, grec luând acestea de la Sfântul Ipolit, povesteşte că a luat femeie cu numele de Salomi. Însă să nu înţelegeţi că este acea Salomi, care era în Betleem şi care s-a numit moaşă Domnului, ci alta. Aceea era rudenie cu Elisabeta şi cu Născătoarea de Dumnezeu, iar aceasta era fata lui Agheu, fratele lui Zaharia, tatăl înainte-Mergătorului. Agheu şi Zaharia au fost feciorii preotului Varahie.

Sfântul Iosif, cu această Salomi, fiica lui Agheu, vieţuind întru însoţire cinstită, a născut patru fii: pe Iacob, pe Simon, pe Iuda şi pe Iosie şi două fete: pe Estir şi pe Tamar sau precum zic alţii, pe Marta. Sinaxarul din Duminica sfintelor mironosiţe adaugă şi a treia fată, cu numele Salomi, care a fost dată după Zevedei.

Gheorghe Chedrin, pomenind două fete ale lui Iosif, pe una dintr-însele, cu numele de Maria, zice că ar fi fost dată după Cleopa, fratele lui Iosif, după întoarcerea acestuia din Egipt. Însă Maria aceasta se pare că este Marta sau Tamar. Dar oricare şi oricâte ar fi fost fetele, aceasta este adevărat că Sfântul Iosif a fost însurat şi a născut fii şi fete.

După răposarea femeii sale, Salomi, Sfântul Iosif a văduvit, petrecându-şi zilele sale întru curăţie; căci se mărturiseşte de viaţa lui cea sfântă şi fără de prihană în Sfânta Evanghelie, deşi în scurte cuvinte, însă foarte lăudătoare: iar Iosif bărbat, drept fiind. Ce poate fi mai mare decât această mărturie? Atât a fost de drept, încât a covârşit cu sfinţenia sa pe ceilalţi drepţi strămoşi şi patriarhi. Căci cine s-a aflat vrednic a fi logodnic şi cu părerea soţ al Preacuratei Fecioare Maria, Maica lui Dumnezeu? ***Cui i s-a dat o cinste ca aceasta, să fie numit tatăl lui Hristos? Cu adevărat pe acest bărbat l-a aflat Domnul după voia Sa, căruia cele ascunse şi cele tăinuite ale înţelepciunii Sale i-a arătat, făcându-l slujitor Tainei mântuirii noastre. Cu adevărat era vrednic de cinste şi de o slujbă ca aceasta, pentru desăvârşita sa viaţă plină de fapte bune.***

Deci, fiind el bătrân de optzeci de ani, a fost logodită cu dânsul Preacurata Fecioară Maria şi dată lui pentru păzirea fecioriei ei, iar nu spre însoţire trupească, căci îi slujea ei ca Maicii Domnului şi ca Doamnei şi Stăpânei Sale şi a toată lumea, încredinţându-se de la îngerul care i se arătase lui în somn. Asemenea slujea şi lui Dumnezeu, Pruncului celui întâi născut dintr-însa, cu toată buna cucernicie şi cu frică, fugind în Egipt şi de acolo întorcându-se şi

petrecând în Nazaret. Apoi le câştiga hrană din osteneala mâinilor lui, căci era lucrător de lemn şi sărac, deşi era de neam împărătesc, pentru că ***Domnul a voit a se naşte în sărăcie, luând numai trup de neam împărătesc, nu şi slava împărătească, bogăţie şi stăpânire.*** Deci săracă a voit a fi Maica Sa, Preacurata Fecioară, sărac a voit a avea şi pe cel cu părere de tată, dând chip de smerenie.

Vieţuind Sfântul Iosif toţi anii vieţii sale, o sută zece ani, s-a sfârşit în pace şi s-a dus la părinţii săi, care erau în iad, ducându-le veste de bucurie şi de încredinţare, că a venit Mesia cel dorit, Cel ce are să elibereze şi să mântuiască neamul omenesc, Hristos Domnul, Căruia I se cuvine slava, în veci. Amin.

Sinaxar - Soborul Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu

În această lună, în ziua a douăzeci şi şasea, soborul Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu.

Despre fuga în Egipt a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu:

După ce Irod a dat poruncă să fie tăiaţi toţi pruncii din Betleem, îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif, zicând: ***"Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt".***

Şi a fugit în Egipt Născătoarea de Dumnezeu cu Pruncul şi cu Iosif, pentru două pricini:

- întâi ca să se plinească ceea ce s-a zis prin proorocul: "***Din Egipt am chemat pe Fiul Meu***";
- a doua, ca să se închidă gura ereticilor.

Dacă Maica Domnului n-ar fi fugit cu Pruncul în Egipt şi ar fi fost prins Pruncul şi ucis, atunci s-ar fi împiedicat mântuirea oamenilor; iar dacă ar fi rămas în Palestina şi n-ar fi fost ucis de Irod, şi ar fi scăpat tocmai pentru ca să poată împlini mântuirea oamenilor, atunci mulţi ar fi socotit că a purtat o nălucă de trup şi nu trup adevărat, iar ereticii fără de Dumnezeu ar fi îndrăznit să zică: "Dacă ar fi purtat trup, ar fi fost ucis de sabie; dar dacă n-a fost ucis, înseamnă că nălucire este naşterea Lui". Pentru aceasta a fugit în Egipt, ca să sfărâme idolii de acolo şi să mântuiască toată lumea în vremea mântuitoarei Răstigniri şi învieri.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Soborul Maicii Domnului; Sfântul cuvios Nicodim cel sfinţit de la Tismana; Sfântul Eftimie, mărturisitorul

1. Soborul Maicii Domnului - Biserica a rânduit ca astăzi, a doua zi după Crăciun, să fie pomenită Maica Domnului împreună cu soborul celor care o cinstesc pe ea. Cinstirea deosebită pe care o aducem Macii Domnului este foarte importantă deoarece Maica Domnului reprezintă iubirea milostivă, smerită, ocrotitoare şi a devenit icoană vie a Bisericii.

Fecioara Maria este Maica Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi ocrotitoarea tuturor creştinilor, precum şi a familiei creştine.

2. Sfântul cuvios Nicodim cel sfinţit era de neam macedo-român. S-a născut la Prilep, în sudul Serbiei, prin anul 1320, fiind înrudit cu domnitorul Ţării Româneşti, Nicolae Alexandru Basarab (1352-1364) şi cu Sfântul cneaz Lazăr al Serbiei (1371-1389). De mic copil, Nicodim a învăţat citirea Sfintelor Scripturi şi s-a umplut de râvnă pentru slujirea lui Hristos.

Iar când părinţii săi au dorit să-l aşeze în dregătorii, după avuţia şi rangul ce aveau, Nicodim s-a lepădat de toată averea părintească şi de toată slava lumii acesteia. Îmbrăcat în haine sărăcăcioase, a fugit din casa părintească, s-a dus la Sfântul Munte Athos şi, intrând în Mănăstirea Hilandar, după trei ani de ucenicie s-a învrednicit a fi tuns în monahism, apoi a fost hirotonit diacon şi, după o vreme, preot. După aceea s-a întors în Serbia, unde a întemeiat două mănăstiri şi o biserică de mir.

Prin anul 1369 Sfântul Nicodim a ajuns în Ţara Românească, trecând Dunărea în chip minunat. Aici s-a aşezat cu binecuvântarea Sfântului Iachint, mitropolitul de atunci al Ţării Româneşti, şi a întemeiat mănăstirile Motru şi Vodiţa.

În anul 1375 Sfântul Nicodim a făcut parte din solia care a mers la Patriarhia din Constantinopol cu scopul de a o împăca cu Biserica Serbiei, în urma unor neînţelegeri. Sfântul patriarh Filotei al Constantinopolului (1354-1355; 1364-1376) l-a preţuit foarte mult pe Sfântul Nicodim, l-a hirotesit arhimandrit şi i-a dăruit atât cârja sa patriarhală, cât şi trei părticele de sfinte moaşte. S-a întors în Ţara Românească unde, prin descoperire dumnezeiască, a întemeiat Mănăstirea Tismana, în anul 1378.

Aici s-a aşezat cuviosul Nicodim cu câţiva dintre ucenicii săi, dar numărul celor ce veneau să slujească lui Hristos, sub povăţuirea şi îndrumarea vrednicului stareţ, sporea fără încetare. Pe toţi îi învăţa cu blândeţe şi-i călăuzea spre împlinirea voii lui Dumnezeu. Sfântul Nicodim a fost un mare întemeietor şi îndrumător al vieţii monahale la noi, după rânduielile Sfântului Munte Athos, iar ucenicii lui sunt cei ce au ctitorit, cu ajutor de la binecredincioşii domni şi voievozi români, cele dintâi mari mănăstiri de obşte în Ţara Românească, mănăstiri care au avut şi rolul de a stăvili prozelitismul catolic.

De-a lungul timpului, Mănăstirea Tismana s-a bucurat de sprijinul domnitorilor Radu I (1377-1383), Dan I (1383–1386) şi Mircea cel bătrân (1386–1418), al căror duhovnic a fost cuviosul Nicodim. Între 1399 şi 1405 s-a retras la Mănăstirea Prislop din Transilvania, iar în 1406 s-a întors în Ţara Românească.

La puţin timp după aceea, Sfântul Nicodim s-a întâlnit la Tismana cu Mircea cel bătrân, care-l numeşte „rugătorul domniei mele, părintele Nicodim”, iar în noiembrie, la Severin, a participat la întâlnirea cu regele Sigismund al Ungariei (1385-1437), pe care l-a uimit prin darul facerii de minuni.

Sfântul Nicodim a corespondat cu Sfântul Eftimie, patriarhul Târnovei (1375-1393), pentru apărarea dreptei credinţe împotriva ereziei bogomililor.

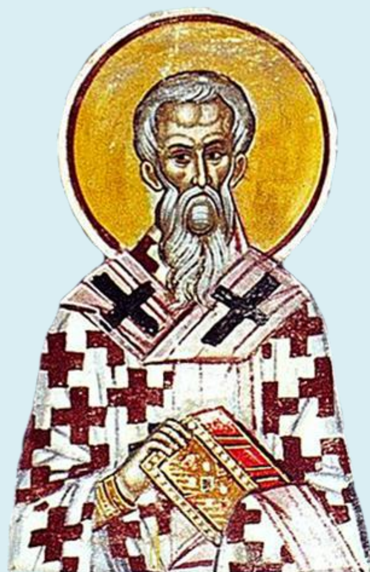
Sfântul Nicodim a trecut la Domnul în 26 decembrie 1406 şi a fost înmormântat în pridvorul bisericii mari a Mănăstirii Tismana.

Moaştele sale s-au păstrat un timp la Tismana, iar apoi au fost ascunse într-un loc necunoscut, din pricina vitregiei vremurilor. A rămas la Tismana doar un deget, cel arătător de la mâna dreaptă, alături de crucea sa de plumb, pe care o purta la piept. Sfinţenia vieţii sale şi minunile săvârşite atât în timpul vieţii, cât şi după adormirea sa, prin moaştele sale, au făcut ca arhimandritul Nicodim să fie cinstit ca sfânt îndată după trecerea sa la cele veşnice.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în anul 1955, a generalizat cinstirea cuviosului Nicodim în toată Patriarhia Română, el fiind socotit ca înnoitor al monahismului românesc de obşte şi ca ocrotitor al Olteniei.

Tropar, glasul 1: Celui ce a Răsărit din Fecioara, mai Marelui Păstorilor, ca o oaie de turmă ai urmat, părinte al nostru Sfinte Nicodim. Cu postul, cu priveghgherea şi cu rugăciunile, te-ai făcut lucrător sfinţit de cele cereşti, tămăduind sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Pentru aceasta strigăm: Slavă Celui ce te-a prea slăvit pe tine; Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce a arătat tuturor prin tine îndreptare.

3. Sfântul Eftimie, mărturisitorul a trăit pe vremea împăraților Constantin și Irina. Mai întâi a strălucit ca o stea în viața călugărească, apoi a fost făcut arhiereu. La Sinodul al VII-lea de la Nicea a zdrobit cu putere pe eretici.

Când Nichifor s-a urcat pe tronul împărătesc și a început să trăiască nelegiuit, sfântul l-a mustrat. Atunci împăratul l-a surghiunit în Apus împreună cu alți episcopi ortodocși. De atunci și până la pătimirea sa ca mărturisitor, timp de 29 de ani, fericitul nu și-a mai văzut mitropolia.

Tropar, glasul 4: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Eftimie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

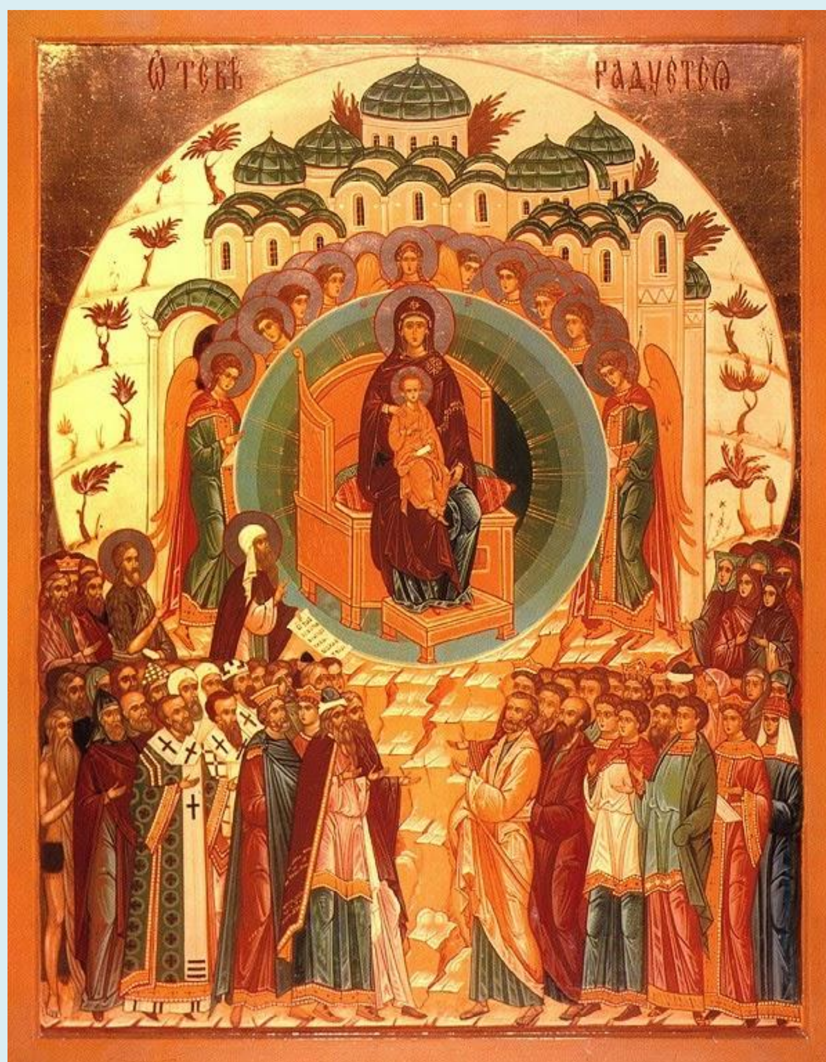
Când s-au schimbat împărații și a venit pe tron Leon cel cu nume de fiară, sfântul a fost chemat din surghin. Împăratul l-a întrebat de se închină sfintelor icoane. Sfântul, fiind plin de râvnă, l-a dat anatemei pe împărat. Acesta, mâniindu-se, l-a surghiunit din nou în Ason.

După ce Leon a fost ucis, noul împărat l-a chemat din Ason și i-a cerut să se lepede de sfintele icoane.

Iar Sfântul Eftimie, râvnind pentru Hristos a zis cu glas mare: „Dacă cineva nu se închină Domnului nostru Iisus Hristos zugrăvit în icoană, anatema să fie!”

Pentru aceasta sfântul a fost bătut, surghiunit și închis în temniță. Bătându-l cumplit cu vine de bou, a mai trăit puțin și și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Proloagele din 26 decembrie

Luna decembrie în 26 de zile: Soborul prea curatei Fecioare Maria, Nãscãtoarea de Dumnezeu.

În ziua de astăzi, 26 decembrie, prăznuim sărbătoarea cu numele de "Soborul Maicii Domnului." Cuvânt bisericesc, "sobor" însemnează "adunare de oameni" şi în împrejurarea de acum el vrea să spună două lucruri:

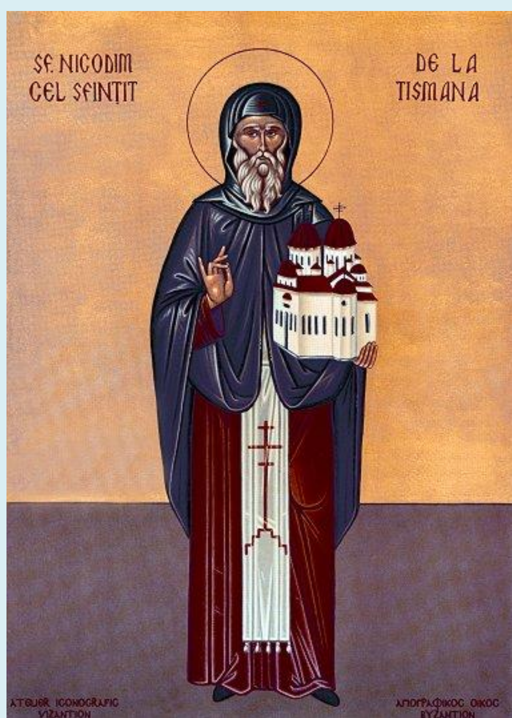
- ✓ *întâi, cuvântul acesta este o chemare către cei credincioşi, să ne adunăm astăzi, în cinstea Maicii Domnului, aici pe pământ; dar,*
- ✓ *pe de altă parte, cuvântul "sobor" ne aduce aminte că Maica Domnului se află prea slăvită, fără de asemănare, în mijlocul tuturor Sfinţilor fericiţi din ceruri şi că, aşa fiind, adunarea noastră de astăzi, de pe pământ este, de fapt, o împreună prăznuire a noastră cu cetele tuturor Sfinţilor şi Îngerilor din ceruri.*

Adunarea cea cerească, adică, se uneşte, astăzi, cu adunarea noastră pământească, la cinstirea Maicii Domnului. Şi, este drept să fie aşa, după ce am prăznuit ieri Taina în care Maica Domnului este aceea care uneşte pe veci toată omenirea cu Dumnezeu, născând ca mamă pe Domnul Hristos, adică pe Dumnezeu Cel întrupat şi ascuns într-un prunc de om.

E ca şi când Maica Domnului, privind la Domnul Iisus, în primul rând, şi apoi la noi toţi, cei credincioşi, "fraţi mai mici" ai Domnului, care-i aducem această cinstire, ar spune astăzi, către Tatăl ceresc, cuvântul acesta de fericită şi adâncă mulţumire, de la apostolul din ajunul Crăciunului; "Iată, Doamne, eu şi toţi pruncii pe care mi I-ai dat, fii binecuvântat în veci! Amin."

"Apărătoare Doamnă, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi, robii tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, izbăveşte-ne pe noi din toate nevoile, ca să strigăm ţie: "Bucură-te, Maică, pururea Fecioară."

Întru această zi (26 decembrie), pomenirea Sfântului prea cuviosului Părintelui nostru Nicodim cel sfinţit, arhimandritul, din Lavra Sfintei Mănăstiri Tismana († 1406).

Într-această zi, în care se prăznuieşte Soborul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, sfânta noastră Biserică a orânduit să se facă prăznuirea Cuviosului Nicodim cel Sfinţit de la Tismana, Sfântul care a trăit pe pământ românesc şi s-a nevoit a întemeia cele dintâi aşezări călugăreşti din părţile acestea (1370).

Cuviosul Nicodim s-a născut în satul Prilep şi se trăgea dintr-o familie de aromâni. Isteţ de minte de mic copil, Nicodim a învăţat citirea Sfintelor Scripturi şi s-a umplut de râvnă pentru slujirea lui Hristos. Iar când părinţii săi au început a cugeta să-l aşeze în dregătorii, după avuţia şi rangul ce aveau, Nicodim s-a lepădat de toată averea părintească şi de toată slava lumii acesteia. Îmbrăcat în haine sărăcăcioase, a fugit într-ascuns din casa părintească şi s-a dus la Sfântul Munte, unde, după trei ani de ucenicie, s-a învrednicit a fi tuns călugăr într-o mânăstire de acolo.

Dovedindu-se adânc cunoscător al dumnezeieştilor învăţături, smerit şi evlavios, în puţină vreme a ajuns diacon, apoi egumen şi stareţ al acelei mânăstiri. Plin de dragoste pentru poporul său, Nicodim a mijlocit împăcarea între scaunul patriarhal din Constantinopol şi Biserica sârbească şi, ascultând rugămintea cneazului Lazăr, a părăsit Sfântul Munte şi a venit în ţara sa.

Repede ducându-se vestea despre evlavia şi smerenia sa, preoţii şi credincioşii voiau să-l înalţe patriarh al Bisericii sârbeşti, dar Sfântul s-a socotit pe sine nevrednic de asemenea cinste.

În timpul domniei voievodului român Vlaicu, Sfântul a trecut Dunărea şi, venind în Ţara Românească, a zidit mănăstirea Vodiţa, cea dintâi aşezare mănăstirească temeinică şi cu bună rânduială din ţara noastră, despre care s-au păstrat dovezi şi hrisoave. După oarecare trecere de vreme, Sfântul a părăsit ctitoria lui de la Vodiţa, unde a lăsat stareţ pe un ucenic al său, anume Agaton, a mers prin munţi în sus şi, ajungând la locul unde apa Tismanei cade cu zgomot de la înălţime, a ridicat acolo o mânăstire mai mare şi mai trainică.

Aici s-a aşezat Cuviosul Nicodim, cu câţiva din ucenicii săi, dar numărul acelor ce veneau să slujească lui Hristos, sub povăţuirea şi îndrumarea vrednicului stareţ, sporea fără încetare. Pe toţi îi învăţa cu blândeţe şi-i călăuzea spre împlinirea voii lui Dumnezeu.

Sfântul Nicodim a fost un mare întemeietor şi îndrumător al vieţii monahale la noi, după rânduielile de la Athos, iar ucenicii lui sunt cei ce au ctitorit cu ajutor de la binecredincioşii domni şi voievozi români, cele dintâi mânăstiri mari în Ţara Românească.

Vremea însă, când a venit la noi Sfântul Nicodim, era o vreme de mari frământări în lumea mânăstirilor ortodoxe. Miezul frământărilor era Muntele Athos, tocmai locul de unde venise Sfântul Nicodim. Este vorba de marea frământare pentru "rugăciunea minţii." Sfântul venea la noi, între altele, tocmai pentru că a găsit aici un loc de linişte şi singurătate, prielnic lucrării duhovniceşti a rugăciunii. Dar Sfântul Nicodim şi mănăstirile zidite de el, după

tipicul din Sfântul Munte, au luat parte şi la nevoile duhovniceşti ale creştinilor din această ţară.

Schimbul de scrisori, de curând descoperit, dintre Sfântul Nicodim şi marele Patriarh bulgar Eftimie de la Târnova şi întrebările pe care stareţul Tismanei le pune marelui Patriarh, ni-l arată pe Sfântul Nicodim dornic să se înarmeze cu acele cunoştinţe trebuitoare în lupta împotrivă rătăcirii bogomililor, sectă din Bulgaria, care tocmai trecuse în Ţara Românească şi bântuia ţara.

El şi mănăstirea lui erau ca o obşte de apostoli ai dreptei credinţe. Plin de dragoste pentru popor, Sfântul s-a nevoit întru învăţarea tuturor şi pentru lucrarea treburilor bisericeşti în preajma mănăstirii sale. A trăit şi a lucrat pe pământul românesc sub patru domnitori: Vlaicu, Radu, Dan şi Mircea, fiind cinstit şi preţuit, după cuviinţă, de toţi patru.

Scriitorul, din vremea lui, a cărţii Viaţa lui Isaia de la Hilandar, vede în Sfântul Nicodim, pe "bărbatul cinstit şi sfânt, tare în cărţi şi mai tare la judecată, în cuvinte şi răspunsuri, întemeietor de mânăstiri, puternic la rugăciune şi luptător pentru dreaptă credinţă".

Pe lângă frumoasa mânăstire Tismana, care e ctitoria lui, de la Sfântul Nicodim ne-a rămas şi o Evanghelie, numită Tetravanghelul lui Nicodim de la Tismana, scrisă în limba slavonă, chiar de mâna sfântului.

A adormit cu pace în Domnul la anul 1406, la 26 de zile ale lunii decembrie, petrecut cu jale de călugări şi de mulţime de credincioşi. Şi a fost îngropat în mormântul pe care singur şi-l pregătise în mănăstirea sa Tismana. După oarecare vreme, dovedindu-se că trupul său a rămas nestricăcios, a fost scos din mormânt şi aşezat cu cinste într-o raclă din biserica mănăstirii. Din pricina tulburărilor şi

vitregiei trecutelor vremi, sfintele lui moaşte au fost ascunse apoi în locuri tainice, pe care nu le ştia decât stareţul mănăstirii; cu timpul însă li s-a pierdut urma şi au rămas într-un loc, pe care numai unul Dumnezeu îl mai ştie.

Pentru dragostea lui către Domnul şi pentru toată slujirea şi osteneala lui întru slava Bisericii Ortodoxe, dreptcredincioşii din ţara noastră cinstesc pe Sfântul Nicodim cu multă evlavie, ca pe unul din marii îndrumători ai noştri pe calea mântuirii.

Cu ale cărui rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Întru această zi, cuvânt cã nu se cuvine a crede clevetirile.

A fost, într-o cetate, un episcop temător de Dumnezeu, care nu primea pe cei ce cleveteau. Deci, la acesta venind, nişte oameni neştiutori, au clevetit pe două femei cunoscute, că fac desfrânare, într-ascuns de bărbaţii lor.

Iar episcopul, măcar că era silit de dânşii, n-a voit să le vădească pe ele, că avea episcopul darul de a cunoaşte sufletele, după faţa fiecăruia. Deci, mai întâi stând, s-a rugat lui Dumnezeu, vrând să se încredinţeze de aceasta cu adevărat şi, făcându-se Liturghie, s-au împărtăşit toţi cu Sfintele Taine.

Şi vedea episcopul feţele celor care se apropiau acolo şi le cunoştea cu ce păcat este vinovat fiecare. Că feţele păcătoşilor, unele erau îngălbenite, ale altora, înfocate, iar ale altora mohorâte şi înnegrite, pe când ale unora din ei, se arătau albe şi luminate şi ceea ce primeau în gură le lumina tot trupul, iar pe alţii ca focul îi ardea. Şi a venit rândul femeilor ca să ia Sfânta Împărtăşanie şi vedea episcopul cum sunt şi acelea cu sufletul. Şi vedea feţele lor, că la unele se făceau negre şi aprinse, iar la altele rumene şi albe. Şi au venit şi acele femei, pe care le clevetiseră la episcop, şi le-a văzut pe ele că aveau ochii luminaţi şi cinstiţi şi hainele albe şi amândouă, primind Tainele lui Hristos, s-au luminat ca soarele.

Deci, s-a rugat lui Dumnezeu episcopul ca să-i arate lui, prin descoperire, starea lor cu adevărat. Şi stând înaintea lui, îngerul Domnului i-a poruncit să-l întrebe despre oricine va vrea.

Iar episcopul a întrebat, mai întâi, despre acele două femei, dacă este adevărată clevetirea cea despre ele, sau este minciună. Şi a răspuns îngerul: "Adevărată este vorba ce ai auzit despre dânsele, de la început."

Zis-a episcopul: Atunci cum de erau ele luminate la faţă şi, albe la îmbră-căminte, la primirea Tainelor lui Hristos?"

Şi a răspuns Îngerul: "Pentru că, venindu-şi în simţirea şi cunoştinţa acelor fapte, cu lacrimi şi cu suspinuri, cu milostenie la săraci şi prin mărturisirea curată, s-au întors la Dumnezeu şi s-au făgăduit că nu vor mai cădea de acum întru acel fel de greşeală şi au primit de la Dumnezeu iertare. Şi de păcate fiind iertate, vieţuiesc de acum întru curăţie şi întru dreptate."

Deci, minunându-se, episcopul a zis: "Neasemănat este lucrul femeilor acestora, că, iată, nu numai de păcate le-a iertat, ci şi de atât de mare dar le-a învrednicit pe ele."

Iar la aceasta, i-a zis îngerul: "Te minunezi de aceasta cu dreptate, că om eşti. Însă Stăpânul nostru şi al vostru, Dumnezeu adevărat fiind, Bunul şi Iubitorul de oameni, pe cei ce încetează de la păcate şi prin mărturisire cad la Dânsul cu credinţă, nu numai că nu-i trimite la osândă, ci încă îi invredniceşte de cinste. Că aşa a iubit Dumnezeu toată lumea, încât şi pe Unul născut Fiul Său L-a dat pentru noi. Că de vreme ce atunci, mai înainte de împăcare, când eram vrăjmaşi, El a voit a muri, după împăcare, ne va ierta, de ne vom întoarce la Dumnezeu şi de ne vom îndepărta de păcate; şi El va izbăvi de osândă şi ne va dărui desfătarea bunătăţilor celor gătite de Dânsul. Deci, iată, să cunoşti acum şi tu, că nici un păcat de acelea mari şi necurate nu biruieşte iubirea de oameni a lui Dumnezeu, numai de şi-ar şterge cineva păcatele sale prin pocăinţă. Că ştie, Iubitorul de oameni Dumnezeu, slăbiciunea neamului omenesc şi tăria poftelor şi puterea răutăţilor diavolului, şi pe cei ce cad îi iartă, ca pe nişte fii. Le cere însă, îndreptarea cea spre mântuire, îndelung răbdându-i şi pe cei ce se căiesc şi se roagă, ca pe nişte neputincioşi, îi iartă şi de la chinuri îi slobozeşte şi le dă bunătăţile cele gătite drepţilor."

Iarăşi, a zis episcopul către înger: "Spune-mi, rogu-mă, şi înţelesul feţelor; în ce fel de păcate petrece fiecare faţă, ca şi de aceasta să avem înştiinţare".

Grăit-a lui îngerul: "Cei ce au feţele luminate şi albe, întru curăţie şi dreptate petrec şi blânzi şi milostivi sunt. Iar cei ce au feţele negre şi gălbicioase sunt lucrători de desfrânare şi necurăţie. Iar cei ce se arată mohorâţi şi înfocaţi, în clevetiri şi în nedreptate petrec, iubesc defăimarea şi ucigaşi vicleni sunt".

Şi iarăşi a zis îngerul către episcop: "Să le ajuţi lor, de iubeşti mântuirea lor, că pentru aceasta rânduit eşti. Deci, pe cât îţi stă ţie în putere, roagă-te pentru dânşii, ca să se întoarcă la Dumnezeu de la păcatele lor şi plată vei avea multă şi te vei asemăna cu Stăpânul tău, Cela ce, pentru viaţa şi mântuirea oamenilor, din Cer S-a pogorât şi de bună voie a primit a vieţui dimpreună cu noi pe pământ".

Întru aceastã zi, cuvânt al Sfântului Ioan Gurã de Aur, despre împãrtãşire şi despre milostenie.

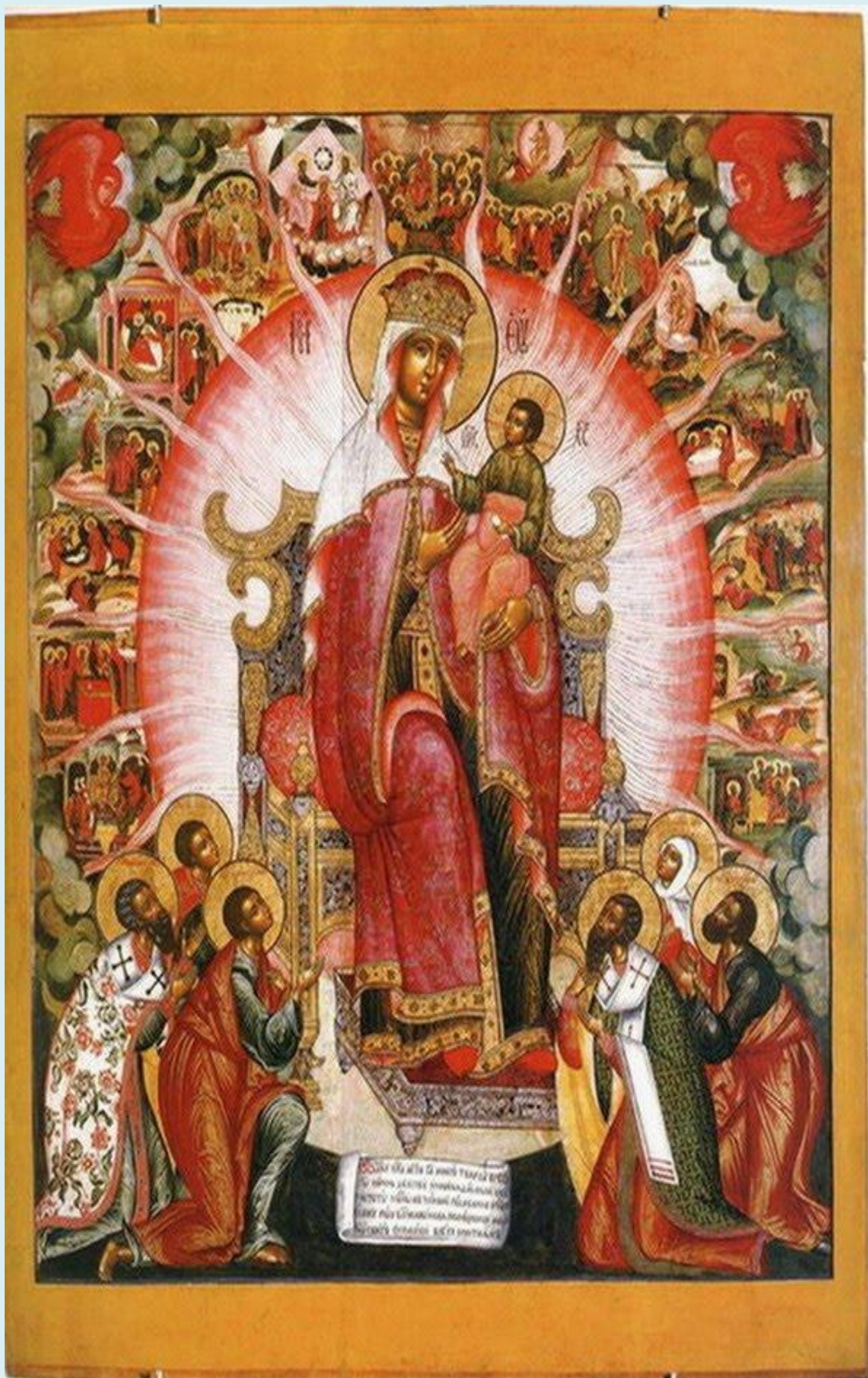
Auziţi şi învăţaţi cât de bun este Dumnezeul nostru, că şi cu trupul Său ne hrăneşte pe noi, şi nici sângele Său nu-l cruţă, când avem noi trebuinţă. Iar tu, nici pâine nu dai pentru Dânsul, nici un pahar de apă măcar. Tu, care atât de mari daruri iei, tu te zgârceşti la lucrurile proaste. Dacă nu voieşti să mori pentru Hristos, crezi oare că fără de moarte vei rămâne? Iată, cele într-o zi fără de voie urmează să le laşi, pe acestea de bună voie, pentru Dumnezeu, nu le dai. Au doară, nu sunt mari şi grele lucrurile acestea, că Dumnezeu pe Fiul Său L-a dat pentru tine, iar tu nici pâine nu dai pentru El? Pentru tine S-a răstignit, iar tu treci cu vederea şi a da şi a milui. Şi ce este mai amar decât această fărădelege? Că toate pietrele făcându-le El pentru tine, tu eşti mai tare decât piatra? Atât de mari pricini sunt, silindu-te pe tine, şi tu petreci în zgârcenie.

Că, dacă nu dai pentru Cel ce a pătimit pentru tine, miluieşte măcar pentru îndurare: pentru cei legaţi să te umileşti, pentru cei bolnavi să te pleci. Iar dacă nici acestea nu te fac pe tine iubitor de oameni, ca să poţi da cu lesnire, apoi adu-ţi aminte de Hristos, Cel ce a zis: "Nu cer, zice El, de la tine lucru mare, ci numai pâine şi cuvinte de mângâiere. Nu-ţi zic ţie: "Izbăveşte-Mă pe Mine de sărăcie, sau dă-Mi Mie bogăţie. Ci puţină pâine cer, pentru mângâierea de foame." De voi cădea în temniţă, nu te silesc pe tine să Mă slobozesti din legături şi să Mă scoţi afară. Ci te rog ca să Mă cercetezi acolo şi să Mă vezi între cei legaţi. Pot, pentru aceste cercetări, şi plată să-ţi dau şi în veacul ce vine să te încununez. Că Eu voiesc şi poftesc să-ţi fiu ţie dator şi să-ţi dau o mică pricină de încununare. Pentru aceea, ajută-Mă şi Mă hrăneşte, că umblu pe la toţi, cerşind şi, înaintea uşilor stând, îmi întind mâna Mea şi doresc să fiu hrănit de tine. Mă bucur, drept aceea, că înaintea a toată lumea te voi lăuda pe tine, când toţi vor auzi şi te voi arată pe tine hrănitorul Meu.

Iar Eu, de vreme ce vă iubesc foarte mult pe voi, pentru aceea vă învăţ să fiţi, adică, milostivi şi să spuneţi şi altora cele grăite de Mine. Iar, de nu veţi fi râvnitori acestora, nici pe alţii nu veţi învăţa, ruşinaţi veţi fi în ziua judecăţii şi de la faţa Mea lepădaţi. Faceţi, drept aceea, toate acestea şi Eu voi mărturisi toate cele făcute de voi, cu mare laudă şi nu Mă voi ruşina a zice: "Gol am fost, şi voi M-aţi îmbrăcat, flămând am fost, şi voi M-aţi hrănit." Dar, mai vârtos, Mă bucur că, prin acestea toate, moştenitori vieţii şi Împărăţiei cereşti vă faceţi."

Deci, acestea gândindu-le iubiţilor, să căutăm prin milostenie a câştiga mântuirea noastră şi bunătăţile cele veşnice, întru Hristos Iisus, Domnul nostru, a Căruia este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Predici

Părintele Ilie Cleopa - Predică la Soborul Maicii Domnului

Toate praznicele dumnezeieşti care se rânduiesc de Biserică în cursul anului sunt taine dumnezeieşti şi fapte din viaţa Mântuitorului Iisus Hristos. Iar astăzi, ***la naşterea Lui, prăznuim o taină care este taina tainelor. O taină ascunsă din veci şi îngerilor şi oamenilor. Căci nici îngerii nu ştiau cum Dumnezeu, Care este Împăratul slavei şi al luminii celei neapropiate şi a toată zidirea, va săvârşi o taină ca aceasta. Dar când a venit Mântuitorul în lume să Se jertfească pentru mântuirea lumii şi să întemeieze Biserică, atunci şi ei s-au învăţat.***

N-au ştiut că se va face vierme, că aşa se numeşte omul de Duhul Sfânt: ***Eu sunt vierme şi nu om.*** N-au ştiut că Se va smeri, Se va face om, Se va pogorî până la noi!

Acum au învăţat îngerii cum că cele dimpotrivă pe cele dimpotrivă le surpă prin puterea lui Dumnezeu, că prin blestem vine binecuvântare, căci spune Scriptura: ***Blestemat este tot cel spânzurat pe lemn. Se răstigneşte Hristos pe Cruce pentru noi şi aduce binecuvântare la toată lumea. Prin moarte aduce viaţa, iar prin smerenia Lui, înălţarea noastră. Prin jertfa Lui, înnoirea noastră şi prin pătimirea Lui, nepătimirea noastră. Astfel, vedem că prin cele dimpotrivă pe cele dimpotrivă, le vindecă.***

Dar şi altfel lucrează Dumnezeu. ***Cu cele asemenea, pe cele asemenea le vindecă. Cu rana Lui vindecă rana noastră, cu moartea Lui vindecă moartea noastră, cu ascultarea Lui aduce ascultarea noastră, cu plecăciunea Lui, ridicarea noastră, cu nestricăciunea Lui pricinuieşte nestricăciunea noastră, cu smerenia Lui, smerenia noastră (Sfântul Grigore de Nyssa, Cuv. 8 la Cântarea Cântărilor).***

Deci, pe cele dimpotrivă cu cele dimpotrivă le vindecă şi cu cele asemenea pe cele asemenea le pricinuieşte, fiindcă prin întruparea lui Dumnezeu toate câte erau potrivite firii omeneşti s-au răsturnat, cum arată ***dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, căci Hristos a răsturnat logica lumii celei căzute.***

Omul putea să cugete că prin moarte, Hristos putea să aducă moartea, dar El a adus viaţă; că prin blestem va aduce blestem, dar El a adus binecuvântare. Căci se zice că prin El se vor binecuvânta toate seminţiile şi limbile pământului. Deci tot ce era logic şi firesc pentru mintea omenească cea căzută, s-a răsturnat prin taina iconomiei în trup.

Dar nici începătoriile, nici îngerii n-au înţeles în ce chip a lucrat Domnul nostru Iisus Hristos la mântuirea neamului omenesc, prin atâta smerenie şi pogorâre.

Spun Sfinţii Părinţi că îngerilor li s-a părut că Mântuitorul, când era pe Cruce, Şi-a ieşit din firea Sa, că adică nu mai este Dumnezeu, ci pătimeşte ca om. Şi erau gata să creadă că se stinge Acela despre care ştiau că este Mântuitorul lumii, văzându-l aşa de smerit pe Cruce, aşa de rănit, aşa de batjocorit, şi aşa de nebăgat în seamă de toată lumea care era în jurul Lui.

Dar să revenim la sărbătoarea de astăzi, căci am văzut în ce chip taina iconomiei în trup sau a Naşterii Domnului, n-a fost înţeleasă nici de îngeri şi nici de oameni.

Astăzi este ***soborul Maicii Domnului.***

Care a fost pricina pentru care Biserica lui Iisus Hristos, mireasa Mielului, a pus a doua zi de Crăciun să se serbeze Soborul Maicii Domnului? Îndată după Naşterea Domnului avem Soborul Maicii Domnului, pentru că în ea se cinstesc mai ales persoanele legate de Naşterea Lui: Maica Domnului, fericitul Iosif logodnicul, Sfântul Iacov fratele Domnului, Sfântul Prooroc David şi ceilalţi.

Cei ce au alcătuit sinaxarul anului n-au fost oameni neînvăţaţi, oameni de rând, ci sfinţi mari. Ei s-au întrebat: ***"Prin cine s-a făcut mântuirea neamului omenesc? Prin Domnul nostru Iisus Hristos. Dar prin cine a lucrat Dumnezeu şi care au fost vasele alese de Dumnezeu la taina aceasta a mântuirii lumii? Întâi Iisus Hristos, al doilea Maica Domnului".***

Vedem deci că mai înainte de veci s-a prevăzut, ***în sfatul Preasfintei Treimi, planul mântuirii neamului omenesc prin întruparea lui Dumnezeu-Cuvântul dintr-o fecioară. De aceea v-am spus că întruparea s-a făcut după voia cea mai înainte povăţuitoare.***

Nici satana, nici heruvimii, nici îngerii, nici sfinţii n-au cunoscut taina aceasta a sfatului Preasfintei Treimi, că Dumnezeu la plinirea vremii Se va face om din fecioară.

Şi zice dumnezeiescul Părinte Maxim: "Cum de n-au ştiut îngerii Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, de vreme ce proorociile despre venirea lui Mesia s-au făcut prin îngeri?" Căci bunăvestirea Maicii Domnului s-a făcut prin îngeri (Luca 1, 28).

Şi tot acelaşi sfânt părinte arată apoi, că într-adevăr ştiau îngerii. Dar ce ştiau? Că Se va naşte Mesia, dar nu ştia nimeni în ce chip. Taina a fost ascunsă până la Hristos, ba este ascunsă şi astăzi şi va rămâne ascunsă în veacul veacului.

Rămâne neştiut în ce chip Dumnezeu Cel neîncăput şi nescris împrejur de toate zidirile sale şi de toate cerurile, a încăput în pântecele unei fecioare, ca să fie desăvârşit Dumnezeu şi să Se facă om; ca în acelaşi timp să stea împreună cu Tatăl pe scaun şi în pântecele fecioarei şi să le umple pe toate.

Vedeţi cum la taina înomenirii lui Dumnezeu-Cuvântul, pentru împlinirea planului mântuirii neamului omenesc, slujeşte Maica Domnului ca vas ales şi faţă aleasă dintre toate popoarele pământului la săvârşirea acestei taine?

Căci zice dumnezeiescul Maxim Mărturisitorul: "Precum grădina se face ca să sădim pomi şi pomii se sădesc pentru grădină, aşa Maica Domnului S-a făcut de Dumnezeu mai înainte şi s-a întocmit planul ca din ea să Se nască Hristos la plinirea vremii".

Dar şi prin Isaia s-a spus cu 700 de ani mai înainte: ***Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel, adică cu noi este Dumnezeu (Isaia 7, 14).***

Deci, Maica Domnului a fost o persoană aleasă de Preasfânta Treime, din toate popoarele pământului, ca cea mai curată şi mai sfântă fecioară, din neam arhieresc şi împărătesc, din neamul lui Aaron după mamă şi din neamul lui David după tată, aleasă din două seminţii de frunte după trup, iar după duh, cum Unul Dumnezeu ştie, ca să slujească la mântuirea neamului omenesc.
La Buna Vestire Arhanghelul Gavriil *i se închină ei de la început:* ***Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Marie, Domnul este cu tine (Luca 1, 28).***

Maica Domnului a fost cea mai aproape de Mântuitorul. Ea L-a purtat nouă luni în pântece, L-a născut în iesle, L-a hrănit cu lapte un an de zile, L-a

purtat în braţe şi de câte ori nu L-a sărutat pe Acela care a făcut cerul şi pământul? De câte ori nu L-a mângâiat, de câte ori nu L-a îmbrăţişat, de câte ori n-a plâns de bucurie, pentru că ea nu era numai o fecioară prea sfântă şi prea curată, ci era şi proorociţă. Ea ştia că Acela pe Care L-a născut în peşteră nu este numai om, ci este şi Dumnezeu, Ziditorul ei, Care a zămislit-o şi pe dânsa în pântecele maicii sale.

Gândiţi-vă câtă bucurie era în inima ei când îşi dădea seama că ea poartă în braţe pe Acela care ţine în palma Lui cerul şi pământul!

La locul din Scriptură ***unde păstorii au vestit cuvântul cel grăit lor de înger despre Prunc (Luca 2, 10-18)*** şi unde Simeon bătrânul i-a proorocit în biserică că ***prin inima ei va trece sabie la patima Mântuitorului (Luca 2, 35)***, ce se zice? ***Iar Maria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa (Luca 2, 19).***

Maica Domnului n-a avut dureri la naştere, căci numai ea a născut fără dureri. Pentru că acolo unde n-a fost înainte dulceaţă de nuntă, nici durere n-a fost mai pe urmă. ***Ea a născut de la Duhul Sfânt, fără durere, dar a avut dureri la răstignirea Mântuitorului. Atunci a trecut sabie prin inima ei şi de trei ori a leşinat, văzând pe Fiul ei însângerat, batjocorit şi bătut, ştiind mai ales cine este El, Care a venit să mântuiască lumea şi cu rana Lui să vindece rana neamului omenesc.***

Este o părere a unor teologi mari ai Bisericii Răsăritului că atâta valoare are Maica Domnului în cer şi pe pământ, încât dacă, Doamne fereşte, Dumnezeu ar fi pierdut toate cele nouă cete de îngeri, toată lumea cea văzută şi nevăzută şi toate popoarele lumii, nu ar fi avut atâta scârbă ca dacă ar fi pierdut-o pe Maica Domnului. Aşa teologhisesc mulţi sfinţi, între care şi Sfântul Nicodim Aghioritul, pentru că planul mântuirii neamului omenesc era prevăzut să se împlinească numai la venirea Mântuitorului prin Maica Domnului. ***Atâta valoare are Maica Domnului, încât covârşeşte toate puterile cele de sus şi cele de jos.***

Maica Domnului este al doilea cer sau a doua lume, cum zice Sfântul Ioan Damaschin. Printr-insa s-a înnoit neamul omenesc şi ea este Împărăteasa tuturor îngerilor şi a tuturor sfinţilor şi Maica noastră a tuturor popoarelor pământului şi a tot sufletul necăjit şi întristat care o cheamă în ajutor.

Ştiţi oare, în ziua Judecăţii, cine are să fie de-a dreapta Mântuitorului? Maica Domnului! Iar de-a stânga Lui, Sfântul Ioan Botezătorul, îngerul întâistătător al tuturor sfinţilor. Deci aceste două persoane sfinte sunt cele mai mari din ceruri după Preasfânta Treime.

Câtă durere, câtă nebunie, câtă orbire, câtă rătăcire, câtă nepăsare, câtă negrijă şi câtă ruşine va fi pentru popoarele pământului care n-au cunoscut-o şi n-au cinstit-o! Că ea, fiind de-a dreapta Mântuitorului, câtă slavă nu va avea atunci, ca una care L-a purtat pe Mântuitorul în pântece şi L-a născut şi L-a alăptat şi L-a purtat în braţe şi toată viaţa a fost lângă El şi pururea L-a păzit de primejdii şi pururea L-a ascultat şi a suferit la patima Lui mai mult decât oricine, că inima ei a fost însângerată. Mare ruşine o să aibă aceia în ziua Judecăţii.

Câtă slavă şi cinste nu are ea acolo sus, iar noi păcătoşii pe pământ ne lenevim s-o chemăm în ajutor, pentru că nu ştim câtă durere o să aibă sufletul nostru în ceasul morţii. Atunci o să vedem cât poate Maica Domnului să ne uşureze şi să ne scoată din ghiarele dracilor, care vor veni să ne arate toate câte am greşit cu cuvântul, cu lucrul şi cu gândul.

De aceea fericiţi şi de trei ori fericiţi sunt creştinii aceia din casa cărora nu lipseşte icoana Maicii Domnului şi au candelă la icoana ei, şi citesc în fiecare zi măcar un acatist sau un paraclis al Maicii Domnului. Amin.

Importanţa cinstirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Dintre toţi sfinţii, pe care trebuie să-i cinstiţi, să cinstiţi mai tare pe Maica Domnului! Mult pot şi sfinţii lui Dumnezeu, dar nici unul cât Maica Domnului. Dacă nu era Maica Domnului în ceruri, între Sfânta Treime şi noi, lumea asta se pierdea demult. Ea pururea stă în genunchi şi se roagă Preasfintei Treimi.

Miliarde de suflete care au credinţă şi nădejde în Maica Domnului vor trece uşor vămile văzduhului şi din moarte la viaţă pentru că au cinstit-o pe Maica Domnului. Deci, vă rog, să nu vă lipsească din casă Acatistul Maicii Domnului, Paraclisul şi alte rugăciuni către Maica Domnului! Şi la icoana ei să ardă candela permanent.

(Arhimandrit Cleopa Ilie, Îndrumări duhovniceşti pentru vremelnicie şi veşnicie, Editura Teognost, Cluj-Napoca, 2004, p. 146)

Maica Domnului – maica fiecărui suflet necăjit şi întristat

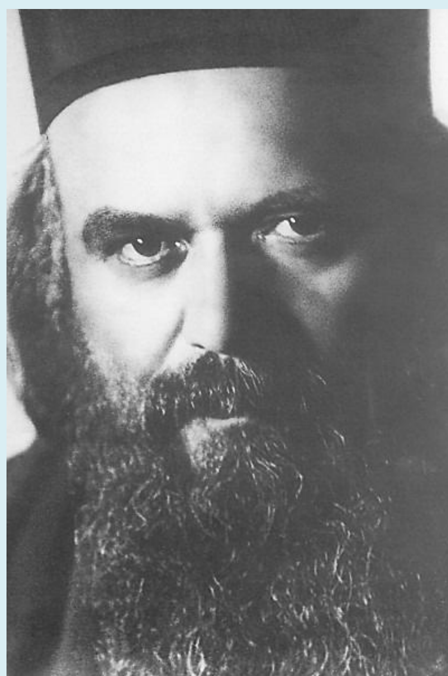

Când vezi icoana Maicii Domnului cu Pruncul Hristos în braţe, tu ştii ce vezi acolo? Cerul şi pământul! Cerul este Hristos, Cel mai presus de ceruri, Ziditorul cerului şi al pământului; şi Maica Domnului reprezintă pământul, adică toate popoarele de pe faţa pământului, că ea este din neamul nostru. Este din seminţie împărătească şi arhierească.

Atâta valoare are Maica Domnului, încât covârşeşte toate puterile cele de sus şi cele de jos. Maica Domnului este al doilea cer sau a doua lume. Printr-însa s-a înnoit neamul omenesc şi ea este Împărăteasa tuturor îngerilor şi a tuturor sfinţilor şi Maica noastră a tuturor popoarelor pământului şi a tot sufletul necăjit şi întristat care o cheamă în ajutor.

(Arhimandrit Cleopa Ilie, Îndrumări duhovniceşti pentru vremelnicie şi veşnicie, Editura Teognost, Cluj-Napoca, 2004, p. 149)

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Prăznuirea Soborului Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria

În a doua zi după Naşterea Domnului, Biserica ortodoxă o prea măreşte şi îi mulţumeşte Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, cea care L-a născut cu trup pe Domnul, Dumnezeul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos. ***Praznicul acesta se numeşte Sobor [sau Sinaxă], deoarece în această zi toţi credincioşii se strâng să o prea mărească pe Aceea care este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi să prăznuiască cu evlavie şi de obşte această Sfântă sărbătoare în cinstea ei.***

La Ohrida tradiţia acestei sărbători este străveche: aici, a doua zi după Naşterea Domnului nu se slujea vecernia decât în Biserica Născătoarei, numită Celniţa [de Căpetenie]. Toţi preoţii din cetate şi tot poporul se strângea în această biserică spre a o prea mări pe Preasfânta Născătoare de Dumenezeu şi pururea Fecioara Maria.

Pomenirea Fugii în Egipt

După ce Craii de la Răsărit I-au adus daruri Domnului Hristos şi I s-au închinat Lui la Betleem, au primit poruncă de la un înger al Domnului să se întoarcă la casele lor pe o altă cale. Ticălosul rege Irod plănuia să ucidă pruncii din Betleem. Domnul a văzut intenţia lui Irod şi de aceea i-a poruncit lui Iosif prin înger să ia Pruncul şi pe mama Lui şi să fugă cu ei în Egipt. Iosif a făcut întocmai.

Luând Pruncul şi pe prea curata Lui Maică, el a călătorit mai întâi la Nazaret (Luca 2: 39), unde şi-a pus în rânduială casa, iar apoi, luându-1 cu ei pe fiul lui Iacob, au plecat în Egipt (Matei 2: 14). Astfel s-au împlinit cuvintele proorocului: ***Iată Domnul vine pe nor uşor şi ajunge în Egipt*** (Isaia 19: 1).

Şi astăzi se poate vedea în partea veche a oraşului Cairo peştera în care au rămas membrii Sfintei Familii.

De asemenea, în satul Matarea de lângă Cairo, copacul sub care s-a odihnit Maica lui Dumnezeu cu Dumnezeiescul Prunc în braţe, precum şi izvorul de apă care prin minune a izbucnit sub umbra lui, se pot vedea şi astăzi.

După ce a locuit mai mulţi ani în Egipt, Sfânta Familie s-a reîntors în Palestina, iarăşi la porunca unui înger al Domnului. Astfel s-a împlinit prorocia: ***Din Egipt am chemat pe Fiul Meu*** (Osea 11: 1).

Irod murise, iar pe tronul lui mânjit de sânge urcase Arhelaus, fiul lui Irod, asemenea tatălui lui în răutate. Auzind că Arhelaus este pe scaunul regesc al Ierusalimului, dreptul Iosif s-a întors în Galieea şi s-a sălăşluit la Nazaret, la moştenirea lui părintească. Căci în Galileea domnea un alt fiu al lui Irod, Irod cel tânăr, care era oarecum mai blând decât fratele lui mai vârstnic.

Cântare de laudă la Soborul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

La graniţa dintre noapte şi zorii de zi,
Lumina e trandafirie, stropită cu rouă.
Tu revărsat de zori eşti, Fecioară de Domnul dăruită,
Vestitoarea zilei ce a mântuit lumea.

Tu îndreptat-ai pe Eva şi-ai reîntors-o în Rai,
Nu te scârbi nici de noi, multpăcătoşii!
Israil cu picioare uscate prin mare a trecut,
Iar din stânca pustie ţâşnit-a izvor de ape;

Rugul a ars, dar nu s-a mistuit,
A asfinţitului lumină cu Răsăritul asemănare are:
Acestea toate, Fecioară, eşti şi tu,
Acestea toate sunt simboalele tale.

Pe tine Biserica te numeşte Născătoare de Dumnezeu,
Căci aceasta şi eşti, o prea curată Fecioară!
Tu de păcat eşti străină, el nu află în tine nimic,
O, Preacurată Maică a Mântuitorului nostru!

Pentru a ta curăţie de El ai fost aleasă
Ca să cobori pe pământ pe Făcătorul lumii.
De aceea Mijlocitoare eşti tu pentru tot pământul,
O, Bucuria noastră, te vom cânta în veac!

Cugetare

Iată un fapt din istoria vieţii Dumnezeiescului Prunc: fugind sfânta familie în Egipt din pricina săbiei criminale a lui Irod, ei au fost atacaţi pe cale de tâlhari, care au apucat de căpăstru măgăruşul pe care se afla prea curata Maică cu Pruncul la sân.

Unul dintre tâlhari s-a apropiat să vadă ce strânge la piept prea curata Maică. Văzând tâlharul faţa Pruncului Hristos a rămas în uimire de frumuseţea Chipului Lui şi a strigat: „însuşi Dumnezeu de ar lua asupra Lui chip de om, El nu ar putea fi mai minunat decât Pruncul Acesta!" Atunci tâlharul acesta i-a oprit pe ceilalţi de la a face vreun rău sfintei familii.

Maica Domnului, privind la el, i-a zis: „Cunoaşte că Pruncul acesta îţi va răsplăti binele acesta într-o zi."

Treizeci şi trei de ani mai târziu, acelaşi tâlhar stătea răstignit pentru crimele lui pe crucea cea de-a dreapta a Domnului Hristos. Numele lui era Di[s]mas, iar al tâlharului de-a stânga, Gestas. Privind la Hristos Domnul Cel care era răstignit fără să aibă nici o vină, Dismas şi-a plâns cu amar toată viaţa lui păcătoasă.

Hulindu-L Gestas pe Domnul, Dimas 1-a certat pe răul tâlhar şi i-a zis: ***Nu te temi tu de Dumnezeu, că eşti în aceeaşi osândă? Şi noi pe drept... Acesta însă n-a făcut nici un rău*** (Luca 23: 41).

Di[s]mas este tâlharul care a auzit de la Domnul cuvintele: ***Astăzi vei fi cu Mine în Rai.*** (Luca 23: 24). Astfel a dăruit Domnul Raiul celui care i-a cruţat viaţa când a fost Prunc.

Luare aminte

Să luăm aminte la curăţia Preasfintei Născătoare de Dumnezeu:

- *La curăţia desăvârşită a trupului ei, cel despătimit şi disciplinat de postirile aspre;*
- *La curăţia desăvârşită a inimii ei, în care nu s-a sălăşluit niciodată poftă păcătoasă;*
- *La curăţia desăvârşită a minţii ei, în care nu s-a sălăşluit niciodată gândul păcătos.*

Predică despre Preasfânta Fecioară Maria, de Dumnezeu Născătoarea

Şi a zis Maria: ***Iată roaba Domnului*** (Luca l: 38). Cu adevărat, fraţilor, roaba Domnului este aceasta!

- *Dacă roabă este aceea care înlocuieşte cu totul voia ei cu voia Domnului, atunci Preasfânta Fecioară este întâia dintre toate roabele lui Dumnezeu de pe pământ;*
- *Dacă roabă este aceea care, cu încordarea voinţei şi cu atenţie desă-vârşită priveşte la Domnul ei, atunci iară Preasfânta Fecioară Maria este întâia dintre toate roabele Domnului;*
- *Dacă roabă este aceea care îndură cu linişte, răbdare şi blândeţe toate insultele şi încercările, aşteptând răsplata numai de la Domnul ei, atunci iară şi iară Preasfânta Fecioară Maria este prima şi cea mai desăvârşită dintre toate roabele Domnului.*

Ei nu i-a păsat de lume, ci i-a păsat numai de Dumnezeu; nici i-a păsat să se justifice înaintea lumii, ci doar să se afle dreaptă înaintea lui Dumnezeu.

Maica Domnului este însăşi ascultarea; ea este însăşi slujirea; ea este însăşi blândeţea.

Preasfânta Fecioară a putut cu adevărat rosti adevărate cuvinte către îngerul Domnului când a zis: ***Iată roaba Domnului.***

Cea mai mare desăvârşire şi cea mai mare onoare pe care o poate atinge o femeie pe pământ, este aceea de a se putea numi roaba Domnului.

Eva a pierdut această onoare şi această desăvârşire, pe care le-a deţinut în Paradis fără să se fi jertfit pentru ele; pe când Fecioara Maria a dobândit această desăvârşire şi această onoare pe căzutul pământ, făcându-şi viaţa jertfă pentru ele.

Pentru rugăciunile Preasfintei Fecioare de Dumnezeu Născătoare, o, Doamne Iiisuse Hristoase, miluieşte-ne pre noi! Căci a Ta este slava şi mulţumita în veci. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Predică la Naşterea Domnului - Evanghelia despre Lumina din întunericul Egiptului

din Predici (la Liturghia zilei a doua de Crăciun)

După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă. Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: "Din Egipt am chemat pe Fiul Meu."

Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimiţând, a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai în jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.

Atunci s-a împlinit ceea ce se spusese prin Ieremia proorocul: "Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela îşi plânge copiii şi nu voieşte să fie mângâiată, pentru că nu sunt."

După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif, în Egipt, şi i-a zis: "Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului."

Iosif, sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel. Şi auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă, în vis, s-a dus în părţile Galileii. Şi

venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean se va chema. *(Matei 2:13-23)*

“***Iată, Domnul vine pe nor uşor şi ajunge în Egipt. Idolii Egiptului tremură înaintea feţei Lui şi inima egiptenilor se topeşte în ei.***” (Isaia 19:1). Marele prooroc Isaia descrie în acest chip întâmplarea care se află în Evanghelia de astăzi. Aceasta este fuga dinaintea sabiei lui Irod, fuga Domnului dinaintea slugii Sale, a întregii înţelepciuni dinaintea păcatului, a celui puternic dinaintea celui slab.

Pe cine ar trebui să vedem noi ca fiind acest “nor uşor” pe care vine Domnul în Egipt? **Pe Maica Domnului.** Ea era uşoară prin lipsa păcatului, prin lipsa blestemului, pentru frumuseţea întregii înţelepciuni şi a bogatei binecuvântări a lui Dumnezeu. În trup, dar parcă nu era în trup; ca un nor, dar un nor uşor. Dumnezeu a mers înaintea iudeilor ca un stâlp de nor (Ieşirea 13:22), ducându-Şi poporul afară din Egipt; şi iată, acum Dumnezeu merge pe un nor uşor către Egipt, fugind de sabia aceluiaşi popor.

De ce fuge Dătătorul de viaţă dinaintea oamenilor muritori? Nu s-ar putea rândui lucrul acesta într-un chip mai grabnic şi mai simplu? N-ar putea Dumnezeu, Domnul vieţii şi al morţii, să poruncească unui înger să ia sufletul Împăratului Irod, în loc să-i poruncească lui Iosif să fugă de Irod tocmai în Egipt? Atotputernicul Dumnezeu ar fi putut face aceasta, dar ce ar fi folosit? Poate ar fi fost mai lesnicios de înţeles pentru mintea noastră omenească înceată, dar ar fi încălcat cea mai înţeleaptă rânduială a mântuirii noastre. Cum ar fi putut vădi Evanghelia stricăciunea firii omului din pricina păcatelor şi să arate lămurit trebuinţa mântuirii omului prin lucrarea nemijlocită a lui Dumnezeu, dacă, în acea noapte, Dumnezeu ar fi pus capăt lucrărilor celor rele ale lui Irod prin moarte? Prăpastia păcatului în care căzuseră oamenii, înstrăinându-se de adevăratul Dumnezeu, cum ar fi putut să lămurească pe orbii cei duhovniceşti, dacă nu s-ar fi întâmplat ca Însuşi Dumnezeu să fugă dinaintea oamenilor?

Îndată ce dreptmăritorii din depărtări, craii de la răsărit, plecaseră din Betleem, iată îngerul Domnului se arătă în vis lui Iosif, zicând: “***Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.”*** Îngerii Domnului veghează neîncetat, păzind pe sfântul Prunc, ca să nu se întâmple Lui un astfel de rău. Ei, care I-au slujit Lui de la zidirea lumii în Împărăţia veşnică, Îi slujesc Lui şi acum, în împărăţia cea vremelnică. ***Ei se minunează într-una cum, Domnul cel fără de moarte a binevoit să Se îmbrace în trup muritor, liber în faţa miilor de primejdii; cum Împăratul S-a făcut rob – chip de rob luând (Filipeni 2:7).*** Iată, îngerii vin iarăşi printre oameni şi viază printre ei, dar ei sunt nevăzuţi şi în sensul nostru, fără de trup. Şi atunci când ei se arată întrupaţi în faţa oamenilor,

arătarea lor este de scurtă şi trupul lor ceresc nu este la fel ca trupul nostru pământesc, care poate fi rănit sau ucis. Cu toate acestea, Hristos S-a născut într-un trup adevărat, pământesc, care poate fi rănit şi ucis. Aşadar El fuge dinaintea sabiei, de aceea putem vedea că El era într-adevăr om şi nu o viziune, după cum socoteau unii eretici. Şi de aici, arătarea repetată a îngerilor şi de aici, ocrotirea cu mare purtare de grijă a Lui, ca Prunc neputincios.

"***Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.***" Îngerul vorbeşte despre viitor. Aceasta înseamnă că Irod nu s-a apucat încă de nici o lucrare împotriva Pruncului celui viu. Dar Irod poartă în inima sa frică neschimbată faţă de Prunc, şi are de gând să-L ucidă. Totuşi, nimeni din lume nu-i cunoaşte încă gândul ascuns, dar gândurile oamenilor sunt o carte deschisă pentru Dumnezeu, pe care El o citeşte cu lesniciune. Numai Dumnezeu ştie ce are Irod în minte împotriva lui Iisus. El singur poate să arate ascunzişul minţii bolnave a lui Irod. Dumnezeu i l-a făcut cunoscut lui Iosif prin îngerul Lui şi Iosif, cu ascultare, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a fugit în Egipt, ca să se împlinească cele spuse de către proorocul: "***Din Egipt am chemat pe Fiul meu.***" (cf. Osea 11:1).

Desigur, aceasta nu s-a întâmplat din pricină că proorocul Osea a spus că aşa va fi; el a spus aceasta fiindcă a văzut mai înainte aceasta, fiind insuflat. De aceea, Evanghelistul spune acum: Ca să se împlinească ca şi cum ar zice că s-a împlinit. Aşa cum nimic din Sfânta Evanghelie nu este la întâmplare, Evanghelistul foloseşte dinadins un chip sau altul de a grăi. Este Voia lui Dumnezeu ca să dăm crezare Proorocilor Săi bineplăcuţi şi râvnitori din Vechiul Testament. Este Voia lui Dumnezeu ca să aflăm noi că El împlineşte rugăciunea plăcuţilor Lui, aşa cum ei împlinesc poruncile lui Dumnezeu şi Voia Lui. Atunci când oamenii Îl ascultă pe Dumnezeu şi Dumnezeu îi ascultă pe oameni. Nici un om muritor nu-L poate întrece pe Dumnezeu în slujirea supusă a oamenilor, când oamenii slujesc lui Dumnezeu întru ascultare. Ceea ce au spus proorocii despre Hristos de mult, aceasta a spus chiar Dumnezeu. Ei au luat ceea ce era de la Dumnezeu şi au dat lumii. Ei nu au spus nimic de la ei şi nu şi le-au socotit ca ale lor, pentru că le primiseră de la Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a dat aceasta slujitorilor Săi credincioşi şi de aceea El acum îi preamăreşte pe ei, insuflându-l pe Evanghelist ca să scrie ceea ce Proorocul a spus ca să se împlinească. În felul acesta scriu Apostolii şi Evangheliştii Noul Testament. Dumnezeu Se bucură aducând bucurie slujitorilor Săi ascultători: Dumnezeu Se slăveşte slăvind pe slujitorii Săi râvnitori şi smeriţi.

"***Ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt***" îi porunceşte lui Iosif îngerul lui Dumnezeu. ***De ce tocmai în Egipt? De ce spune că anume în Egipt?*** De ce nu în vreo ţară care era mai la îndemână, cum ar fi Siria? Damascul nu se afla în împărăţia lui Irod. Sau către Moab? Sau în vreo provincie din preajmă, unde nu putea să ajungă Irod? Egiptul se află la mare depărtare. Astăzi, pentru a ajunge

de la Ierusalim până la hotarul cu Egiptul, se merge cu trenul o zi de vară întreagă şi se mai merge o jumătate de zi pe deasupra până la Cairo unde, după Predanie, s-a aşezat sfânta Familie. Câte zile întregi le-or fi trebuit pentru a traversa pustiul nisipos de la Gaza până la istm, unde se află astăzi canalul? Cineva ar putea călători până în Siria şi înapoi, de câteva ori, în timp ce altcineva cu greu ar putea să ajungă pe jos până la Cairo. De ce Dumnezeu nu i-a dat înştiinţare Proorocului ca să afle adăpost pentru Mântuitor cât mai aproape cu putinţă de Iudeea? De ce a trebuit să împlinească întocmai spusele Proorocului Său? De ce a îngăduit Pruncului Iisus şi mamei Sale, pe care tocmai Îl adusese pe lume, să pornească într-o călătorie atât de lungă?

Atât de repede gândim cu mintea noastră şi punem întrebări fără rost! Punând asemenea întrebări, uităm că rânduiala mântuirii oamenilor a fost făcută chiar de către Sfânta Treime şi nici o greşeală nu se poate afla în această rânduială. Împlinind cele spuse de Proorocul, Dumnezeu nu împlineşte cuvântul Proorocului, ci pe al Său. ***Trimiţându-L pe Iisus în Egipt, Dumnezeu a avut în vedere mai multe scopuri, aşa cum se întâmplă cu tot ceea ce face El.*** Noi, oamenii, atunci când facem ceva, rareori avem în vedere mai mult de un singur scop, iar Dumnezeu rareori are în vedere un singur scop, atunci când săvârşeşte o lucrare. Putem spune deschis că El, în înţelepciunea Sa atotcuprinzătoare, are multe scopuri în fiecare dintre lucrările Sale. Trimiţându-L pe Iisus în Egipt, scopul lui Dumnezeu a fost, înainte de orice altceva, să apere viaţa Fiului Său de uciderea care urma să înceapă în Betleem.

Pe lângă aceasta, Dumnezeu a avut în vedere multe alte lucruri. Când fiii lui Iacov, din zavistie, au vrut să-l ucidă pe fratele lor Iosif, atunci Iosif nu a aflat adăpost în Egipt? Acum, când Irod, tot din zavistie, vrea să-L ucidă pe Iisus, El află adăpost tot în Egipt. În felul acesta, Dumnezeu a căutat să repete aceeaşi lecţie pentru iudeii cei cu inima învârtoşată. Mândrindu-se cu neprihănirea şi cu credinţa lor într-un singur Dumnezeu Cel viu, iudeii se grăbesc, din zavistie, să-l ucidă pe cel mai curat dintre cei curaţi şi El fuge de ei şi află, ca şi Iosif înaintea Lui, un adăpost lipsit de primejdii pentru vieţuirea Sa în Egipt, un loc atât de urât şi defăimat de către iudei.

Doamne, Egiptul cel urât şi batjocorit primeşte sub acoperiş pe Mesia, pe care Ierusalimul cel mândru şi "prea înţelept" se grăbeşte să-L ucidă cu sabia. Dumnezeu a dat iudeilor această lecţie prima dată, cu mai bine de o mie de ani în urmă, prin tânărul şi înţeleptul Iosif, şi acum El o repetă ca să arate neîndreptarea poporului iudeu. În Egiptul cel stricăcios, unde oamenii se închinau crocodililor, întreaga înţelepciune şi curăţia şi-au aflat ascunziş de prigoana bărbaţilor din Ierusalim, care se mândreau cu credinţa lor în Dumnezeul Cel Preaînalt. Situaţia a fost aceeaşi atât în zilele strămoşului nostru Iacov, cât şi acum, în zilele lui Irod. Dumnezeu caută să arate aceasta iudeilor,

trimiţând Pruncul să afle adăpost în Egipt. Şi astfel El Îl trimite în Egipt şi nu în Damasc sau în altă parte.

(***Zigabenus spune: "El a fost trimis în Egipt căci Babilonul şi Egiptul, mai mult decât oricare alte părţi din lume, erau mistuite de stricăciune. De aceea El trimite craii de la răsărit şi merge El Însuşi în Egipt, dorind să întoarcă pe calea adevărului pe fiecare.*** În felul acesta, El îi învaţă şi pe ei, şi pe noi, că cel credincios trebuie, chiar dintru început, să se aştepte la suferinţă.")

Se mai poate face o altă asemănare plină de învăţăminte, între binefăcătorul Iosif şi Domnul Iisus.

- *Aşa cum Iosif, care a fost mai înainte prigonit pentru curăţia sa, se face, cu ajutorul lui Dumnezeu, ocrotitorul Egiptului şi al vrăşmaşilor săi, pentru care s-a făcut ca un frate, tot aşa şi prigonitul Iisus va fi ocrotitorul şi Dătătorul Pâinii vieţii, atât în Egipt, cât şi în Israel şi peste tot în lume. Acum Ierusalimul Îl ucide cu pietre, dar, la vremea Sa, El va răsplăti Ierusalimul cu pâine.*

Mai este încă o învăţătură.

- *Faraon poruncise odinioară să fie ucişi toţi pruncii iudei de parte bărbătească. Dar pe cel pe care Dumnezeu îl alesese să fie cârmuitorul poporului iudeu şi eliberatorul lor, Moise după nume, Faraon nu numai că nu a putut să-l ucidă, ci, fără ştirea lui, l-a luat la curtea sa, unde l-a hrănit şi l-a învăţat. Acum Irod porunceşte uciderea tuturor pruncilor din Betleem, pentru a-L ucide pe Pruncul Iisus. Dar Dumnezeu L-a făcut pe Iisus Cârmuitorul poporului Său, şi Împăratul lor, a Cărui Împărăţie nu va avea sfârşit. Nu numai că mâna lui Irod nu a fost în stare să-L atingă pe Cel pe care voia să-L ucidă, dar Irod împreună cu iudeii fără de Dumnezeu din Ierusalim, se făcuseră deja ţărână când Domnul Iisus Cel înviat era slăvit în cer şi pe pământ ca Împărat al împăraţilor…*

Şi aceasta poate fi o lecţie pentru noi că, ***atunci când ne punem sub paza lui Dumnezeu, mâna omului nu ne poate atinge.***

Şi mai este încă o lecţie.

- *Odinioară, Dumnezeu l-a trimis pe Israel să caute hrană în Egipt. Dar poporul lui Israel s-a făcut nemulţumitor şi neascultător, şi a început să părăsească curăţia credinţei lor şi să primească păgânismul egiptean, căzând pradă întunecimii Egiptului şi desfrânării egiptene. Dumnezeu Şi-a scos poporul Său din Egipt, dându-le un cârmuitor în persoana lui Moise şi făcând minuni fără de număr în priveliştea poporului Său. Dumnezeu le-a dat mâncare şi băutură în pustie şi vreme de 40 de zile poporul a cârtit împotriva lui, cu nerecunoştinţă şi neascultare.*

Dumnezeu a dus poporul Său în Pământul Făgăduinţei, scoţând afară pe toţi vrăjmaşii lor şi punând rânduială, pregătindu-l şi îmbogăţindu-l. Dar fiii lui Israel au cârtit într-una împotriva lui Dumnezeu, cu nerecunoştinţă şi neascultare. ***Domnul Iisus, dimpotrivă, a fugit prin deşert către Egipt, fără nici o tânguire, a vieţuit în sărăcie în acest pământ străin, şi S-a întors prin pustie în Israel fără nici o tânguire, fără vreun gând de împotrivire faţă de Tatăl ceresc. El, împreună cu Preasfânta Lui Mamă şi cu dreptul Iosif, au strâns într-o vreme scurtă întreaga istorie a suferinţelor iudeilor cu inimile pline de recunoştinţă, dragoste şi ascultare faţă de Prea-Înaltul, ca o mustrare pentru poporul lui Israel, cel îndărătnic şi neascultător, şi ca un exemplu pentru noi toţi.***

La urma urmei, există o pricină însemnată din punct de vedere general, omenesc, pentru care Domnul Iisus a mers în Egipt şi nu în vreo altă ţară. El nu Şi-a început menirea pământească doar la vârsta de treizeci de ani, când Şi-a deschis sfânta Sa gură şi a început să propovăduiască. El şi-a început menirea Sa la zămislire. La zămislirea Sa de către Duhul Sfânt, El avea deja un următor.

Acest următor era Maica Domnului cea sfântă. Crezuse Iosif în Hristos înainte de naşterea Lui? Naşterea Lui nu a deschis cerul păstorilor şi nu a pus în craii de la răsărit adevăr, rugăciune şi nemurire din destul? Nu s-a despărţit Irod şi nu a stat împotriva Lui împreună cu cârmuitorii învârtoşaţi şi cu cărturarii Ierusalimului, pe când El Se afla încă în iesle? Chiar de la zămislire, El s-a făcut piatra din capul unghiului pentru palatul mântuirii şi o piatră de încercare pentru alţii. Chiar de la zămislire, oamenii din jurul său au început să se împartă în oi şi capre. Mai presus de toate, Maria şi Iosif au avut despre El păreri diferite pentru scurtă vreme.

În timp ce Maria ştia că El era rodul Duhului Sfânt, Iosif a crezut că El era rodul păcatului. Aceste păreri potrivnice au fost pentru puţină vreme. Dar împărţirea care s-a făcut la naşterea Sa între, pe de o parte, păstorii şi craii de la răsărit, şi Irod şi înţelepţii Ierusalimului, pe de altă parte, nu a ajuns niciodată la un sfârşit. El a venit să semene şi în acelaşi timp să risipească. Şi El a început această lucrare de la zămislirea Sa în trup omenesc, până la moartea şi Învierea Sa slăvită, şi de la Învierea Sa până astăzi, şi din această zi până la Judecata de Apoi. El nu a venit în lumea aceasta pentru a fi gânditor. ***El a intrat în drama vieţii omului, la fel ca şi în întunecimea Egiptului, pentru a fi lumină şi cârmuitor, cugetător şi lucrător, jertfă şi biruitor. Cu adevărat, El Şi-a început lucrarea în lume în clipa în care vestitorul Său, marele Arhanghel Gavriil, a coborât la Nazaret şi I-a anunţat venirea.***

Şi astfel trebuie să se vadă, în fuga Sa în Egipt, nu numai o fugă pentru a Se mântui pe Sine, ci una îndreptată mai mult către mântuirea tuturor oamenilor -

către o mare lucrare în planul mântuirii generale. ***Care este această lucrare?*** Este cunoaşterea, cunoaşterea nemijlocită a neamului hamitic. El S-a născut în neamul semiţilor; totuşi, menirea Sa nu a fost numai pentru un singur neam, ci pentru toţi oamenii. El trebuia să cunoască toate cele trei neamuri principale de oameni; şi aşa a făcut. Semiţii se aflau în Iudeea. Hamiţii se aflau în Egipt. Unde a cunoscut El cel de-al treilea neam – iafetiţii? Romanii – iafetiţii după neam – nu stăpâneau în Egipt? Şi toată Asia Mică şi Africa din vremea lui Alexandru cel Mare şi după aceea, nu erau pline de greci? În afară de aceasta, tot Vechiul Testament nu era scris într-o limbă iafetită – în limba greacă? Şi Pilat, care L-a osândit la moarte, şi căpetenia gărzii de pe Golgota, care L-au recunoscut pe Fiul lui Dumnezeu – nu erau şi ei iafetiţi? Hamiţii au fost blestemaţi de către strămoşul nostru Noe pentru păcatul lui Ham, că nu l-a respectat pe tatăl său (Facerea 9:22-27), dar semiţii şi iafetiţii au fost binecuvântaţi.

Dar, când El a venit în lume, Domnul nu a făcut nici o deosebire între cei blestemaţi şi cei binecuvântaţi, fiindcă toţi oamenii de pe pământ se află sub blestem şi toţi au fost prinşi în cursa păcatului şi a morţii. În afară de această cunoaştere nemijlocită cu hamiţii de la începutul copilăriei Sale, Hristos a mai avut legătură cu ei mai târziu, ca învăţător şi tămăduitor, în provinciile Tirului şi Sidonului (Marcu 7:24; cf. Marcu 3:8).

Dacă cineva s-ar fi întrebat cum ar fi fost de folos Pruncul Iisus urmaşilor lui Ham din Egipt, pe vremea când El nici nu era în stare să vorbească, nici să facă minuni, s-ar putea ivi întrebarea: a fost măcar o singură clipă la începutul vieţii lui Iisus în care El nu vorbea – nu întotdeauna este nevoie să se vorbească cu limba – dar făcea minuni?

Soarele nu are limbă, dar el spune o mulţime de lucruri în fiecare zi celor care sunt în stare să audă; şi nu are mâini ca să facă minuni, dar face minuni în fiecare zi pentru cei care sunt în stare să vadă. Noi muritorii nu putem măsura sau preţui întreaga înrâurire, pe care a avut-o Pruncul Iisus asupra Egiptului, dar fără nici o îndoială că înrâurirea Sa era de nemăsurat.

N-a primit tămăduire femeia cu scurgere de sânge doar prin atingerea veşmintelor Sale? Atunci, cum s-ar fi putut să nu aibă o înrâurire nemăsurată asupra oamenilor din Egipt, adevăratele minuni pe care le săvârşea El? Mai presus de toate, vedem lămurit influenţa venirii Sale pe pământul lui Ham, în istoria mai târzie a creştinismului.

În Egipt a înflorit monahismul cel mai minunat din Biserica Creştină, ale cărui temelii au fost puse de Sfântul Antonie. În Egipt s-a vărsat sângele multor mucenici neprihăniţi. Nu este destul să pomenim numai sfintele fecioare Varvara şi Ecaterina? Egiptul ne-a dat teologi şi gânditori creştini

renumiţi. Creştinii Egiptului au avut o luptă cumplită cu Arie, cel mai rău eretic creştin, ruşinându-l şi biruindu-l, şi, prin aceasta, au îmbogăţit Biserica cu o biruinţă nemăsurată. Crezul sub chipul egiptean, a fost adoptat de către Sinodul Ecumenic de la Niceea şi Sfântul Atanasie de Alaxandria a strălucit ca un soare în pământul care era uneori întunecat, al lui Faraon.

Desigur, noi nu credem că toate aceste pricini pentru ascunderea Domnului de Irod în Egipt au fost istovitoare. Dimpotrivă, noi recunoaştem că nu am numărat încă toate pricinile care se află în puterea oamenilor muritori, ca să nu mai vorbim despre toate acelea care sunt tăinuite ca minuni, în comoara adâncă a Voii lui Dumnezeu.

Dar să ne întoarcem la facerea de rău a lui Irod şi să vedem de ce este în stare, când patima poftei pentru putere îl schimbă într-o fiară sălbatică.

Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimiţând, a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai în jos, după timpul pe care îl aflase de la magi. De fapt, magii de la răsărit nu l-au înşelat pe Irod. Ei nu-i făgăduiseră nimic. Evanghelia spune: ***Iar ei ascultând pe rege au plecat.*** (Matei 2:9). Dar tiranul Irod era obişnuit ca oricine îi asculta voia lui să i-o împlinească negreşit, astfel că, el a socotit că magii l-au înşelat că nu s-au întors la Ierusalim ca să-i dea veşti despre Pruncul cel sfânt.

Şi astfel, el s-a mâniat foarte. Mânia era aerul pe care el îl respira în fiecare zi, aşa cum se întâmplă, fără vreo deosebire, cu oamenii care sunt robii patimilor lor. Putem cerceta acest lucru în noi înşine: cu cât ne lăsăm în voia vreunei patimi, cu atât ne simţim că suntem copii ai mâniei. Şi mânia este mama uciderii, căci mânia duce în cele din urmă la ucidere. Cain şi-a ucis fratele, Abel, din mânie (Facerea 4:8); Saul s-a mâniat straşnic pe fiul său Ionatan şi a repezit suliţa în el ca să-l ucidă (I Regi 20:30-33). Împăratul Nabucodonosor s-a umplut de mânie faţă de Şadrac, Meşac şi Abednego şi a poruncit să-i arunce în cuptorul cel cu foc arzător (Daniel 3:19-20). Cel mai înalt arhiereu iudeu împreună cu cărturarii s-au mâniat şi au scrâşnit din dinţi asupra Arhidiaconului Ştefan cu dinţii lor şi au aruncat în el cu pietre (Fapte 7:54-58).

Irod, robul tuturor patimilor urâtoare de Dumnezeu de pe pământ, era plin de urgie şi, în mânia sa, şi-a trimis toţi călăii să ucidă toţi pruncii din Betleem şi din toate împrejurimile, care erau de doi ani şi mai jos. Ceea ce a făcut Faraon pruncilor din Egipt, a făcut şi Irod acum copiilor din Betleem. Ni se întâmplă adesea să săvârşim păcatul pe care îl urâm la alţii. Nu se spune că săvârşitorii au ucis pruncii, ci că Irod a făcut-o. Evanghelistul vrea în felul acesta să arunce întreaga vinovăţie pentru această faptă sângeroasă asupra celui ce a poruncit-o – asupra lui Irod – şi nu asupra celor care au dus-o la îndeplinire. În faţa lui

Dumnezeu, Irod era responsabil pentru aceasta, nu călăii. O asemenea punere la cale satanică nu se poate să fi apărut călăilor – să ucidă atât de mulţi copii nevinovaţi, pentru a ucide pe Unul care le stătea în cale. Irod era singurul vinovat.

Evanghelistul caută prin aceasta să ne înveţe să ne păzim să facem rău cu ajutorul altora.

- *Dacă îndemnăm pe cineva să ucidă, noi am ucis şi nu el;*
- *dacă îndemnăm pe cineva să mintă, noi am minţit şi nu el;*
- *dacă îndemnăm pe cineva să fure, noi am furat şi nu el;*
- *dacă îndemnăm pe cineva să săvârşească adulter, noi am făcut aceasta şi nu el;*
- *dacă îndemnăm pe cineva să săvârşească orice fel de păcat, noi suntem păcătoşii, nu acela.*

Dacă Evanghelistul ar fi trecut în istorie păcatul unui om pe care noi l-am îndemnat să-l săvârşească, el ar fi pus numele nostru, nu pe al aceluia, aşa cum, în cazul acesta, el vorbeşte numai de Irod ca ucigător şi nu de călăii pe care nici nu-i numeşte. Irod a trimis şi a ucis. El nu spune pe cine a trimis Irod, ci numai că a trimis. Nu este important pe cine a trimis, pentru că, la judecata lui Dumnezeu, numai Irod va fi chemat să răspundă pentru această ucidere.

Că mulţi au fost pruncii care au fost ucişi în această faptă de sânge a lui Irod, se vede din aceea că Evanghelistul întăreşte în chip deosebit faptul că au fost toţi pruncii şi din toate împrejurimile. El putea să fi spus: "şi a ucis pruncii din Betleem şi din ţărmurile de acolo", dar el întăreşte cu osebire: toţi pruncii şi toate ţărmurile. Fiindcă Betleem era oraş şi în regiunea dimprejur erau multe sate, este limpede că au fost ucişi mulţi prunci.

Astfel, ***copiii au fost primii mucenici pentru Hristos.*** Moartea lor înainte de vreme, mucenicească, este urmarea adâncimilor păcatului omenesc şi se îndreptăţesc prin primirea cununilor de slavă şi viaţă veşnică în Împărăţia lui Hristos.

- *Ei, pe care Hristos i-a iubit cel mai mult, au fost cei dintâi care au suferit pentru El.*
- *Cei pe care El i-a luat în braţe şi i-a binecuvântat (Marcu 10:16), au fost cei dintâi, care au fost părtaşi la mucenicia Noului Testament.*

În Vechiul Testament, proorocii au murit pentru Dumnezeu; în Noul Testament, copiii şi toţi cei care erau curaţi ca şi copiii, au murit pentru Dumnezeu. Căci una dintre învăţăturile Noului Testament este "***de nu vă veţi întoarce şi nu veţi***

fi precum pruncii, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor” (Matei 18:3). Şi toţi cei care se pocăiesc şi ajung precum pruncii, îşi vor găsi Irozii lor, vărsători de sânge, într-o măsură mai mare sau mai mică, care, din zavistie, îi vor bate, îi vor prigoni şi chiar îi vor ucide. Nici un mucenic al lui Hristos nu va fi fără cununa sa în Împărăţia lui Hristos, nici măcar un singur Irod nu va scăpa fără să fie aspru pedepsit, tot aşa cum împăratul Irod nu a putut scăpa, nici pe pământ şi nici în cer.

Într-adevăr, fiecare păcătos, oricât de puternic s-ar înarma, se înşeală negrăit de mult, dacă crede că el este mai puternic decât un prunc neprihănit. ***Nimic nu este mai puternic în lume decât întreaga înţelepciune şi curăţia, deoarece îngerii lui Dumnezeu stau în spatele curăţiei şi a întregii înţelepciuni cu săbii de foc.***

Noi toţi ne înşelăm deseori când, orbiţi de păcat, credem că noi, cu puterea, tăria şi armele noastre, suntem mai puternici decât un copilaş neputincios de doi anişori. Trebuie să auzim doar mărturisirea unui ucigător de prunc ca să ne înspăimântăm. Trebuie doar să auzim cum pruncii ucişi îşi urmăresc ucigaşii zi şi noapte, în vise şi în viziuni, nedându-le pace deloc, până când îi aduc la pocăinţă – ori ucigaşii se spânzură. Cel ce ucide om nevinovat, se ucide pe sine însuşi. Cel ce moare în întreagă înţelepciune este mântuit şi este biruitor.

Împăraţii nu sunt puternici, dar copiii sunt. Împăraţii nu sunt biruitori, dar copiii sunt. Acestea sunt veşti mari pentru lumea veche. Aceasta este cea mai însemnată învăţătură a Lumii Noi a lui Hristos. Primul exemplu al blestemului tiranului şi al binecuvântării copiilor mucenici din Noua Zidire, este dat de Irod şi de copiii ucişi ai Betleemului. Zi după zi, din vremea când Noul Testament a fost citit pentru prima oară, Irod este blestemat şi victimele nevinovate sunt binecuvântate. Şi ce a dobândit Irod prin fapta sa cea rea? Nimic din ceea ce a dorit şi totul din ceea ce a meritat. Prin Voia lui Dumnezeu, pedeapsa îl ajunge uneori pe răufăcător îndată după ce săvârşeşte uciderea şi alteori mai târziu, dar întotdeauna vine pe neaşteptate. Căci Dumnezeu răzbună sângele vărsat. El Îşi aduce aminte; El nu uită strigătul celui nevinovat (cf. Psalm 9:12).

- *Când tatăl cel rău al Sfintei Varvara şi-a dus fiica la locul de ucidere, tăierea capului ei cu mâna lui, pentru că ea venise la credinţa în Domnul Hristos, un trăsnet a căzut peste casa lui chiar în acea zi şi l-a ucis.*
- *Când împăratul Irod a ucis pruncii neprihăniţi din Betleem, nu a fost nici un trăsnet care să cadă îndată peste el, dar ceea ce i s-a întâmplat lui, a fost cu mult mai îngrozitor decât un trăsnet. Foarte degrabă, el a căzut la pat şi a fost cuprins de o boală cumplită şi îndelungată: febră, friguri, gută, răni deschise şi sângerări. Dar cea mai îngrozitoare a fost boala mădularelor ascunse. După cum povesteşte despre el Flavius Iosif, mădularele lui cele ascunse putrezeau din pricina stricăciunii şi erau*

pline cu viermi. Ucigătorul de prunci a fost pedepsit cu cea mai cumplită suferinţă a acelor părţi ale corpului omenesc, cu care a fost împodobit de Dumnezeu pentru facerea copiilor. Duhoarea care se răspândea de la Irod, îndepărta pe toată lumea de la curte. Şi aşa de singur, cu durere trupească şi în cele din urmă nebun, Irod şi-a lepădat sufletul său cel negru ca să-şi ducă mai departe chinurile, din care moartea îi slobozise trupul.

Şi astfel începe Noua Zidire, nu numai cu bucuria îngerilor şi a păstorilor din Betleem, ci şi cu scrâşnetul pruncilor, plânsul mamelor şi facerea de rău a unui tiran plin de urgie. "***Glas se aude în Rama, bocet şi plângere amară. Rahila îşi pânge copiii şi nu vrea să se mângâie de copiii săi, pentru că nu mai sunt.***" (cf. Ieremia 31:15). Aceşti copii sunt urmaşii Rahilei, străbuna seminţiei lui Veniamin, care s-a aşezat în Iudeea dimpreună cu seminţia lui Iuda.

Vechea istorie omenească a început cu sânge şi cu fapte rele: cu acestea şi fără nici o bucurie. Frate şi-a ucis fratele: Cain l-a ucis pe Abel. Omenirea a căzut din ce în ce mai jos, din păcat în păcat, dintr-un rău în alt rău, până când a căzut în cele mai adânci străfunduri ale păcatului.

De ce a îngăduit Dumnezeu să se continue savârşirea facerii de rău în Noua Zidire? De ce nu a oprit El uciderea copiilor de către Irod? Pentru a arăta căderea îngrozitoare a omenirii şi pentru a dezvălui adâncurile prăpastiei din care Mesia trebuia să ridice lumea. Are calea largă şi alunecoasă a stricăciunii mai puţină durere şi mai puţine lacrimi decât calea îngustă şi spinoasă a mântuirii? În cele din urmă, Dumnezeu nu va mai îngădui nici un fel de suferinţă să cadă asupra păcătoşilor, fără ca Domnul Iisus, cel fără de păcat, să-l ia asupra Lui. Pruncii au fost ucişi de către Irod care se afla sub păcat şi sub blestemul lui Adam. Mielul lui Dumnezeu, Domnul Iisus, va fi ucis, deşi El este fără de păcat şi liber de blestem, izvorul bunătăţii şi al fericirii.

După moartea lui Irod, a venit la Iosif un înger al Domnului şi i-a poruncit să se întoarcă acasă dimpreună cu Pruncul şi cu sfânta Fecioară, "căci", a spus el, "***au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului***". Îngerul vorbeşte aici la plural, ceea ce înseamnă că nu numai Irod murise, ci şi alţii care căutaseră să-L ucidă pe Pruncul Hristos. Cine erau aceşti alţii? Bineînţeles că erau ***unii înţelepţi şi cărturari ai Ierusalimului, care au fost tulburaţi şi înfricoşaţi la vestea naşterii unui nou împărat*** (Matei 2:2-3).

Astfel au început alte călătorii grele pentru Domnul Iisus peste pustiul de nisip şi cel al oamenilor. Prima dintre aceste călătorii a fost din Egipt în Iudeea. Dar fiul lui Irod, Athelau, domnea în Iudeea, un vlăstar rău al unei rădăcini putrede. Aşadar, înainte ca sfânta Familie să ajungă la Ierusalim, îngerul lui Dumnezeu i-

a trimis în îndepărtata Galilee. Apoi, a doua călătorie grea, a fost din Iudeea în Galileea, în Cetatea Nazaret, împlinind astfel încă o dată cuvintele: "***Vulpile au vizuini şi păsările cerului cuiburi; Fiul Omului însă nu are unde să-şi plece capul.***" (Matei 6:20).

Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean se va chema. În cărţile proorocilor care s-au păstrat, nu găsim nicăieri că Domnul Iisus Se va numi Nazarinean. Este posibil ca această proorocire să fi fost în vreo carte care să se fi pierdut în mutările dese ale israeliţilor, sau în ruinele jefuite ale Ierusalimului, sau poate era o predanie nescrisă, dusă din neam în neam. Mai sunt locuri în Noul Testament în care Apostolii vorbesc despre citate proorocești ca şi cum acestea ar fi foarte cunoscute, dar care nu se găsesc în Vechiul Testament (de exemplu, Iuda 1:9, 14). Fiecare popor are mai multă proorocie nescrisă decât scrisă; aşa că de ce n-ar trebui să fie la fel şi cu iudeii? Aşadar, Îl vedem pe Domnul nostru Iisus din nou în Nazaret.

Plecase din Nazaret când era în pântecele maicii Sale şi acum se întoarce acolo în braţele maicii sale. Câte lucruri nedesluşite şi povăţuitoare s-au întâmplat între plecarea şi întoarcerea Lui!

- *Plecarea Sa din Nazaret s-a făcut în ascultare faţă de o poruncă dată de om;*
- *fuga în Egipt a fost pricinuită de urgia omului;*
- *întoarcerea în Iudeea a urmat morţii celor care au căutat viaţa Lui;*
- *noi oameni răi au dus la fuga din Iudeea şi în cele din urmă la întoarcerea în Nazaret.*

Oamenii sunt lucrători pretutindeni, dar pretutindeni Prea Înaltul Dumnezeu împlineşte Voia Sa şi planul Său de mântuire. Nu a trecut multă vreme de la plecarea până la întoarcerea în Nazaret, dar s-a împlinit o menire mare, Dumnezeiască.

Înainte de a începe propovăduirea, Hristos, în scurta Sa vreme, a arătat oamenilor nenumărate minuni, dându-le lecţii înfricoşătoare şi le-a dezvăluit firea atotcuprinzătoare a puterii Sale Dumnezeieşti.

- *El a răspuns chemării Cezarului şi a mers la Betleem pentru înscriere, dând prin aceasta Cezarului ceea ce este al Cezarului, dând astfel şi exemplu de supunere faţă de legea şi de puterile vremii.*
- *El S-a născut într-o peşteră, dând prin aceasta un exemplu de smerenie nesfârşită şi o lecţie lămurită, că preţuirea unui om nu depinde de locul unde se naşte, ci de duhul care se află în el.*

- *Prin naşterea Lui, El a deschis larg porţile cerului şi a făcut îngerii să cânte deasupra pământului plin de păcate şi să vorbească cu păstorii.* ***Păstorii au fost primii care I-au adus slavă şi a arătat prin aceasta că, în Împărăţia Sa, oamenii nu vor fi aleşi după naşterea lor aleasă, după bogăţia, învăţătura sau puterea lor din lume, ci pentru sufletele lor cu întreagă înţelepciune, pentru inimile lor curate şi cugetele lor cu frică de Dumnezeu.***
- *El a adus la Sine pe cei mai învăţaţi oameni din răsărit – craii - şi i-a slobozit de închinarea la stele, învăţându-i să aducă slavă Dumnezeului Celui viu şi atotputernic în Sfânta Treime.*
- *El a dat la iveală, în Irod şi în cărturarii Ierusalimului, întreaga prăpastie a firii stricăcioase a omului, tulburată de păcat şi înrobită de patimi.*
- *Prin mucenicia copiilor din Betleem, El a lămurit calea suferinţei pe care urmează să meargă foarte mulţi următori de-ai Săi, şi a mai arătat în scurta Sa vreme, că întreaga înţelepciune este mai tare decât războiul şi că Irod, de fapt, nu a ucis pruncii, ci pe sine însuşi.*
- *El a fost prigonit de Ierusalim, pentru că El urma să sufere şi să fie slăvit în Ierusalim. Oamenii aleşi ai Egiptului l-au adăpostit de prigonire şi, prin aceasta, a repetat o lecţie mare şi limpede pentru Israel.*
- *El a trăit printre hamiţi în Egipt, ca să-i mişte cu arătarea Sa tămăduitoare, îndemnându-i pe calea mântuirii, aşa cum făcuse cu celelalte două neamuri de oameni, semiţii şi iafetiţii, ca să-Şi arate dragostea Sa atotcuprinzătoare pentru întreaga lume.*
- *El a împlinit această mare menire întreagă, sub tăcere, sub acoperământul maicii Sale. Când menirea Sa s-a împlinit, El S-a întors în Nazaret, ca să Se pregătească pentru una nouă.*
- *El nu a petrecut nici măcar o singură clipă pe pământ, fără să o împodobească cu fapte minunate pentru mântuirea oamenilor. Plugul Său, o dată ce a fost pus în mişcare în câmpul lumii, nu s-a oprit nici o clipă, nici brazda Sa nu a fost de adâncimi felurite. Toate acestea pentru mântuirea oamenilor.*

Şi astfel, Biserica Îi aduce slavă şi laudă ca singurului Iubitor de oameni, dimpreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt – Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin.

Sfântul Teofan Zăvorâtul – Cuvânt în a doua zi a praznicului Naşterii Domnului

Cum să-L întâmpinăm în chip vrednic pe Domnul ce S-a născut?

- *împreună cu păstorii - prin dorinţa de mântuire,*
- *împreună cu Iosif şi cu Născătoarea de Dumnezeu - prin evlavioasa odihnă în El,*
- *împreună cu magii - mergând cu plăcere în urma Lui,*
- *împreună cu îngerii - slavoslovindu-L cu recunoştinţă.*

Dintre toate spusele prin care este zugrăvită Naşterea lui Hristos şi legătura noastră cu Cel născut, cel mai aproape de noi, surorilor, sunt cuvintele următoare: ***Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L*** (cântarea 1 a Canonului Naşterii).

Hristos Se pogoară din cer, ieşiţi-I în întâmpinare! Vorbesc astfel cu trimitere la pilda celor zece fecioare, pentru că şi acolo s-a făcut glas în miez de noapte: ***Iată, Mirele vine, ieşiţi în întâmpinarea Lui!*** (Mt. 25, 6) ***Deosebirea stă în aceea că acolo vine ca Judecător, iar aici ca Mântuitor. Acolo, cum le-a găsit pe fecioare, aşa a şi hotărât să rămână pentru totdeauna: cele înţelepte au rămas înţelepte, iar cele nebune au rămas nebune, fără să mai aibă putinţa de a-şi îndrepta soarta. Pe când aici nu este aşa, ci chiar dacă se vor arăta unii nebuni în ceasul întâmpinării, mai este încă vreme să se facă înţelepţi, după cum şi cei înţelepţi nu sunt în afara primejdiei de a nimeri în rândul celor nebune.*** Cu atât mai mare prevedere trebuie să aflăm cum să-L întâmpinăm în chip vrednic pe Domnul Ce S-a născut, Care pentru oameni şi pentru a noastră mântuire S-a pogorât din cer, şi cum să împlinim ceea ce am aflat.

Când într-o ţară merge vestea că vine împăratul, toţi locuitorii acelei ţări se pun în mişcare şi încep să se pregătească plini de grijă ca să-1 primească pe împărat precum se cuvine: repară străzile, împodobesc casele, pun la vedere tot ce au mai bun, ca să le arate atât împăratului, cât şi celorlalţi, că se află în împrejurări neobişnuite. La fel şi la noi. De multă vreme am început să ne pregătim pentru praznic: chiliile sunt curăţite, lucrul a fost lăsat deoparte, au fost cusute haine noi şi pentru masă a fost pregătit câte ceva în plus, aşa încât şi ai casei, şi străinii văd că la noi e praznic. Aşadar, pentru aparenţe s-a făcut totul - ***dar se va mulţumi, oare, cu aceasta Domnul Ce S-a născut? Pentru noi aparenţele acestea poate că nici nu sunt de prisos, însă Domnul nu are nevoie de ele. Uitaţi-vă cum S-a născut El! In peşteră Prunc înfăşat, culcat în iesle*** (Lc. 2, 12). Toată slava e înlăuntru. Buna aşezare lăuntrică a duhului va fi şi întâmpinare după vrednicie a Lui, Care Se pogoară din ceruri.

Priviţi la icoana Naşterii lui Hristos! Maica lui Dumnezeu şi Dreptul Iosif sunt în genunchi; între ei este Pruncul Cel mai înainte de veci; în jur sunt păstorii sau magii. Ochii tuturor sunt aţintiţi spre El, în El se topesc toţi şi în El se odihnesc. Aşa să vă aşezaţi lăuntric şi voi... Intâmpinaţi-L pe Domnul împreună cu păstorii prin dorinţa de mântuire, împreună cu Iosif şi cu Maica Domnului prin evlavioasa odihnire în El, împreună cu îngerii prin slavoslovirea Lui cu recunoştinţă. Aşa!

Vine Mântuitorul şi aduce mântuirea. ***Aprindeţi, deci, în voi înşivă dorinţa de mântuire.*** Aţi intrat în mănăstire tocmai din această dorinţă, însă lungimea vremii scurse, începăturile reuşitelor sau, poate, şi alte lucruri puteau să o slăbească sau chiar să o stingă cu totul. Ingrijiţi-vă acum să aţâţaţi mai puternic focul acesta în voi. înnoiţi gândul că suntem strâmtoraţi din toate părţile: de lucrurile noastre păcătoase, de patimi şi de legăturile lumeşti, de vrăjmaşul nostru cel dintru început; adăugaţi la el şi un alt gând: că **în afara lui Hristos Domnul, Celui ce S-a născut, nu este alt nume sub cer întru care să ne putem mântui.** Şi duhul vostru va năzui spre Domnul precum cerbul spre izvoarele apelor. Tocmai asta va însemna că veţi ieşi în întâmpinarea Domnului şi că îl veţi întâmpina cu dor, cum pământul însetat întâmpină ploaia.

Vine Mântuitorul, şi aduce mântuirea. Primiţi, deci, din toată inima această întocmire a mântuirii, pe care o aduce El pe pământ, în toată plinătatea şi în toate amănuntele ei, fără a refuza nimic şi fără a tâlcui strâmb nimic. Aţi şi purces deja la lucrarea îndeplinirii celei mai cu de-amănuntul a tot ce face trebuinţă spre mântuire. Nu vă lăsaţi! Cu toată lipsa de limpezime a semnului ceresc, magii s-au sculat îndată şi au mers să-L caute pe Cel arătat, şi L-au aflat... Nu vă va amăgi nici pe voi nădejdea, în pofida faptului că poate nu vedeţi reuşitele cele învederate ale căutării voastre. ***Va veni vremea şi veţi vedea rodul: însăşi mântuirea strălucind în inima voastră. Numai să nu întoarceţi spatele***

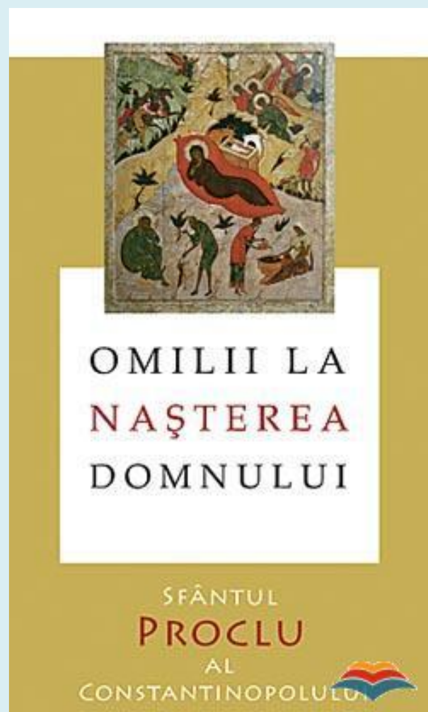
nici unei porunci evanghelice. Această primire cu inima a întregii voi a lui Hristos Mântuitorul, care hotărniceşte calea mântuirii, va fi acelaşi lucru ca îmbrăţişarea la prima întâlnire cu cel dorit - după cum, dimpotrivă, lepădarea de ea ne face asemănători celor despre care s-a scris: ***întru ale Sale a venit, şi ai Săi nu L-au primit*** (In 1, 11).

Vine Mântuitorul şi aduce mântuirea - Mântuitorul atotputernic şi atotdorit. Liniştiţi-vă, deci, cu privire la mântuirea voastră în El, şi numai în El. Nu căutaţi pe nimeni altul: totul este la El, şi tot ce este la El este şi al vostru. Şi mintea, şi puterea, şi bucuria, şi frumuseţea, şi odihna, totul este pregătit pentru voi, numai să vă lipiţi de El cu toată năzuinţa duhului vostru... După cum Preacurata Fecioară de Dumnezeu Născătoare punea în inima sa toate cuvintele, aşa să le puneţi în inima voastră şi voi, şi să credeţi fară clintire că totul, până la o iotă, va fi precum este scris.

Vine Mântuitorul şi aduce mântuirea, care e pregătită pentru voi, care s-a dovedit puternică prin nenumărata mulţime a celor mântuiţi, care sunt deja proslăviţi în ceruri. Proslăviţi, deci, bogăţiei îndurărilor şi pogorământului lui Dumnezeu. Daţi-I slavă Domnului cu recunoştinţă şi pentru că nu a părăsit neamul nostru, ci i-a întocmit chip minunat de mântuire, şi pentru că tocmai de noi a apropiat această mântuire şi ne-a arătat pilde de oameni mântuiţi spre a stârni spre mântuire duhul nostru. îngerii I-au dat slavă cu glas mare lui Dumnezeu încă de la începutul întocmirii mântuirii. Cu ce guri trebuie să-L proslăvim pe Domnul noi, văzând că se săvârşesc atâtea lucruri minunate spre mântuirea noastră!

Iată, aşa ***să faceţi din inima voastră iesle Domnului Care S-a născut şi s-o înconjuraţi cu aceste aşezări sufleteşti sfinţite: cu dorinţa de mântuire, cu primirea lucrătoare a întregii rânduieli a mântuirii, cu odihnirea în Domnul şi cu slavoslovirea Lui plină de recunoştinţă.*** Asta va da cea mai înaltă îndeletnicire duhului vostru în timpul acestor zile, va sfinţi praznicele voastre şi vă va da totodată putinţa de a împlini cu cea mai mare amănunţime ceea ce se cuprinde în cântarea: **Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L**.Amin!

Sfântul ierarh Proclu despre slava negrăită a Fecioarei care ni L-a născut pe Dumnezeu

Am considerat potrivit pentru praznicul de astăzi, a doua zi de Crăciun, închinată Soborului Maicii Domnului să vă punem înainte laudele aduse Născătoarei de Dumnezeu de către Sfântul ierarh Proclu al Constantinopolului, folosind în acest scop pasaje din câteva omilii ale sale, rostite în jurul anului 430, în data de 26 decembrie.

Venite în urma controversei hristologice iscate de patriarhul constantinopolitan Nestorie - anatemizat de Sinodul Ecumenic de la Efes – care contestă numirea Theotokos (Născătoare de Dumnezeu), omiliile pline de evlavie şi bine argumentate scripturistic aşează temelia cultului bisericesc al Fecioarei Maria.

Chiar dacă veneraţia faţă de Maica lui Dumnezeu există dinainte în rândul poporului drept-credincios – Nestorie fiind indignat de aceasta – prin Sfântul Proclu, care luminează atâtea pasaje profetice din Vechiul Testament, se găsesc imaginile potrivite, care au intrat de timpuriu în slavoslovirea Fecioarei Maria. Din acest motiv, cuvântările ne vor apărea ca fiindu-ne familiare, iar Sfântul Proclu un părinte bine-cunoscut, pe care l-am auzit adeseori prin psalmodierile din biserică:

"Feciorelnic praznic, astăzi, fraţilor, cheamă limba spre laudă şi sărbătoarea de faţă se face dătătoare de mult folos pentru cei adunaţi împreună. Şi aceasta în chip foarte potrivit. ***Căci are drept subiect curăţia şi lauda cea desăvârşită a întregului neam femeiesc şi slava unei femei, în acelaşi timp fecioară şi maică.***

Frumoasă împreunare! Căci iată pământul şi marea slujesc drept străji pentru Fecioara: marea deschide drum lin corăbiilor, iar pământul îndreaptă paşii celor ce umblă pe uscat fără de împiedicare. Să salte întreaga fire, fecioarele să fie slăvite! Fecioarele să fie slăvite şi să dănţuiască oamenii toţi! ***Căci unde s-a înmulţit păcatul, acolo harul covârşeşte*** (Rom. 5,20). Ne-a chemat pe toţi Maria, vasul cel de mult preţ şi fără de întinăciune al fecioriei, ***Raiul cel cuvântător al celui de-al doilea Adam*** (Rom. 5,14; I Cor. 15, 21-22, 45-59), Cel ce a lucrat unirea celor două firi, lauda legământului celui mântuitor, patul de nuntă unde Cuvântul S-a nuntit cu trupul, rugul cel aprins (Ex. 3,2) al firii omeneşti pe care focul cel arzător al dumnezeirii nu l-a mistuit, cu adevărat norul cel uşor (Îs. 19,1) care a purtat cu trupul pe Cel purtat de heruvimi, lâna cea preacurată (Jud. 6, 37-38) udată de roua cea din cer căzută, cu care Păstorul a îmbrăcat mieluşeaua (În 10, 11), roabă şi maică, fecioară şi cer, singur pod al lui Dumnezeu către oameni, urzeală înfricoşătoare a iconomiei, întru care s-a ţesut tunica unirii (În 19, 23), al cărui urzitor este Duhul Sfânt, a cărei ţesătoare a fost Puterea celui Preaînalt care a umbrit-o (Lc 1, 35), iar lâna – vechea tunică a lui Adam. Firul împletitor era trupul fără de prihană din Fecioară, acul – harul nemăsurat al celui purtat, iar ţesător este Însuşi Cuvântul cel intrat prin auz.

Cine a cunoscut, cine a auzit că Dumnezeu S-a sălăşluit necircumscris în pântece, Cel pe care cerurile nu l-au cuprins, iar pântecele nu L-a îngrădit, ci din Fecioară S-a născut nu doar simplu Dumnezeu, nici doar simplu om. ***Cel ce astăzi S-a născut, poarta care odinioară era a păcatului a arătat-o uşă a mântuirii.*** Căci acolo unde şarpele a vărsat veninul prin neascultare, acolo Cuvântul, prin ascultare, intrând în altar, S-a întrupat. Acolo unde s-a ivit cel dintâi ucenic al păcatului, Cain, acolo izbăvitorul neamului omenesc, Hristos, fără de sământă a odrăslit, fără a se ruşina iubitorul de oameni de durerile naşterii din femeie. Căci Viaţă era lucrul ce se săvârşea. Nu S-a întinat sălăşluindu-Se, însuşindu-Şi mădulare pe care Însuşi fără de prihană le-a creat.

Dacă Maica Domnului nu rămânea Fecioară, Cel născut ar fi rămas un simplu om, iar naşterea nu ar mai fi fost străină şi mai presus de fire. Dar dacă şi după naştere a rămas Fecioară, atunci în chip de negrăit S-a născut Cel care şi prin uşile încuiate (În 20, 19-26) fără împiedicare a intrat. Şi oare nu însoţirea celor două firi Toma o vesteşte când zice: ***„Domnul meu şi Dumnezeul meu…”*** (În 20,28)

Nu te ruşina de durerile naşterii, omule, că acestea s-au făcut pentru noi temei de mântuire. Căci dacă nu s-ar fi născut din femeie, nu ar fi murit, nu ar fi nimicit prin moarte puterea care s-a înstăpânit asupra morţii, adică diavolul (Evr. 2,14). Căci nu este nici o întinăciune pentru arhitect să intre în casa pe care a zidit-o, nici nu întinează vasul pe olarul care înnoieşte pe cele ce a plăsmuit. La fel, nu Îl

întinează pe Cel fără de prihană faptul că a ieşit din pântece fecioresc, de care nu S-a întinat atunci când l-a făcut şi pentru aceasta, ieşind din el, nu Se spurca.

O, pântece în care s-a dat înscrisul eliberării noastre a tuturor! O, pântece întru care s-a făurit arma împotriva morţii, o ţarină întru care Semănătorul întregii făpturi, Hristos, ca pe un rod fără de sămânţă l-a odrăslit! O, templu întru care Dumnezeu S-a făcut preot nu preschimbând firea, ci îmbrăcând din milă pe cel după rânduiala lui Melchisedec (Evr. 6, 20; 7, 11; Ps. 09, 4)! (…) O, Fecioară, care ai deschis lui Adam raiul, sau mai degrabă fiind mai slăvită decât raiul! Căci acela a fost sădit de Dumnezeu, iar ea L-a lucrat după trup pe Însuşi Dumnezeu. (…)

O, taină înfricoşătoare şi străină! Cine a mai văzut vreodată că Împăratul a purtat chipul blestemului? Sau ar putea vreodată ochiul cuprinde soarele întreg? Dar trupul ar putea altcândva să fie unit după fire cu Dumnezeu în chip neschimbat, dacă nu ieri? ***Când Sfânta Fecioară pântecele a împrumutat, iar Cuvântul prin auz a intrat, iar Duhul cel Sfânt a plăsmuit templul cel viu, iar Cel Preaînalt în chipul robului S-a deşertat pe Sine.***

Dar taina dumnezeieştii iconomii a purtat-o pântecele Fecioarei, o, pântece mai lat decât cerurile! O, naştere care ai purtat mântuirea! O pântece de lut şi cămară de nuntă a Creatorului! O, Naştere izbăvitoare a păcatului lumii! O, taină, al cărei chip este cu neputinţă a-l tâlcui!

O, naştere dar nu început al existenţei lui Dumnezeu, nu schimbare a fiinţei, nu micşorare a puterii, nu despărţire de Cel ce fără de început S-a născut ci unirea lui Dumnezeu şi cu trupul, în împreunarea firilor, binecuvântarea naşterii, venirea lui Dumnezeu, taina cea din veac ascunsă în Dumnezeu (Col. 1, 26), taina nedespărţirii firilor, dezlegarea blestemului (Gal. 3, 13), ridicarea osândei (Gen. 2, 17) şi existenţa cea fără de început a Fiului celui Unul-Născut, şi naşterea din fecioară după trup şi închinarea de la toată zidirea şi dăruind şi binevestind poporului întreg! Lui fie slavă în vecii vecilor. Amin!”

(în: Sfântul Proclu al Constantinopolului, Omilii la Naşterea Domnului, Editura Sophia, Bucureşti, 2008)

Cuviosul Paisie aghioritul - Bucuria duhovnicească. Maica Domnului a adus în lume bucuria

- Gheronda, puteţi să ne cântaţi cântarea de la lauda pe care aţi scris-o pentru Prea Sfânta Născătoare [Stareţul a scris această cântare de laudă şi a trimis-o la sărbătorirea unei monahii ce purta numele Maicii Domnului, ca să o cânte în chilia ei.] ?

- Hai să o cântăm împreună.

„Ai aflat mult Har înaintea lui Dumnezeu, Maică a Stăpânului, Ceea ce eşti plină de Har, aşa cum Gavriil a strigat, Împărăteasa a Îngerilor, apără pe robii tăi”.

Să-ţi spun acum şi o cântare dogmatică: Maica Domnului era Fiică şi Maică, Roabă şi Împărăteasă, Împărăteasa a întregii lumi. Poate mintea omului să cuprindă aceasta? Şi Buna Vestire a Născătoarei de Dumnezeu este ceva mai presus de fire, mai presus de logică. Îţi doresc ca Maica Domnului să-ţi dăruiască bucuria Bunei-Vestiri, iar îngerul să te binecuvânteze, ca să înaintezi duhovniceşte! Amin.

- Gheronda, în tropar spune: „Bucură-te a Evei bucurie, Curată, Cea care prin naşterea ta întristarea aceleia o ai încetat“ [Din troparul Născătoarei de Dumnezeu al cântării 1 din canonul al doilea, Lunea din Săptămânaa a treia a Triodului.].

- Orice lucru bun găseşte omul să spună despre Maica Domnului nu va putea să exprime măreţia Ei. Prin ascultarea ei, Maica Domnului ne-a deschis nouă iarăşi Raiul, pe care îl închisese neascultarea Evei. Eva a rupt veriga care ne unea cu

Dumnezeu şi a adus în lume întristare şi durere *[Vezi Facere 3, 16.]*. Maica Domnului a unit iarăşi veriga şi a adus în lume bucuria Raiului. Ne-a unit cu Dumnezeu, de vreme ce Hristos este Dumnezeul-Om.

Arhanghelul Gavriil a adus în lume vestea cea plină de bucurie, că oamenii datorită Maicii Domnului au aflat „har înaintea lui Dumnezeu”. Maica Domnului se bucură, fiindcă S-a întrupat Cuvântul lui Dumnezeu şi ne-a izbăvit de păcat. Ne bucurăm şi noi, pentru că Maica Domnului ne-a scos cu „obrazul curat“. De aceea cântăm la Naşterea Domnului: „Pustia aduce lui Hristos ieslea, iar noi, oamenii, aducem pe Maica Lui, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.“ *[Vezi stihira a patra de la Vecernia Naşterii Semnului.]*.

Unde este Hristos, acolo este bucurie adevărată

- Gheronda, uneori nu mă pot bucura şi atunci mă gândesc că poate bucuria nu este pentru mine.

- Ce spui? Bucuria nu este pentru tine? Dar atunci pentru cine este? Pentru aghiuţă? Ţi-ai pierdut minţile? Bucuria este pentru om. Dumnezeu nu a dat întristarea, ci numai bucuria.

- Atunci de ce nu am întotdeauna înlăuntrul meu bucurie?

- Cum să simţi bucuria dumnezeiască, când mintea ta nu este la Dumnezeu? Îl uiţi pe Hristos, iar mintea ta se gândeşte mereu la treburi şi la aparaturi, şi astfel maşinăria ta duhovnicească se opreşte. Aşadar să începi să rosteşti Rugăciunea lui Iisus şi să psalmodiezi încet, şi aşa vei alerga şi te vei învârti ca o sfârlează în jurul lui Hristos.
Numai lângă Hristos găseşti adevărata bucurie, curată, căci numai Hristos dăruieşte bucurie şi mângâiere adevărată. Unde este Hristos, acolo este bucurie adevărată şi veselie paradisiacă. Toţi cei care sunt departe de Hristos, nu au bucurie adevărată. Pot să-şi facă vise: „Voi face asta, voi face cealaltă, voi merge aici, voi merge dincolo”, pot să se bucure de cinstiri sau să alerge la distracţii şi să se veselească, dar bucuria pe care o simt nu le poate umple sufletul. Această bucurie este materialnică, lumească, dar sufletul nu se simte împlinit cu bucurii lumeşti şi omul rămâne cu un gol în inima sa.

Ai văzut ce spune Solomon? „Am zidit case, am sădit vii, am făcut grădini, am adunat aur, am dobândit tot ce a poftit inima mea, dar la sfârşit am înţeles că toate acestea sunt deşarte.” *[Vezi Ecclesiastul 2,11.]*.
Bucuria lumească dăruieşte ceva vremelnic, ceva pentru clipa aceea, nu dă ceea ce dăruieşte bucuria duhovnicească. Bucuria duhovnicească este viaţa

paradisiacă. Toţi câţi au trecut mai întâi prin Răstignire şi au înviat duhovniceşte trăiesc bucuria pascală.

„Paştile Domnului, Paştile” *[Din irmosul cântării I a Canonului Învierii.]!*

Iar apoi vine Cincizecimea!… Iar când ajung la Cincizecime şi primesc limba de foc, Sfântul Duh, atunci toate se termină *[Aceste cuvinte ale Stareţului arată scopul filial al nevoinţei duhovniceşti a fiecărui credincios, care este dobândirea Sfântului Duh. Când omul devine părtaş al Harului indumnezeitor al Sfântului Duh atunci ajunge la starea îndumnezeirii, la „desăvârşirea (încă) nedesăvârşită”.].*

Bucuria duhovnicească vine odată cu lucrarea duhovnicească

- Gheronda, spuneţi-ne ceva despre bucuriile cereşti.

- Şi în această viaţă există bucurii şi desfătări cereşti, iar cel care le simte se întreabă dacă în cealaltă viaţă există ceva mai presus decât ceea ce trăieşti aici. Aceste bucurii nu se pot exprima, ci doar se trăiesc.

- Gheronda, cum poţi ajunge la această stare?

- Ca să ajungi la starea în care să nu poţi cuprinde în tine bucuria, nici să o poţi exprima, trebuie să iei aminte la trei lucruri: să te mişti cu simplitate, să nu te preocupe ceilalţi, să rosteşti Rugăciunea lui Iisus. Dacă le faci pe acestea, va veni timpul când vei simţi atâta bucurie, încât îmi vei spune: „Gheronda, am înnebunit! Nu cumva am luat-o razna? Ce este ceea ce simt?”. O astfel de bucurie nebună vei avea!
- Gheronda, ca să aibă cineva bucurie duhovnicească, trebuie să fie într-o stare duhovnicească bună?

- Tu ce spui? Când poate avea cineva bucurie duhovnicească? Când este nestatornic? Bucuria lăuntrică vine odată cu punerea în bună rânduială a vieţii lăuntrice şi dă aripi sufletului. Dacă sufletul nu se încălzeşte cu lucrarea lăuntrică, atunci seamănă cu o maşină al cărei motor este îngheţat şi trebuie împinsă, ca să înainteze. Pe când lucrarea lăuntrică – trezvia împreună cu supravegherea de sine, cu studiul şi cu Rugăciunea – încălzeşte sufletul, iar motorul porneşte şi începe să alerge. Atunci omul le nesocoteşte pe toate cele din afară şi face salturi duhovniceşti.

- Gheronda, dar nu este influenţat dacă se află într-un mediu neprielnic?
- Nu, nu este influenţat, fiindcă se mişcă într-o altă atmosferă; se află în afara acestui mediu. Şi fiindcă se mişcă într-o altă atmosferă, acest mediu nu-l

deranjează. Este ca şi cum ar vorbi altă limbă, pe care el n-o cunoaşte şi de aceea nu înţelege ce spun ceilalţi. Şi e mai bine că nu înţelege, căci dacă ar înţelege, fie şi cât de puţin, atenţia i-ar fi atrasă într-acolo. Acum însă este devotat limbii pe care o cunoaşte. Astfel începe întraripatea lăuntrică. Ştiţi ce este întraripatea lăuntrică? Care Ceata îngerească are aripi? Heruvimii sau Serafimii? Cele „Şase aripi” *[Isaia 6, 2.]*, despre care vorbeşte Proorocul Isaia, care Ceată le are?

- Serafimii, Gheronda.

- Ştiţi cum fac Serafimii? Bat din aripi într-un ritm… Tot astfel bate şi inima, în ritm, când există întraripare lăuntrică. Atunci viaţa este o prăznuire. Voi însă sunteţi încă legate de sinele vostru; nu v-aţi dezlegat de voi înşivă şi de aceea inima nu s-a eliberat, pentru a ajunge la starea aceea de a tresălta de bucurie. Ia gustaţi, mai copii, mai întâi din această bucurie şi după aceea veniţi să mai discutăm!

Bucuria dumnezeiască vine prin a da

- Gheronda, tot omul care trăieşte după Dumnezeu se bucură duhovniceşte?

- Desigur. Pentru ca cineva să se bucure cu adevărat, duhovniceşte, trebuie să iubească, iar ca să iubească, trebuie să creadă. Oamenii nu cred şi de aceea nu iubesc, nu se jertfesc şi nu se bucură. Dacă ar crede, ar iubi, s-ar jertfi şi s-ar bucura. Din jertfă iese bucuria cea mai mare.

- Gheronda, te bucuri când iubeşti.
- Nu, ai spus-o anapoda! Când iubeşti, te bucuri. Iar când dragostea sporeşte, atunci omul nu mai caută bucuria pentru sine, ci vrea ca ceilalţi să se bucure.

- Adică bucuria izvorăşte de undeva, în timp ce dragostea există de la sine?

- Aşa este; dragostea există de la sine, pe când bucuria izvorăşte din dragoste. Când dăruieşti dragoste, atunci vine bucuria. Omul dăruieşte dragoste şi primeşte bucurie, adică este răsplătit cu bucuria pe care o simte. Vezi, primeşti un lucru care ţi se dă şi te bucuri de el. Altul dă tot şi se bucură pentru tot. Bucuria pe care o simte omul atunci când primeşte este bucurie omenească, în vreme ce bucuria pe care o simte când dăruieşte este dumnezeiască. Bucuria dumnezeiască vine atunci când dăruieşti.

Bucuriile duhovniceşti sunt daruri ale lui Dumnezeu

- Gheronda, cum te încredinţezi de faptul că eşti împăcat cu Dumnezeu?

- Bucuria lăuntrică, mângâierea dumnezeiască, pe care o simţi înlăuntrul tău este o încredinţare că eşti împăcat cu Dumnezeu.

- Este posibil ca omul să se simtă împăcat cu Dumnezeu, dar să nu simtă bucurie şi mângâiere dumnezeiască?

- Nu se poate, ceva tot simte. Poate c-a simţit o dată o mângâiere puternică, iar apoi mângâierea pe care o simte se micşorează şi din această cauză crede că nu simte mângâiere dumnezeiască.

- Cum se face că uneori, aflându-te într-o stare duhovnicească bună şi bucurându-te, deodată pierzi această bucurie?

- Dumnezeu îţi trimite bucurii duhovniceşti şi te bucuri. După aceea le ia, iar tu începi să le cauţi şi te nevoieşti mai mult şi înaintezi duhovniceşte şi mai mult.

- Gheronda, ce bucurie este aceasta pe care o simt? Nu cumva nu am simţământul păcătoşeniei mele?

- Nu, fiica mea! Dumnezeu îţi da câte o ciocolată, ca să te bucuri. Acum ciocolată, mai târziu vin, ca acela de care se bea în Rai. Ştii ce dulce este vinul care se bea acolo? Puţină mărinimie să vadă Dumnezeu, puţină intenţie bună şi dăruieşte îmbelşugat Harul Său şi te îmbată încă din această viaţă. Schimbarea duhovnicească prin care trece omul şi bucuria ce o simte în inima sa când îl cercetează Harul lui Dumnezeu nu le poate oferi nici cel mai bun cardiolog din lume. Când simţi această bucurie, încearcă să o păstrezi cât poţi de mult.
- Gheronda, să cerem de la Dumnezeu să ne dea bucurii duhovniceşti?

- Este un lucru ieftin să cerem bucurii duhovniceşti. Ele vin singure atunci când există condiţiile necesare. Dacă vrei să fii întotdeauna bucuroasă, aceasta înseamnă că ai iubire de sine. Hristos a venit în lume ca să Se răstignească din dragoste: mai întâi S-a răstignit şi apoi a înviat.

Copiii lui Dumnezeu nu lucrează nici pentru răsplata cerească, nici pentru a primi bucurii duhovniceşti în această viaţă. Căci copiii nu sunt plătiţi de Tatăl lor, de vreme ce toată averea Tatălui lor le aparţine. Altceva sunt darurile dumnezeieşti pe care le va dărui Dumnezeu ca un Părinte bun atât în această viaţă, cât şi în cea veşnică.

Durerea duhovnicească este bucurie duhovnicească

- Gheronda, cum poate cineva să păstreze înlăuntrul său bucuria?

- Dacă înfruntă totul duhovniceşte. Atunci bucuria nu i-o pot lua nici bolile, nici încercările.

- Pentru a înfrunta duhovniceşte încercările, oare nu trebuie ca omul să se fi izbăvit de propriile patimi?

- Poţi fi bucuros când treci prin încercări şi necazuri chiar şi dacă nu te-ai izbăvit de propriile patimi. Dacă te gândeşti că aceste necazuri sunt leacuri pentru patimile tale, atunci le primeşti cu bucurie, precum cel bolnav primeşte medicamentul amar cu nădejdea că se va face bine.

– Gheronda, cum se împletesc bucuria cu durerea?

- În viaţa duhovnicească se întâmplă ceva paradoxal: când omul rabdă pentru dragostea lui Hristos până la mucenicie chiar, inima i se umple de desfătare dumnezeiască. Acelaşi lucru se petrece şi atunci când se face părtaş Patimilor Domnului. Adică în măsura în care gândeşti şi suferi pentru faptul că Hristos S-a răstignit pentru păcatele noastre, cu atât eşti răsplătit cu bucurie dumnezeiască. Suferi – te bucuri, suferi – te bucuri. Şi cu cât suferi mai mult, cu atât te bucuri mai mult. Simte ca şi cum îl mângâie Hristos şi-i spune: „Copilul Meu, nu te necăji pentru Mine!”.

O soră spunea: „Nu vreau bucurie, ci vreau să mă întristez pentru Hristos. Cum să mă bucur de vreme ce Hristos S-a răstignit pentru mine? De ce îmi dă Hristos bucurie?”.

Trăia anumite stări duhovniceşti şi cu cât participa la Patimile lui Hristos şi se întrista din mărinimie, cu atât Hristos îi dădea mai multă bucurie. O înnebunise cu adevărat!

Răstignirea merge întotdeauna înaintea învierii şi aduce biruinţă. Crucea aduce slava. Hristos, după ce a urcat mai întâi cu Crucea pe Golgota şi a fost răstignit, S-a înălţat la Tatăl, dar asta după Cruce. Şi acum Hristos Cel Răstignit îndulceşte amărăciunile oamenilor, iar omul răstignit Îl imită pe Iisus, Dumnezeu-Omul.

Bunul nostru Iisus a ridicat împreună cu tot păcatul lumii şi toate amărăciunile noastre şi ne-a lăsat bucuria şi veselia, pe care o simte cel care s-a dezbrăcat de omul cel vechi şi întru care trăieşte de acum înainte Hristos. Unul ca acesta trăieşte în parte bucuria Raiului încă de pe pământ, precum zice Evanghelia: „Împărăţia lui Dumnezeu înlăuntrul vostru este“ *[Luca 17,21.]*.

Mulţumesc lui Dumnezeu că m-a învrednicit să cunosc mulţi oameni de acest fel şi Îl rog să mă ajute să nu-L întristez, cel puţin de acum înainte, chiar dacă nu mă voi învrednici să trăiesc astfel de stări.

Vă doresc să aveţi întotdeauna bucuria duhovnicească în această viaţă, iar în cealaltă, în cea veşnică, să vă bucuraţi lângă Hristos pentru totdeauna! Amin.

(din: Cuviosul Paisie aghioritul, Cuvinte duhovniceşti V – Patimi şi virtuţi, Editura Evanghelismos, 2007)

Părintele Ioanichie Bălan despre taina duhovnicească a naşterii Pruncului Iisus în noi şi catastrofa avorturilor: "Ori supravieţuim urmând lui Hristos, ori suntem nişte Irozi blestemaţi care ucidem şi sufletele noastre, şi pruncii cei nevinovaţi"

Predica audio a părintelui Ioanichie Bălan (1996) despre uciderea pruncilor la sărbătoarea Soborului Maicii Domnului (a doua zi de Crăciun):

Transcriere parţială (până la min. 16):

Prea cuvioşi părinţi, iubiţi credincioşi, aşa cum ştiţi, marile sărbători ale creştinătăţii se fac în familie, adică în intimitate, fără trâmbiţe, fără alarmă, fără reclame, aşa cum se cuvine să vorbeşti cu Dumnezeu. Praznicul acesta mare al Naşterii Domnului a făcut o istorie nouă a lumii sau a rupt istoria lumii în două: de la crearea lumii până la Hristos, până la întrupare, şi de la întrupare până la Judecata de apoi. Aşadar, acest mare praznic pe care îl aşteptăm un an de zile este praznicul duhovnicesc prin care lumea se creează din nou, este o nouă

creare a lumii prin întruparea lui Hristos. O lume fără Hristos, până la naşterea Domnului, şi o lume cu Hristos, bineînţeles, la cei care doresc şi cred în el până la sfârşitul lumii şi la judecata cea de apoi.

Şi iată cum a rânduit Dumnezeu că Ţara Românească, de aproape două mii de ani, este credincioasă întrupării şi învierii lui Hristos. Este ţara care L-a întrupat şi L-a născut în inima ei pe Hristos încă din primul secol - un dar al Lui Dumnezeu - şi-l păstrează cu bună credinţă, iată, de două mii de ani.

Şi ce vreţi mai mult şi mai frumos decât un praznic ca acesta al Naşterii Domnul care e plin de cântare, de bucurie, de colinde, de speranţă?! Fiindcă Domnul a venit la noi - Taina este mult prea mare să o putem intelege - de ce a venit la noi în chip de Prunc? Putea să vină în chip de Arhanghel, putea să vină pe norii slavei, dar aceasta a lăsat-o pentru Judecata cea de apoi. A venit în chipul celui mai nevinovat suflet: pruncul. Zidirea cea mai îngerească de pe pământ rămâne în continuare pruncul, chiar dacă noi nu-i dorim, şi-i mai dăm vrăjmaşului, sau, uneori, şi de cele mai multe ori, mamele noastre, surorile noastre, nu vor să-i nască. ***A luat chipul celui mai nevinovat înger pământesc care este pruncul, de aceea s-a întrupat ca Prunc.*** Şi apoi s-a întrupat ca Prunc şi ca să sfinţească pântecele femeilor şi ale fecioarelor; cele care nasc trupeşte prunci, mamele cele căsătorite, şi cele care nasc, prin feciorie, pe Hristos în duhul. Căci ce sunt fecioarele de la mănăstiri sau cele chiar din lume - şi nu puţine, multe de tot - care trăiesc viaţă îngerească ca la mănăstire? Şi cât sunt mame duhovniceşti care nasc pe Hristos prin Duhul Sfânt şi Îl poartă în inimile lor şi Îl transmit prin cuvânt sau prin chipul lor senin tuturor celor din jur, şi mângâie lumea, şi alină sufletele, şi izgonesc diavolii, fără să îşi dea seama?!

Aşadar, Hristos s-a născut la plinirea vremii. Mai mult a trecut de la crearea lumii până la întruparea Domnului decât va mai fi de la întrupare până la sfârşitul vecurilor. Şi când s-a plinit plinirea vremii, ei bine, am mai spus că Domnul a ales calea aceasta care e cel mai greu de înţeles, dar şi cea mai înaltă posibilă. Că dacă venea ca înger, dacă venea ca îngerul lui Dumnezeu pe norii cerului, lumea murea de frică, dar a venit în chipul cel mai smerit, şi din Fecioară, care este cel mai curat vas după prunci pe pământ. Şi Fecioara Maria este vasul acela, sau fereastra prin care a intrat Hristos în istoria lumii. Şi fericite sunt acele tinere, şi fecioare, şi mamele cele cuminţi, care îşi fac datoria lor cu sfinţenie şi încearcă pe toate căile să imite pe Maica Domnului. Iar pruncul, care dă cea mai mare speranţă lumii, pruncii, copiii nevinovaţi ce se nasc, sunt singura speranţă a înnoirii şi a mântuirii neamului omenesc.

Căci, aşa cum aţi văzut în Evanghelia de astăzi, Irod a ucis paisprezece mii de prunci de la doi ani şi mai jos - printre care credea că este şi pruncul Iisus

Hristos - de frică să nu cumva acest împărat al cerului să îi ia coroana, mândria. Şi lucrarea satanei s-a săvârşit prin el.

Deci, ne întrebăm: de ce la naşterea Domnul a fost nevoie de martiri? Hai să spunem la Învierea Domnului, hai să spunem după aceea, de-a lungul istoriei creştinătăţii, a fost şi încă este nevoie, de sânge de martir. Dar de ce şi la naşterea Domnului? Taina este mult prea mare, şi Dumnezeu aşa a rânduit, că la pruncul Iisus Hristos, şi în numele Lui, să se taie, să se martirizeze, să se ucidă paisprezece mii de prunci. El a scăpat pentru ca să ne scape pe noi de diavol şi de lume, de patimile diavolilor, dar pruncii s-au dus martiri.

Sunt primii martiri ai lui Dumnezeu care stau înaintea Tronului Preasfintei Treimi, sunt prunci nevinovaţi, tăiaţi de mânia şi răutatea, şi furia satanică, a unui împărat evreu numit Irod cel mare. Însă, gândiţi-vă la prunci: Hristos a venit ca Prunc, şi pruncii cei de o vârstă cu El şi-au dat viaţa. Ni-i ucidem noi, îi dăm în mâna lui Irod, dar Tu, Pruncule Iisus Hristos, salvatorul lumii, rămâi ca Dumnezeu şi Om peste lume, şi mântuieşte lumea! Cam aşa ar putea să spună pruncuţii aceia care s-au dus la cer.

Vedeţi că nimic nu se face în lume fără jertfă? Toate sunt mari: slujbele… Ce-i mai frumos ca o Liturghie, mai ales la mănăstire, în singurătate, în tăcere, în rugăciuni şi lacrimi smerite, adânci, din interior, în cântări aşa de frumoase pe care numai mănăstirile le mai păstrează şi în această unitate de rugăciune: călugări, mireni, copii, bătrâni, toţi formează una, sunt Trupul lui Hristos - ce-i mai frumos ca aceasta? Dar nu uitaţi, nici noi, călugării, să nu uităm, că pe lângă toate acestea ne trebuie şi jertfă. Că dacă a fost nevoie de jertfă la Naşterea Domnului, care este praznic de bucurie - vine Hristos ca Prunc în lume, şi a fost

nevoie de sânge, şi de jertfă, şi de martiri - cu cât mai mult va fi nevoie de jertfă, ca să ne facem din răi buni. Fără jertfă nu facem nimic!

Vorbeşti, faci filozofie, cânţi sau plângi, dar nu te schimbi. Schimbarea din interior, ca şi schimbarea într-o ţară, nu vine din afară, vine din interior, şi vine cu jertfă, dar cu jertfă în numele lui Hristos, nu cu jertfă fără de Hristos! Orice jertfă care nu e în numele lui Hristos, putem să o numim o jertfă naţională, dacă nu mai degrabă o jertfă păgână. E păcat să îţi dai viaţa pentru o idee care nu are fond creştin. Mai bine mai trăieşti, îţi plângi păcatele, spovedeşte-te, împărtăşeşte-te şi mori măcar creştineşte. Ca să mori pentru o idee - care cine ştie, e mai mult lumească decât creştină - atuncea n-ai nici o plată, este un fel de sinucidere. Pe când jertfa pentru Hristos, jertfa pentru credinţă, jertfa pentru viaţă şi trăire sfântă în Hristos este jertfă mântuitoare. Şi, aici să vă gândiţi fiecare dintre frăţiile voastre.

A născut Fecioara Maria Prunc, pe Hristos Domnul. Taina este mare, am mai spus-o. Să nu cumva să iscodiţi careva, numai sectele iscodesc: "dar de ce scrie aici aşa? Dar de ce Matei a zis aşa? Dar de ce Luca aşa?". Dar de ce nu spun: "dar de ce sunt cel mai păcătos om? Dar de ce, Doamne nu mă arzi foc din cer, că sunt cel mai păcătos?". Dacă nu alergi la smerenie e[şti pradă] demonului mândriei. Toate sectele sunt rodul mândriei, direct, şi al satanei indirect. Că dacă acceptă mândria, şi iscodirea: "de ce şi pentru ce?".

Sunt o mie şi una de întrebări, aşa cum vedeţi, iar creştinul cuminte nu mai întreabă; el se roagă. El simte cu duhul că-i Dumnezeu în inima lui, el simte că-n timpul Liturghiei vorbeşte cu Hristos. De aceea, ortodocşii, creştinii noştri, din tradiţie nu vorbesc mult, trăiesc mult. Nu spun multe, dar au lacrimi la rugăciuni, şi asta-i puterea noastră. ***Credinţa noastră-i vie în Hristos, că Hristos se naşte în noi nu numai prin Fecioara Maria, ci se naşte şi duhovniceşte prin rugăciune. Şi această naştere duhovnicească să o urmărim noi în viaţă, ca Hristos să se nască în inimile noastre, să-L simţim cu noi, şi în noi, şi să nu-L dăm afară prin păcatele cele urâte, şi să rămână Hristos ca Prunc, şi să crească în noi şi cu noi, să ne crească şi pe noi, duhovniceşte, de la o treaptă la alta, până la măsura vârstei desăvârşite. Asta e taina duhovnicească a Crăciunului, a Naşterii Domnului.***

Nu numai tragem clopotele, facem o slujbă şi cântăm bine, mâncăm, mai râdem, glumim, ne mai uităm la acele instrumente moderne să vedem ce se mai întâmplă în această lume, şi a trecut Crăciunul. Şi a trecut o lună, o zi, un an din viaţa noastră…

Să trăim Crăciunul sau Naşterea Domnului din interior, duhovniceşte, sau mistic, prin rugăciune, prin prezenţa la biserică, prin Sfânta Liturghie, prin

Sfânta Spovedanie şi Sfânta Împărtăşanie, prin împăcare! Crăciunul sau Naşterea Domnului, înseamnă şi împăcare. La orice sărbătoare ai nevoie să fii împăcat cu tine şi cu toată lumea, dar mai ales la marile sărbători. Să nu fie umbră de îndoială, sau de răutate, sau de păcat, în inimile noastre! Măcar atunci când vin marile praznice să ne smerim, şi să ne iertăm, şi să ne împăcăm, şi să ne sărutăm în Hristos, şi să trăim în această bucurie!

Fără cuvinte. Bucuriile creştinilor ortodocşi nu se spun prin cuvinte, se spun prin lacrimi - că sunt şi lacrimi de bucurie, nu numai de tristeţe. Şi-s mai puternice lacrimile de bucurie care au intrat în sufletul omului, cum spun Sfinţii Părinţi, decât lacrimile de tristeţe: că s-a întâmplat nu ştiu ce, mi-a murit o vacă sau altceva, sau mi-a zis cineva ceva.

În această bucurie să rămânem noi, ca fraţi ortodocşi români, în bucuria întâlnirii cu Hristos, în bucuria că Hristos s-a născut pentru noi. Şi o simţim că rămâne în inima noastră când ne rugăm, când facem milostenie, când iertăm, când suntem la biserică şi primim Preacuratele Taine.

Trăiţi liturgic ca să înţelegeţi taina Crăciunului, taina Naşterii, taina Învierii lumii, taina Învierii lui Hristos, taina învierii şi mântuirii noastre.

Altfel, cum v-am spus, sărbătorile sunt nişte amintiri istorice care vin, şi se duc, şi altele vin, şi tot aşa până când plecăm şi noi. Dar unde plecăm? Cu cine pleci? Ai primit în inima ta pe pruncul Iisus Hristos? Îl simţi tu pe Iisus, Pruncul în inima ta, frate şi soro?

Sau tu mamă, oricare ai fi, cu nume sau fără nume, ai născut prunci fireşti sau duhovniceşti sau nu, sau pe o parte i-ai născut şi pe alţii i-ai ucis? Judecaţi, gândiţi! Toate mamele care ucid prunci sunt fiicele lui Irod, care a ucis paisprezece mii de prunci. Şi câte din mamele noastre nu ucid… paisprezece prunci, patru, şapte, zece,…

Am găsit una la spovedanie până la patruzeci şi trei. Eu n-am ştiut, că-s şi eu de mic, la mănăstire, n-am ştiut ce se întâmplă în lumea asta. O creştină a spus undeva - cândva, eram la altă mănăstire -, şi zice: “Părinte” - mai întrebi omul: “câţi prunci ai născut şi câţi ai omorât?” - “Părinte, patruzeci şi trei de avorturi am“. Rămâne ca Domnul să judece, dar cele care ucid, şi cei care zic: “du-te femeie şi-l omoară“, sunt fiii lui Irod, nicidecum ai lui Hristos! Să mă iertaţi!

Am ajuns cu natalitatea la marginea prăpastiei, cătăm orice şi umblăm după acele agonisiri, şi maşini, şi de toate, dar nu putem naşte un înger în plus în casa noastră. De aceea îngerii pleacă din casele celora unde unul se naşte şi şapte îi

duci la doctor. Nu stau îngerii! Şi dacă nu stau nici îngerii, cum ar sta Hristos acolo? Deci ori în feciorie, ori naşteţi copii!

Asta e viitorul României şi al lumii de azi încolo. Nu-i nevoie să mai spunem în plide, o spunem direct: ori supravieţuim urmând lui Hristos, ori suntem nişte Irozi blestemaţi şi ne ucidem sufletele noastre şi pruncii cei nevinovaţi.

Nu-i momentul la Crăciun să facem aceasta, dar trebuie să o spunem, că acuma Irod a ucis pe pruncuţii aceia nevinovaţi, şi au plâns […] atâtea mame. Jalea era atâta de mare, spune proorocul Ieremia, încât nu le putea nimeni mângâia. Toată ţara era în lacrimi.

Iar minunea lui Dumnezeu, şi tainele Lui pe care noi nu le înţelegem: Hristos s-a născut în peşteră, i-au venit păstorii, ţăranii, oamenii de jos să se închine, nu au fost chemaţi filozofii, decât cei trei magi care nici nu erau evrei, erau persani. Deci filozofii din Persia, care simbolizau ţările păgâne care trebuie să creadă în Hristos, şi păstorii evrei, de la nişte oi. Hai şi voi să vedeţi.

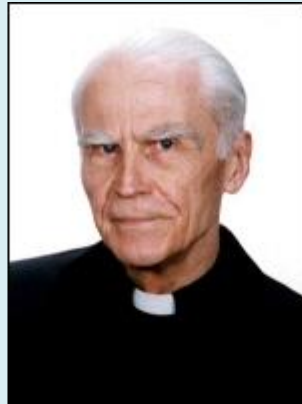
Şi au cântat îngerii, primul colind pe care l-au cântat odată în cer şi pe pământ a fost atunci: "Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire".

Ei bine, de ce nu au fost chemaţi şi ceilalţi mari, de ce nu a fost chemat şi Irod acolo? Cei mari nu sunt sinceri cu credinţă, sunt mai mult vicleni, sau sunt creştini de circumstanţă, aşa, ocazional. Dar adevăraţii trăitori sunt cei smeriţi, de jos, care au cultură puţină sau deloc, dar credinţă multă.

Sperăm, dacă vor mai fi zile bune pentru România ca satele noastre româneşti să reînvie cât de cât. Dar nu prin cârciumi ci prin naştere de copii, prin umplerea bisericilor în timpul Sfintei Liturghii, în strânsa lor legătură cu mănăstirile. Cele două sute de mănăstiri şi mai bine cu cei aproape zece mii de preoţi, şi cu satele, dacă s-ar uni, s-ar înnoi România; dacă nu, îi facem colivă!

[…]

Pr. Gheorghe Neamţiu - Naşterea Domnului (Ziua a doua) - Importanţa naşterii lui Iisus Hristos pentru lume

Pentru necredincioşi, pentru cei indiferenţi şi pentru creştinii superficiali, Naşterea Mântuitorului nu este decât o poveste duioasă, cu o iesle, o stea, trei păstori şi nişte personaje misterioase - prilej de petrecere ţi desfrânare. Pentru noi însă, care credem în întruparea reală a Fiului lui Dumnezeu, ***Crăciunul este aniversarea unui fapt istoric care umple inimile de pace şi bucurie.***

Ca să ne dăm mai bine seama ce înseamnă pentru omenire naşterea Mântuitorului, acest eveniment ce a revoluţionat gândirea şi viaţa lumii, trebuie să răspundem la trei întrebări:
1. Ce era lumea înainte de Hristos?
2. Ce a devenit ea prin Hristos? şi
3. Ce ar deveni ea fără Iisus Hristos?

1. Ce era lumea înainte de Hristos? Trebuie să subliniem că, până la venirea lui Iisus, omul nu-şi cunoştea adevăratul său scop şi trăia cufundat în bezna idolatriei şi robiei fizice şi spirituale. Noi, care ne-am născut creştini, şi de mici am fost crescuţi în credinţa adusă de Iisus, cu greu ne putem imagina cum a fost cu putinţă ca oameni luminaţi să se închine chipurilor cioplite în piatră sau bronz, popoare înfloritoare să adore animale sau arbori, focul sau obiecte în care vedeau încarnate sufletele strămoşilor lor; cum a fost cu putinţă ca popoare civilizate, ca Grecii şi Romanii, să zeifice viciile şi să săvârşească orgii în cinstea acelora; cum a fost cu putinţă ca omul să dispună după bunul plac de soţia, copiii şi sclavii ce-i avea, putând să le ia chiar şi viaţa.

Spre a salva lumea din această deplorabilă rătăcire în care se prăbuşise, era nevoie de intervenţia lui Dumnezeu Însuşi, ea fiind incapabilă să se salveze singură.

Filosofi celebri ca Platon şi Aristotel, poeţi ca Sofocle, Horaţiu şi Virgiliu, în faţa decadenţei spiritului uman, exclamau: O, dacă ar veni cineva să aducă

izbăvirea. Lui Platon i se atribuie reflecţia: "Eu nu ştiu de unde vin, nu ştiu ce sunt, nu ştiu unde merg. O, Fiinţă necunoscută, fie-ţi milă de mine!" Câtă durere se ascunde sub aceste suspine?

2. Şi acum să răspundem la a doua întrebare: ***Ce a devenit lumea prin Iisus Hristos?***

Timpul nu ne permite decât să schiţăm binefacerile creştinismului pe tărâmul ştiinţei şi civilizaţiei, începând cu şcolile elementare întemeiate, pentru prima oară, de Biserică, pretutindeni unde ea a dus făclia Evangheliei, şi până la primele universităţi, într-o vreme când nimeni, înafară de Biserică, nu se îngrijea de instrucţia intelectuală şi educaţia morală a popoarelor încreştinate. În mănăstiri, nenumăraţi călugări îşi duceau viaţa descifrând şi copiind valoroase manuscrise vechi sau învăţau popoarele de curând încreştinate agricultura, meseriile şi artele. Ar fi nevoie de biblioteci întregi pentru a aduna la un loc cărţile ce se ocupă cu influenţa binefăcătoare exercitată de Biserică de-a lungul veacurilor asupra picturii, sculpturii, arhitecturii şi muzicii.

Dar şi mai importantă decât acţiunea Bisericii pe tărâmul ştiinţei şi artelor este opera ei de transformare spiritual-morală a omului, prin Hristos, ceea ce, pentru noi cei de azi nu pare evident, deoarece noi, născuţi în plin creştinism, nu suntem în stare să vedem, în procesul ei evolutiv, această prefacere adâncă ce şi-a întipărit amprenta creştină în toate structurile sociale. Existau, ce-i drept, şi înainte de Hristos, oameni virtuoşi şi de caracter, dar aceasta era o onestitate naturală, izvorâtă din firea lor echilibrată din naştere.

Hristos însă, odată cu adevărata concepţie despre lume, despre om şi scopul apropiat şi ultim al omului, i-a adus acestuia, în persoana Sa şi prin jertfa Sa răscumpărătoare, idealul concret de perfecţiune morală, precum şi mijloacele supranaturale pentru atingerea lui: harul şi Sfintele Taine. Astfel apar în creştinism eroii vieţii creştine, sfinţii ridicaţi din toate stările sociale şi în toate epocile. Aceştia constituie exemplele vii de desăvârşire. Fie că au fost simpli muncitori, fie că au fost oameni de ştiinţă, profesori, medici ori conducători de state, ei au întrupat în trăirea lor de fiecare zi virtuţile lui Hristos, excelând în una sau alta dintre acestea.

În lumina noii concepţii despre om şi menirea lui, adusă de Hristos, toţi oamenii sunt fraţi între ei, indiferent de starea socială, rasă sau naţionalitate; aceasta în baza răscumpărării universale a lui Hristos care ne-a dăruit filiaţia divină, Sclavia este desfiinţată şi libertatea devine un drept fundamental al oricărei fiinţe umane. Viaţa socială se clădeşte pe onestitate şi pe respectul reciproc al demnităţii persoanei, fără care aceasta nu îşi poate atinge împlinirea spirituală şi morală, iar statul nu poate avea tărie şi trăinicie.

Prin Fecioara-Mamă femeia primeşte o demnitate nebănuită şi necunoscută înainte. Ea nu mai este sclava şi unealta capriciilor şi plăcerilor bărbatului, ci este eliberată şi ridicată pe aceeaşi treaptă cu el. Ea îşi găseşte în Fecioara-Mamă model unic atât pentru feciorie, cât şi pentru maternitate.

Fiinţele abandonate şi infirmii sunt încredinţaţi operelor de caritate socială iniţiate şi patronate de Biserică, şi astăzi, în ţările teiste, unde fecioare animate de iubirea lui Hristos îşi jertfesc tinereţea în slujba dragostei faţă de semenii suferinzi şi năpăstuiţi.

Toate aceste înfăptuiri, toate măreţele valori spirituale şi morale, ce caracterizează societatea creştină de-a lungul celor aproape două milenii, s-au născut din Hristos, îşi au originea în ieslea din Bethleem, în evenimentul pe care-l prăznuim astăzi.

3. După cele spuse, omului de bună credinţă i se pare cu neputinţă ca cineva, în ciuda atâtor binefaceri înfăptuite de creştinism, să aibă o atitudine duşmănoasă faţă de el, să ia totuşi poziţie contra lui Hristos. Şi totuşi, din păcate, e cu putinţă. De aceea, ne vedem siliţi să răspundem şi la a treia întrebare: ***Ce ar deveni lumea fără Hristos?***

Imaginea unei astfel de lumi se profilează deja sub ochii noştri prin corupţia, viciile şi cruzimea ce degradează în atâtea părţi ale globului fiinţa umană. Ce înseamnă o omenire fără Hristos, ne-o sugerează parabola intitulată "Păianjenul nesăbuit" a lui Johannes Jorgensen, scriitorul protestant convertit la creştinism, autorul celei mai frumoase biografii a Sfântului Francisc de Assisi.

"Într-o frumoasă dimineaţă de septembrie - povesteşte scriitorul - când prin aer pluteau alene fire de funigei, unul dintre fire rămase agăţat în vârful unui copac înalt. Un mic călător aerian, un păianjen, ieşi din adăpostul său şi se aşeză pe o frunză. În curând toarse un fir al cărui capăt îl fixă în vârful copacului, apoi se lansă pe fir în jos până la baza copacului. Acolo, găsi un arbust cu ramuri în evantai şi se puse numaidecât pe lucru ca să-şi ţeasă o pânză. Fixă firul, pe care coborâse, în partea de sus, iar celelalte fire le legă de ramurile arbustului.

O frumoasă pânză a fost rezultatul trudei sale. Şi, de atunci, capturarea muştelor reuşi de minune.

Dar, după câteva zile, păianjenul găsi insuficientă pânza şi se apucă s-o lărgească sprijinit pe firul tare ce urca spre vârful copacului. Când picăturile scânteietoare de rouă din acea dimineaţă de toamnă smălţuiau pânza-i largă,

aceasta căpătă aspectul unui văl ţesut din perle ce scăpărau sub lumina palidă a soarelui.

Păianjenul era mândru de opera sa. Din zi în zi, vălul devenea tot mai mare şi mai rotund. De abia îi venea să creadă că el era acela care, nu demult, se oprise trist şi flămând în vârful copacului.

Într-o zi, se deşteptă foarte prost dispus. Se lăsase bruma şi nu mai zărea muşte la orizont. «Ce-i de făcut în această zi de toamnă mohorâtă şi plictisitoare de moarte?» - îţi zise păianjenul. «Trebuie să fac un tur pe pânză ca să inspectez dacă nu este ceva de reparat» - sfârşi el.

Începu să verifice, pe rând, trăinicia fiecărui fir. Şi, deşi nu găsea nici un defect, indispoziţia sa creştea. În timp ce alerga morocănos, zări în partea de sus a pânzei un fir căruia nu îi putea găsi rostul. Ştia rostul tuturor celorlalte; dar acest fir ce se pierdea în înălţime era pentru el de neînţeles şi de prisos. Se sprijini pe picioarele dinapoi şi îşi ridică ochii, cu sutele de faţete, spre cer. Dar, zadarnic. Firul nu avea sfârşit. Oricât de atent îl examina, era degeaba, firul se pierdea în văzduh. Şi cu cât păianjenul se încăpăţâna să-i descifreze enigma, cu atât devenea mai furios. «Ce rost are acest fir fără sfârşit?»

Adevărul era că, în mijlocul neîntreruptelor ospeţe cu muşte, păianjenul uitase de mult că, într-o zi de septembrie, el coborâse tocmai pe acest fir. Uitase că tocmai acest fir îi fusese atât de util când şi-a ţesut şi lungit pânza. De toate acestea el nu-şi mai amintea de multă vreme. Acum, el nu vedea în acesta decât un fir de prisos, străpungând aerul, fără nici o importanţă.

«La naiba» - strigă el în cele din urmă, ieşit din răbdări şi repezindu-se, cu o muşcătură de fălci, tăie firul.

Într-o clipită, pânza se rostogoli grămadă, iar când păianjenul îşi veni în fire, zăcea amorţit pe pământul rece, sub arbust, înfăşurat, ca într-o zdreanţă udă, în pânza-i acoperită acum de picături de brumă topită. A fost de ajuns o clipă ca să-i nimicească toată truda, pentru că nu a recunoscut şi preţuit valoarea firului ce urca spre înaltul cerului".

Iată imaginea sfârşitului ce ameninţă o civilizaţie care uită că s-a născut din lumina veşnică a Soarelui Hristos, a cărui stea i-a călăuzit pe magi. ***Omenirea riscă să se prăbuşească, pentru că a rupt firul credinţei care îl leagă pe om de Hristos izvorul vieţii, bunăstării şi propăşirii lui.*** Separat astfel de Hristos, căruia îi refuză orice amestec în viaţa sa particulară şi socială, omul, rămas în voia instinctelor sale primare, e pândit de primejdia de a se autodistruge, asemenea păianjenului nesăbuit, prin produsul propriilor sale mâini.

Naşterea Mântuitorului lumii este, iubiţii mei, marele avertisment dat omului de azi, ca să-şi ridice ochii la steaua Bethleemului şi să recunoască stăpânirea suverană a lui Hristos peste toate domeniile vieţii şi activităţii sale; să se lase luminat şi călăuzit de adevărul veşnic vestit de Hristos şi să se nutrească cu Pâinea Trupului lui Hristos şi cu apa vie a harurilor izvorâte din coasta străpunsă a lui Hristos "***Calea, Adevărul şi Viaţa***".

Rugăciune

Doamne, care Te-ai coborât la noi ca să ne ridici şi să ne uneşti prin Tine cu Tatăl, vrem să nu ne mai rupem de Tine, izvorul existenţei, activităţii şi fericirii noastre.

Doamne, fii cu noi când lucrăm, ca să lucrăm cum ai lucrat Tu.

Doamne, fii cu noi când mâncăm şi ne distrăm, ca s-o facem cum ai făcut Tu la nunta din Cana.

Doamne, fii cu noi în toate căile noastre, precum ai fost odinioară cu ucenicii pe drumurile Galileii.

Doamne, fii cu noi când suntem copleşiţi de osteneli şi suferinţe, ca să ne odihnim şi întărim cum ai făcut-o Tu.

Doamne, rămâi pururi cu noi în Bethleemul sufletului nostru. Curăţă-l şi împodobeşte-l cu smerenia, blândeţea, răbdarea şi iubirea Ta. Fii Tu Stăpânul şi Cârmuitorul fiinţei noastre întregi, şi nu îngădui să-Ţi profanăm locaşul şi să Te izgonim vreodată din inima noastră.

Amin.

Pr. Ioan Abadi şi Pr. Alexandru Buzalic - Naşterea Domnului (Ziua a doua) - Solemnitatea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Sărbătoarea Naşterii Domnului trebuie să fie trăită de creştini în atmosfera reuniunii familiei. În ciuda condiţiilor nefavorabile datorate vitregiilor naturii, frigului, iernii, distanţelor, întârzierii trenurilor etc., oricine doreşte să petreacă aceste sărbători în mijlocul celor dragi, se regăseşte pe sine prin gesturi de bunăvoinţă, comuniune şi unitate, dar mai ales prin trăirea sentimentului de iubire.

În sărbătoarea Naşterii Domnului Iisus Hristos, în centrul atenţiei nu se află Familia din Nazaret, ci Pruncul Dumnezeu. Într-adevăr, lângă El se află mama Sa, Sfânta Fecioară Maria şi Sfântul Iosif dar Sfânta Familie este reunită în jurul ieslei. Nu trebuie să pierdem din vedere modelul familiei creştine care este revelat de credinţa, tăria şi viaţa dăruită lui Dumnezeu din partea Sfintei Familii. Să nu uităm că familia este acea ecclesia domestica, unitatea de bază ce clădeşte Biserica locală şi se regăseşte în unitatea Bisericii Catolice. ***Sărbătoarea de astăzi ne cere să fim recunoscători faţă de Dumnezeu, pentru că ne-a oferit icoana vieţii de familie.***

Poate că există persoane care se împotrivesc acestui lucru: cum poate fi comparată Preasfânta Familie cu familiile din zilele noastre. Alţii vor gândi ce poate să ne ofere nouă, celor care suntem atât de emancipaţi, liberi şi care ne întemeiem familiile noastre pe alte fundamente, aproape complet schimbate faţă de cele din trecut? Binenţeles şi timpurile prezente sunt cu totul altele, la fel şi modelele şi modele. Numai că în ceea ce priveşte căsătoria şi familia, acestea sunt instituţii vechi precum omenirea. Ceva se cuvine a rămâne după legea lăuntrică care stă la baza instituţiei căsătoriei. Întorcându-ne la Sfânta Familie, să privim icoana pruncului Iisus înconjurat de Mama sa sfântă şi de cel care i-a asigurat un nume după legea lui Israel. Poate că aceasta va face, în ciuda realităţii existenţiale din zilele noastre, să se înţeleagă viaţa de familie

eliminându-se nefericirea şi permanenta ameninţare a destrămării ei, atât de uşor profanată de legile civile şi încurajată de spiritul lumii.

În misterul Sfintei Familii suntem introduşi nu de o simplă şi pură experienţă omenească – cum se întâmplă de multe ori – ci de Sfânta Scriptură şi de Tradiţia milenară a Bisericii. Numai printr-o privire atentă, datorată unei profunde credinţe, se descoperă întregul mister al acestei legături mişcătoare. Sfânta Scriptură şi credinţa vorbesc înainte de toate că această familie a fost dată de către Dumnezeu. Cu câtă prudenţă sfântă şi cu cât curaj se apropie Maria şi Iosif de căsătoria lor! Meditează în inimile lor şi abia după intervenţia specială venită din partea îngerului, când din punct de vedere sufletesc sunt maturi şi pregătiţi pentru acceptarea deciziilor încredinţate, pronunţă acel da nu pentru ei ci pentru acceptarea planului lui Dumnezeu. (vezi Matei 1, 18; Luca 1, 26). Acestui curaj şi cugetărilor lui Iosif şi Maria, în zilele noastre i se răspunde cu o oarecare invidie şi chiar cu negarea realităţilor, mai ales de către cei care nu văd valorile familiei clădite pe fundamentul ferm al credinţei în Dumnezeu. Şi totuşi, fiecare căsătorie este chemată spre un scop bine determinat, măreţ şi în acelaşi timp sfânt. ***Fiecare familie are obligaţia sfântă a iubirii lui Dumnezeu şi de a materializa iubirea creatoare prin acceptarea responsabilă şi transmiterea vieţii: familia creştină este un leagăn al vieţii biologice şi supranaturale prin credinţă.*** Fiecare familie se cuvine să reproducă în faptele vieţii, prudenţa, frica şi curajul sfânt, care i-a însoţit pe Maria şi Iosif pe drumul vieţii lor.

Din relatarea Sfintei Scripturi rezultă că viaţa Sfintei Familii se desfăşoară în jurul Pruncului Iisus. Maria şi Iosif ştiu că tot ce s-a petrecut în viaţa lor, s-a întâmplat datorită voinţei lui Dumnezeu şi puterii Providenţei divine. Nu este uşor să îngrijeşti un copil, să-l educi şi să-l călăuzeşti cu responsabilitate pe drumul vieţii.

Copilul Iisus "***Le-a fost oferit lor***" – scrie Luca (Luca 2, 51). ***Dar acest copil ştie cine este şi ce misiune are de îndeplinit pe acest pământ. De la îndeplinirea acestei lucrări nimic nu-l poate abate în viaţa sa.***

Pentru părinţii pământeşti adeseori acest lucru înseamnă suferinţă şi acceptarea dăruirii altora. La fel şi în zilele noastre cât de greu acceptă părinţii ca propriul copil să-şi împărtăşească viaţa în slujba aproapelui, urmând o chemare consacrată cu totul servirii lui Dumnezeu. Iosif şi Maria, plini de frică şi durere îl caută împreună pe copilul de doisprezece ani, care fără aprobarea lor rămâne în timpul sărbătorii Paştilor în Ierusalim, dar nu în compania copiilor care cască gura la orice lucru pe care nu-l înţeleg, ci pentru lucrarea Tatălui său Ceresc (vezi Luca 2, 49).
Mama Sa trăieşte astfel de clipe amare şi mai târziu, când Fiul său, matur fiind, o lasă singură şi-şi urmează chemarea. Mai mult, deseori privind la scopul Său,

o ţine oarecum departe, pentru a-şi îndeplini misiunea Sa mesianică (Matei 12, 48-50). Evangheliştii au notat unul sau altul dintre aceste amănunte, privitoare la mama care Îl urmează şi este aproape de Fiul ei. ***Maria a fost întotdeauna cu inima lângă El, iar când drumul gloriei s-a terminat pe Golgota, Maria s-a aflat în preajma Crucii, îmbrăţişându-L şi suferind pentru Fiul dăruit omenirii ca Sacrificiu de răscumpărare.***

Oare în centrul familiilor noastre creştine se află copilul, după modelul Preasfintei Familii a lui Iosif şi Mariei? Din păcate nu, căci astăzi se construiesc false priorităţi precum studiile, viaţa ce trebuie încă trăită, sau chiar falsa idee de libertate şi fericire lipsită de responsabilităţile vieţii.

Oare câţi dintre cei căsătoriţi nu privesc în zilele noastre la copil, ca la «un rău necesar», care din păcate odată şi odată este nevoie să apară, dar care se cuvine a fi evitat pe cât este posibil. Vai de noua viaţă, dacă vine pe lume prea devreme în planul unor astfel de «părinţi», care nu se sfiesc să-şi ucidă fructul iubirii sau să abandoneze plăpândul copil ce vine pe lume gol şi nevinovat. Câte crime nu se petrec în rândul poporului nostru care se consideră creştin? De câteva ori pe locul I în lume în privinţa avorturilor. Dar familia de astăzi mai are timp pentru educaţia copilului ? Se interesează părinţii de problemele lui? Oare aceştia ştiu înainte de toate să aprecieze şi să respecte calea vieţii lui? Nu cumva majoritatea părinţilor devin tirani pentru copiii lor dorind să le stabilească un drum în viaţă, în loc să lase loc afecţiunii, ajutorului şi mai ales inimii, când este vorba despre relaţiile interfamiliale.

Se pot învăţa multe de la Sfânta Fecioară Maria. De la Maria se poate şi se cuvine a se învăţa grija faţă de propriul copil, în toate situaţiile vieţii, mai ales în cele mai dificile şi cele mai întunecate momente. Să-ţi iubeşti copilul întotdeauna, până la deplina uitare de sine. Să fi "mama lui" chiar şi atunci, când acesta nu vrea să-ţi fie nici copil, nici fiu ci se pune în slujba tuturor.

Sfânta Scriptură ne relatează că viaţa Sfintei Familii nu a fost presărată cu trandafiri; să ne amintim numai câteva din textele menţionate în Noul Testament: problemele dinaintea căsătoriei, sărăcia şi amărăciunea Betleemului, fuga în Egipt, viaţa din Nazaret, apoi pentru Maria dificultatea apostolatului şi Calvarul, dar şi slujirea Bisericii ca Mamă a tuturor fiilor răscumpăraţi prin sângele Fiului ei.

Cât de liniştit şi cu ce demnitate îşi suportă şi îşi acceptă condiţia această Familie. Iosif, în ascultare şi tăcere, acceptând toate cerinţele cereşti. Maria, este «Servitoarea Domnului», iar Iisus îndeplineşte voinţa Tatălui. Nici o supărare, nici o pretenţie, nici o dorinţă de evitare a încercărilor sau lucrurilor grele, cu care s-au întâlnit în viaţa lor. Totul din voinţa lui Dumnezeu, totul pentru

Dumnezeu, chiar şi atunci când mintea omenească nu poate pătrunde profunzimea misterului.

Sociologii şi psihologii şi-au propus să realizeze familia perfectă, lipsită de probleme, fără dezamăgiri, fără eşecuri, amărăciune, fără lacrimi! Dar deocamdată nu s-a realizat nimic. Familia ideală nu poate fi rezultatul unor soluţii pre-elaborate ci este lupta continuă a transpunerii în viaţă a icoanei familiei perfecte.

Familia creştină este datoare a privi la Iisus, Maria şi Iosif, pentru a rezista şi a trece prin încercările mai mult sau mai puţin dureroase, cu care se confruntă, fără a cădea în abisul dezamăgirilor şi al tristeţilor, care asemenea buruienilor încearcă să cuprindă grădina roditoare a familiei.

În spiritul Evangheliei din această zi, dar şi meditând la Preasfânta Familie, familia creştină este datoare să înţeleagă că niciodată, în ciuda situaţiilor dificile cu care se confruntă sau prin care trece, nu este singură.

Odată, o familie în care a crescut Fiul lui Dumnezeu, a parcurs deja acest drum. L-a parcurs pentru noi. Deci atunci când ne confruntăm cu greutăţi şi întuneric, când ne lipsesc puterile sau se diminuează în noi speranţele, când totul decurge altfel decât s-ar cuveni să fie, să ne întoarcem cu cugetul şi rugăciunea către Sfânta Fecioară Maria şi Sfântul Iosif. Să apelăm la ei cu sinceritate şi căldură, pentru a interveni în viaţa noastră, fie proprie, familială sau comunitară. Binenţeles, nimeni nu poate garanta, că în astăzi sau mâine ceva se va schimba în mod radical şi minunat. Dar este sigur că va fi mai uşor şi mijlocirea cerească a Sfintei Familii va salva familiile creştine din pericolele lumii de astăzi.

Rugăciune către Sfântul Iosif

Adu-ţi aminte de noi, sfinte Iosif: roagă-te şi mijloceşte pentru noi pe lângă Iisus de care ai purtat grijă. Fă, ca şi Preasfânta Fecioară, soţia ta, să privească cu bunătate la noi, fiind Mama aceluia, care împreună cu Tatăl şi cu Spiritul Sfânt vieţuieşte şi domneşte fără încetare, în vecii vecilor. Amin.

Pr. Olimpiu Todorean - Naşterea Domnului (Ziua a doua)

Iubiţi credincioşi, Crăciunul este un mister atât de mare de iubire încât Biserica simte nevoia să continue a medita asupra lui. Astăzi Cuvântul lui Dumnezeu ne invită, în particular, să ne contemplăm pe noi în mijlocul sărbătorii Crăciunului. Pentru noi şi pentru toată creaţia, după ce Înţelepciunea eternă s-a întrupat, totul este schimbat: creaţia, chiar şi imperfectă cum este, şi-a regăsit rolul său, acela de a-l lăuda pe Domnul. Odată cu întruparea, pentru noi a revenit posibilitatea de a fi în mod deplin fii ai lui Dumnezeu şi moştenitori ai Paradisului. Cu adevărat, odată cu Crăciunul începe o nouă creaţie, o nouă istorie: aceea a graţiei, aceea a milostivirii.

Domnul ne-a făcut un mare cadou, dăruindu-ne vederea. Putem privi chipul celor dragi ai noştri, minunăţiile lumii, putem studia etc. Şi totuşi, sunt multe lucruri pe care nu le putem vedea doar cu ochii. Dacă ne gândim doar la atomul din care sunt făcute diferitele realităţi, el fuge privirii noastre: dar există, numai că noi nu-l putem recunoaşte doar privindu-l. La fel energia electrică: noi vedem un fir, dar nu reuşim să vedem ceea ce trece prin el. Şi totuşi există curentul electric! Mai mult, microbii, care fac atâta rău corpului nostru, purtând chiar boli

grave, cu ochii noştri nu putem să-i vedem, este nevoie de un microscop pentru a mări imaginea.

Evanghelia spune că pe Dumnezeu nimeni nu l-a văzut! Dar să nu ne mirăm; căci, dacă nu avem posibilitatea a vedea multe lucruri omeneşti, cum am putea pretinde să-l vedem pe Dumnezeu, Creatorul şi Domnul lumii? Nimeni dintre noi, cu ochii goi, nu poate să fixeze timp îndelungat soarele pentru că lumina sa este atât de puternică încât ne-ar orbi, ar închide ochiul nostru în întuneric şi am obţine contrariul. Dumnezeu stă deasupra noastră, este mai mare decât noi şi viaţa sa este atât de strălucitoare încât ochii noştri nu pot suporta această lumină. Numai în paradis vom putea vedea ceva în plus din această frumuseţe a lui Dumnezeu.

Trebuie să acceptăm aceste limite ale noastre, ce ne fac să rămânem simpli, umili, dar mândri şi aroganţi. Nu din întâmplare primii care au văzut chipul lui Dumnezeu, la fel ca Moise, atunci când a coborât de pe munte avea chipul luminat, încă radiant, astfel încât poporul a înţeles imediat că au fost în contact cu Dumnezeu, în dialog cu el.

În această perioadă de Crăciun, să medităm tocmai asupra acestui dar: Iisus, Fiul lui Dumnezeu s-a făcut unul dintre noi pentru a ne face cunoscut chipul lui Dumnezeu, Tatăl. Ceea ce omul, de unul singur, nu este în măsură să facă, acum Iisus ni l-a revelat, ni l-a arătat. În Iisus putem privi cine este şi cum este Dumnezeul nostru.

Lucrul cel mai surprinzător este tocmai acesta: **Iisus a venit să ne spună tuturor că „Dumnezeu este Tatăl”, ceea ce înseamnă că are o inimă care iubeşte, primeşte, iartă, însoţeşte, face sărbătoare pentru noi.** Este minunat să te gândeşti la un astfel de Dumnezeu, aşa cum Iisus ne învaţă.

Şi în acest an, Biserica din toată lumea încearcă să înţeleagă mai bine ce înseamnă a fi „fiu al lui Dumnezeu”, a avea credinţă în el, care, pentru noi, este tată şi mamă. Iisus este o uşă care ne face să intrăm în lumea lui Dumnezeu; El este cheia care deschide posibilitatea de a vedea chipul lui Dumnezeu: ***Cine mă vede pe mine, îl vede pe Tatăl***”, va spune Iisus. Toţi caută chipul lui Dumnezeu: Arată-mi chipul tău, repetă de foarte multe ori Psalmii. Ei bine, Iisus a venit tocmai pentru a mulţumi omul de orice vârstă, cultură, etnie. ***Cine îl urmează pe Iisus, va învăţa să-l vadă pe Dumnezeu, să se bucure de prietenia lui, să se încreadă în ajutorul său.***

Biblia vorbeşte despre Dumnezeu folosind imagini pentru că nu se poate reprezenta chipul lui Dumnezeu. Uneori, într-un tablou antic. Dumnezeu este reprezentat ca şi o persoană în vârstă, cu barbă… Nu, Dumnezeu nu este aşa!

Biblia vorbeşte despre Dumnezeu ca şi despre o lumină intensă, de un braţ robust împotriva răului, de o mână care susţine cu iubire, de un nor care conduce paşii poporului, de un glas care ne cheamă pe fiecare pe nume… Acesta este Dumnezeu!

Spune Evanghelia că mulţi nu şi-au dat seama de Iisus în Betleem când s-a născut şi nici când era adult. Riscul este mereu acesta: atunci când ai multe lucruri de făcut, atunci când eşti prins de probleme zilnice, foarte uşor pierzi din vedere lucrurile esenţiale: ***acela că Iisus vine în întâmpinarea noastră pentru a ne conduce la tatăl, pentru a ne ajuta să înţelegem mai bine că suntem fii ai lui Dumnezeu şi care este destinul final: fericirea veşnică.***

Cine se simte mare, puternic, inteligent, bogat… poate pierde această mare ocazie. Nu din întâmplare în jurul lui Iisus erau săracii, cei mici, cei simpli, cei umili, bolnavii, copiii. Şi erau fericiţi să stea cu el. Cei mândri, în schimb, nu au niciodată un loc lângă Iisus, nu pentru că Iisus nu-i vrea, ci pentru că a sta cu Iisus înseamnă a-ţi schimba viaţa.

Prin botez am devenit fii ai lui Dumnezeu, cu adevărat. Din păcate, de multe ori uităm acest lucru. Şi în acest an, suntem deci, invitaţi să ne bucurăm de faptul că suntem fii ai lui Dumnezeu, să trăim ca fii adevăraţi. ***Este adevărat că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Unicul său Fiu, dar şi noi suntem adoptaţi de El. El a venit să ne caute pentru a ne însoţi spre casa Tatălui, spre locul pregătit pentru noi din veşnicie.***

Acum ne reluăm viaţa normală, după sărbătorile de Crăciun. ***Să ne reamintim că suntem chemaţi a învăţa de la Iisus ce înseamnă a fi fii ai lui Dumnezeu.*** Mai mult să fim mai atenţi atunci când rostim cuvântul Tată, când ne facem semnul crucii, dimineaţa şi seara, atunci când recităm Tatăl Nostru: să nu facem din aceasta doar un obicei, pentru că este darul cel mai mare, darul cel mai de preţ pe care ni l-a făcut Iisus. Dacă vom face astfel, atunci Crăciunul nu a trecut degeaba. Amin.

Mitropolitul Serafim de Pireu - Mesaj cu ocazia Naşterii Domnului

"Iubiţii şi mult doriţii mei fii, „Taină străină văd şi prea slăvită", „astăzi toată zidirea se bucură şi se veseleşte că Hristos s-a născut din tânăra Fecioară", „iar îngerii toţi, în ceruri dănţuiesc şi se bucură astăzi".

"Câte sărbători avem în fiecare zi întru Tainele lui Dumnezeu", zice Sfântul Grigorie Teologul. Cel mai mare praznic, însă, rămâne această mare sărbătoare a Întrupării: „Venit-a întrupându-Se Hristos", „Hristos se naşte", «Hristos s-a născut!»!

Atât de mare este darul lui Dumnezeu făcut omului, încât «mintea este mai slabă ca faptele, iar cuvintele mai prejos de înţelegere"», după cum zice marele Vasile. Departe de orice pricepere este lucrarea de negrăit a lui Dumnezeu, marea taină a dumnezeieştii iconomii, coborârea Fiului şi Cuvântului lui Dumnezeu, care, «a locuit întru noi» ca Dumnezeu-Om, lucru „mai presus de minte" şi „mai presus de cugetare". Desigur, este vorba de natura acestei minuni ce depăşeşte raţiunea omului. Neputinţa minţii omului de a ajunge la adâncurile înţelepciunii lui Dumnezeu este înnăscută, dar este şi consecinţa adâncirii omului contemporan întru răutăţile zilei. Sufletul acestuia este secat de lipsa îndulcirii dumnezeieşti, slăbit de lipsa gingăşiei şi întunecat de lipsa Harului, răbdând mii de chinuri văzute şi nevăzute, întru stăpânirea patimilor şi întru frenezia păcatului, săraci întru jertfire, dar nu şi întru bunuri materiale.
Nu înţelegem, fraţii mei, câtuşi de puţin „sărăcia extremă" a ieslei, „acea înfăşare cu totul smerită" ori „golătatea peşterii" întru care, însă, „strălucea bogăţia dumnezeirii".

Nici inima noastră nu se însufleţeşte de bucuria care tocmai a venit: Domnul Întrupat. De bucuria care L-a născut: Doamna de Dumnezeu Născătoare, preacurata bucurie şi Mângâietoarea noastră, Preasfânta noastră Maică iubitoare şi prea dulce, care ne întinde braţele aducându-ne nouă, celor mai josnici dintre oameni, bucuria ei, Preadulcele ei Prunc.

Gândiţi-vă, fraţii mei, la fericirea Preasfintei noastre, care aduce în lume pe Pruncul de dincolo de vreme.

Ce bucurie nemărginită şi binecuvântare simte o mamă atunci când îşi priveşte pruncul nou-născut, noul om, înfăşat şi odihnindu-se în îmbrăţişarea ei.

Ce îmbrăţişare simte şi Născătoarea de Dumnezeu atunci când toate s-au făcut „după cuvântul Tău", al lui Dumnezeu adică…

Cât de mare îi este bucuria atunci când îi dă, odată cu laptele ei, viaţă Celui Dătător de Viaţă şi Făcător al Ei.

Cât de mare îi este bucuria atunci când simte mireasma de prunc, dar şi negrăita mireasmă a rodului pântecelui ei, căci desăvârşit dumnezeiască şi desăvârşit omenească fire ţine în braţe Preasfânta Născătoare, pe Dumnezeul şi pe Fiul ei.

Cât de mare este bucuria ce răzbate din peştera smerită, «palat frumos» împodobit cu Lumina cea neînserată a arătării lui Dumnezeu, bucurie ce inundă zidirea întreagă.

„Acolo îngerii cântă neîncetat, iar păstorii, petrecând noaptea pe câmp, cântare vrednică aduc",

„Să se bucure cerul, să se veselească pământul!", iar „lumea dănţuieşte auzind", exclamă imnograful.

Născătoarea de Dumnezeu, aşadar, aduce omenirii bucuria ascultării, în locul ucigătoarei fărădelegi a neascultării. Maica Domnului aduce omenirii bucuria mântuirii din tragedia morţii.

Şi pentru că nu trebuie să uităm că omul totdeauna se va găsi la răscrucea ascultării de Dumnezeu şi a neascultării ce-l lipseşte pe om de belşugul paradisului pentru care a fost el zidit. Alături de Naştere vine şi moartea. Alături de urmarea credinţei a celei mai bune dintre oameni, a Doamnei de Dumnezeu Născătoare, [vine] şi ispita luptei cu Dumnezeu a urătorului, mâniosului Irod.

Nu trebuie să uităm nici că Iisus, din momentul în care a păşit în istorie, înfruntă violenţa, împotrivirea şi persecuţia din partea autorităţii lumeşti ce asupreşte săraci şi neputincioşi. Hristos a răbdat din fragedă pruncie persecuţia şi puterea demonică – la fel cum, mai târziu, au făcut şi următorii lui, mucenicii încununaţi şi sfinţii – a unui Irod care, luptând împotriva lui Dumnezeu, caută să înveşnicească şi înteţească răutatea şi nedreptatea între oameni.

Aşadar, răutatea şi nedreptatea pe care le trăim astăzi nu sunt specifice doar nouă, ci constituie icoana parcursului martiric al Domnului încă de la Naşterea Sa, icoana norului de prunci mucenici junghiaţi din porunca tiranului Irod. Pentru că Irod, făcând parte dintre „ocârmuitorii neamurilor" – adică dintre aceia care au falsul sentiment că, având o funcţie lumească, au şi drept de viaţă şi de moarte – în mod viclean se alătură morţii şi răutăţii, se leapădă de Dumnezeu şi supune oamenii la un sinistru măcel, la plânset şi bocet.

Mucenicii şi în vremea noastră, noii mucenici, adeveresc în continuare acest fapt tragic: „stăpânirea şi strălucirea împărăţiilor acestei lumi" săvârşesc răul, dar credinţa puternică în Dumnezeu, în Stăpânirea Adevărată a tuturor, în Făcătorul, în Domnul, în Împăratul vieţii, totdeauna le va birui. Biruinţă a credinţei şi încrederii este şi Maica Domnului, care, prin desăvârşita ei ascultare, s-a făcut Mijlocitoare, întru Duhul Sfânt, între oameni şi Dumnezeu, dăruind lui Hristos firea omenească şi făcându-se Dătătoare de Viaţă.

Ceea ce dorim astăzi cu mare putere nu este scăparea din chinurile noastre, după cum spune sfântul scriiturii noastre, Papadiamandis, «Ca şi cum ar avea patimile vreodată sfârşit şi suferinţa lumii», ci Darul sfinţeniei, izvorât de Marea Minune a Întrupării pe care, smerindu-Se pe Sine, ni-l face bunul Dumnezeu.

Ceea ce căutăm cu ardoare este începutul încredinţării care triumfă în inimile Drepţilor şi credincioşilor întru bucurie, începutul veseliei ce vine din luminarea Duhului Sfânt care îi face pe Sfinţi să strălucească, al veseliei îngerilor, păstorilor, magilor, a cerului şi pământului, a făpturii întregi. Începutul bucuriei a „celei dintâi dintre oameni", a Preasfintei de Dumnezeu Născătoare, începutul bucuriei pe care o primim şi o întâmpinăm în peştera Naşterii, pe Cuvântul lui Dumnezeu cel dinainte de veacuri, pe Fiul lui Dumnezeu, Hristosul întrupat, „lumina cea adevărată, Care luminează şi sinţeşte pe tot omul".

„Atunci când găseşti pe Hristos", zicea Gheronda Porfirie, „îţi este îndestul, nu mai vrei nimic altceva, te linişteşti. Devii alt om. Trăieşti oriunde, oriunde există Hristos. Trăieşti printre stele, în ceruri cu îngerii, cu sfinţii, pe pământ cu oamenii, cu plantele, cu animalele, cu toţi, cu toate. Acolo unde există dragoste în Hristos, singurătatea dispare. Eşti liniştit, vesel, îndestulat. Nici melancolie, nici boală, nici stres, nici întunecare, nici iad".

Doar bucuria sfinţeniei. Iar această bucurie este Hristos, această bucurie este Mântuitorul, Care este omului odihnă, naştere, înviere şi mântuire.

Iar marele Hrisostom exclamă: „Iată, vine Dumnezeu şi poartă trup omenesc, intră adică în curgerea istoriei şi se face om ce suferă foame, înseteazăşi este frig, pentru ca să izgonească dinlăuntrul nostru greutatea vinei şi să ne împace iarăşi cu cerul. Până în această noapte plină de minune, oamenii se găseau sub moarte. De-acum înainte, nu vor mai muri, ci vor adormi întorcându-se în pământul din care au ieşit, pentru a învia într-o zi întru bucuria nemuririi”.

Hristos s-a născut!

Adevărat s-a născut!

Mulţi ani binecuvântaţi şi prea înţelepţi!
Mitropolitul vostru, al Pireului, Serafim”

Preot Nicolae Tănase - Predică la Soborul Maicii Domnului

După ce ieri am serbat Naşterea Domnului, astăzi, a doua zi, o serbăm şi pe cea prin care ne-a venit bucuria acestui mare praznic al creştinătăţii, Crăciunul, adică pe Maica Domnului, Fecioara în care Însuşi Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a întrupat, pentru a noastră mântuire. Aceasta este una din sărbătorile de astăzi. (...).

Şi aţi auzit cântările Învierii, pentru că Duminica prea slăvim învierea Domnului, prima zi a săptămânii, în care am fost eliberaţi de păcat. Tot astăzi îl prăznuim şi pe Sfântul Eftimie cel nou care, alături de Sfântul Sava cel sfinţit, ne-a lăsat nouă rânduielile slujbelor.

Observaţi că rânduielile slujbelor sunt deosebite, organizate, cu scop precis şi cu semnificaţie. Tot ce se-ntâmplă, tot ce se spune, toate gesturile înseamnă ceva. Ei bine, el, cel pe care-l prăznuim astăzi, a consemnat aceste rânduieli şi aşa au ajuns până la noi. (...).

Tot astăzi prăznuim şi un sfânt din părţile noastre. Se numeşte Sfântul Nicodim de la Tismana. Acest Nicodim, trăitor în Sfântul Munte, a venit la noi şi a organizat viaţa călugărească pe teritoriul patriei noastre. Mai întâi a zidit o mănăstire cu numele Vodiţa, undeva lângă Porţile de Fier. Ruinele ei se pot vedea şi astăzi. Apoi a zidit o altă mănăstire, Mănăstirea Tismana – pe care mulţi o cunoaşteţi, pentru că aţi vizitat-o - unde-şi are mormântul. Moaştele lui nu sunt acolo, se păstrează numai un deget. De ce? Pentru că au fost ascunse de frica năvălitorilor şi Sfântul, până astăzi, n-a binevoit să le descopere. Unii sfinţi

(...) nu lasă, având trecere la Dumnezeu, să se împartă corpul lor neputrezit. Alţii sunt mai binevoitori şi lasă ca o parte din corpul lor să se împartă la mai multe biserici, spre mai multă evlavie şi spre a se putea închina mai mulţi la corpul lor prea slăvit. De ce nu putrezeşte? Pentru că nu mai poate să putrezească ceva care a fost pătruns de Duhul Sfânt.

Aţi auzit astăzi, la Apostol, zicându-se aşa: „Roada Duhului este dragostea, bunătatea, îndelunga răbdare, blândeţea...”. Nu le avem pe acestea? Înseamnă că n-avem pe Duhul Sfânt în noi, adică puterea lucrătoare a lui Dumnezeu. De aceea, se cunoaşte care este creştinul care Îl are pe Duhul Sfânt şi care este creştinul care nu-L are pe Duhul Sfânt. Amândoi sunt creştini, dar unul Îl are şi altul nu-L are. Cum se cunoaşte? Din ce face el, din cum se manifestă el, din cum reacţionează el.

Sfântul Nicodim de la Tismana a făcut multe minuni. V-aş istorisi două, impresionante. Domnitorul Ungariei de atunci, sub a cărui stăpânire eram şi noi, avea o fată bolnavă de epilepsie. Închipuiţi-vă câţi bani cheltuise cu ea şi nimeni nu putuse s-o vindece. A mers la Sfântul, Sfântul s-a rugat şi a vindecat-o. Domnitorul i-a spus aşa: „Eu sunt catolic, vreau să trec la Ortodoxie. Ai făcut o minune pentru mine şi un bine. În Biserica Ortodoxă există puterea lucrătoare a lui Dumnezeu. Dar, pentru o mai bună încredinţare şi ca să o fac cu toată inima şi convingerea, fă te rog pentru mine o minune”. „Ce minune?”, a întrebat Sfântul, care era stareţul Mănăstirii Tismana. „Fă o minune. Stai în foc. Să facem un foc şi tu să stai în foc”. Şi au făcut un foc mare. Stareţul, Sfântul Nicodim, a slujit Sfânta Liturghie, la sfârşit a luat Sfânta Evanghelie şi Crucea şi îmbrăcat în veşminte, a intrat în foc. Şi a stat ce a stat acolo, până când domnitorul, plângând, a zis: „Ieşi, sfinte, de acolo şi botează-mă!”. S-a botezat şi a trecut la Ortodoxie.

Ca mulţumire, în fiecare an organiza hramul bisericii, la Adormirea Maicii Domnului. Când Adormirea Maicii Domnului pică lunea, miercurea sau vinerea, la mănăstire se mănâncă peşte, nu se mănâncă deloc carne.

Într-un an, neştiind el rânduielile, a venit pregătit să dea de mâncare la mulţime de credincioşi. Cred că vă închipuiţi cum arăta mănăstirea şi împrejurimile mănăstirii la vremea aceea. Cu mii, cu zeci de mii de credincioşi. Aşa era atunci... . Astăzi s-au mai răcit credincioşii şi vin mai puţini. Chiar şi de hram, chiar şi Duminica şi de sărbători, credincioşii noştri – nu numai la noi, ci în toată ţara - vin mai puţini la biserică. (...). Închipuiţi-vă, deci, la hramul Mănăstirii Tismana, câtă lume trebuia hrănită la vremea aceea. A venit domnitorul cu tot ce trebuie şi a preparat mâncare. A venit însă cineva şi i-a spus: „Ştie stareţul că tu ai preparat mâncăruri de carne în atâtea tuciuri, în atâtea vase?”. Zice: „Nu ştie, dar nu trebuie aşa?”. „Nu trebuie”. Astăzi este vineri, sărbătoarea a picat vineri

şi se mănâncă numai peşte”. S-a înfricoşat el şi a ascuns fapta lui, a pus capacele peste toate vasele. Când stareţul a venit să binecuvânteze, a întrebat: „Ce aveţi aici?”. Domnitorul a spus: „Preacuvioase părinte, avem peşte”. „Bine. Faceţi rugăciunea”. Un diacon a zis rugăciunea cu tot poporul, iar Sfântul a dat binecuvântarea: „Doamne Iisuse Hristoase, binecuvântează mâncărurile acestea de peşte, care se vor da robilor Tăi şi pe robii Tăi, că Sfânt eşti întotdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin”. L-a salutat pe domnitor şi a urcat în peştera lui din munte, că era aşa de sfânt, puternic în rugăciune, ascet şi postitor, încât n-a rămas la masă. Şi s-a constatat minunea aceasta că, desfăcând vasele, ele erau pline cu peşte preparat.

Vedeţi, ce mare este Dumnezeu şi lucrător prin sfinţii Săi! „Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi!”. Şi multe alte minuni a făcut Sfântul Nicodim şi încă face. De aceea, când avem bani de cheltuit, să mergem la iarbă verde, dar să vizităm şi mănăstirile noastre. Să ne amintim, să întrebăm: „Ce-i aici? Cum e aici? Ce s-a întâmplat aici?”. Acolo întotdeauna există o carte cu istoria mănăstirii. Toate sunt pline de minuni, pline de lucruri importante. Se cade nouă să cunoaştem toate acestea. (...).

Dumnezeu să ne ajute să înţelegem semnificaţia Crăciunului, sărbătoarea de astăzi. Sărbătoarea de mâine: Sfântul Ştefan. Amin.

Pr. Vasile Gordon - Predică la Soborul Maicii Domnului

Colinde, colinde!/E vremea colindelor, /Căci gheaţa se-ntinde/Asemeni oglindelor./Şi tremură brazii/Mişcând rămurelele,/Căci noaptea de azi-i/Când scânteie stelele./Se bucur' copiii,/Copiii şi fetele,/De dragul Mariei,/Îşi piaptănă pletele,/De dragul Mariei/Şi-a Mântuitorului,/Luceşte pe ceruri/O stea călătorului.../(M. Eminescu, „Colinde, colinde”).

Începem cuvântul consacrat Soborului Maicii Domnului, sărbătoarea zilei a doua a Crăciunului, cu această splendidă poezie eminesciană, pentru că descrie în mod admirabil atmosfera şi semnificaţia acestei frumoase zile: cinstirea Sfintei Fecioare Maria în ambianţa plăcută a colindelor.

Nu cu multă vreme în urmă, ne-a întrebat un credincios dacă nu cumva greşeşte prin faptul că cele mai multe rugăciuni pe care le rosteşte sunt închinate Maicii Domnului... În primele momente, în locul unui răspuns direct i-am amintit că potrivit rânduielilor Bisericii există o ierarhie liturgică în cult: Dumnezeu în Treime, Căruia se cuvine adorare, Maica Domnului, căreia îi acordăm supra-venerare (sau supra-cinstire) şi sfinţii, cărora le facem venerare (sau cinstire). Logic, potrivit acestei rânduieli, întâi trebuie să ne adresăm lui Dumnezeu şi apoi Maicii Domnului... Dar, peste câteva clipe i-am spus că nu credem a fi o greşeală ca cea mai mare parte a timpului de rugăciune să-i fie consacrată Maicii Domnului, pentru că ea niciodată nu este despărţită de Iisus Hristos Dumnezeu, Care a binevoit a se face fiu al ei...

Rugându-ne Maicii Preacurate nu îi cerem altceva decât să mijlocească, să poarte doleanţele noastre spre Fiul ei şi Dumnezeul nostru. Pe de altă parte, nici Iisus - Fiul, nu este niciodată despărţit de Tatăl şi de Duhul Sfânt, astfel că orice rugăciune se îndreaptă, de fapt, către Preasfânta Treime.

Nu întâmplător s-a rânduit ca a doua zi de Crăciun să fie dăruită Maicii Domnului. Aducând prinosul de adorare pentru Dumnezeiescul Prunc, Biserica n-a uitat-o nici pe cea care L-a primit şi L-a purtat în pântece şi care, într-o smerenie desăvârşită, L-a născut într-o iesle din Betleem. Astfel, ceea ce ne-a învăţat Biserica împlinim şi noi: a doua zi de Crăciun, aducând slavă lui Dumnezeu, toţi credincioşii mărturisim recunoştinţă şi faţă de Maica Preacurată, în sfântă comuniune, la Sfânta Liturghie. Căci cuvântul „sobor" înseamnă „adunare, comuniune".

Aşadar, când spunem „Soborul Maicii Domnului", înţelegem adunarea dreptmăritorilor creştini în jurul Maicii care-L ţine în braţe pe Dumnezeiescul Prunc, Iisus Hristos.

Revenind la întrebarea credinciosului (care poate fi şi întrebarea noastră), ne dăm seama că noi îi adresăm o mare parte a rugăciunilor, pentru că întotdeauna ea apare înaintea ochilor noştri sufleteşti ca o caldă rugătoare. Imaginea ei luminoasă aşa este consemnată în Tradiţia Bisericii, scrisă şi pictată: la Buna-Vestire, îngerul a găsit-o rugându-se; la Naşterea Pruncului Iisus este firesc să ne-o imaginăm rugându-se lui Dumnezeu s-o ajute spre a învinge teama şi condiţiile precare legate de sălaşul sărăcăcios în care i-a fost rânduit să devină mamă; la nunta din Cana L-a rugat pe Fiul ei să salveze o situaţie neplăcută, atunci când se terminase vinul; trecând peste celelalte momente din lucrarea Mântuitorului, la care Maica Sa a fost adesea părtaşă, nu doar cu simpla prezenţă, ci mereu cu rugăciunea către Dumnezeu, nu ne-o putem imagina altfel în ceruri decât în ipostaza rugăciunii, mijlocind pentru neamul omenesc.

De aceea, când spunem „Maica Domnului", spunem „Rugăciune". Aşa se explică faptul că una dintre cele mai frumoase icoane ale ortodoxiei poartă numele Deisis (=Rugăciune), cu Mântuitorul în mijloc, la dreapta Lui - Maica Domnului, iar la stânga - Sfântul Ioan Botezătorul, amândoi în ipostază de rugăciune.

Plecând de la înţelesul numelui „Maria" („Miriam" în ebraică), care se traduce prin „Cea bine mirositoare, Cea plăcută, Doamnă, Stăpână, Steaua mării", ne gândim şi la alte nume care i se pot atribui Maicii Domnului: Mamă - cel mai adesea, pentru că ea este nu doar mama lui Iisus ci şi a noastră, a celor care am devenit fraţi cu El prin Botez; Fecioară, fiind, din darul Domnului, singura mamă-fecioară din istoria omenirii; Chivot (şi Biserică) pentru că L-a purtat în

pântece pe Hristos euharistic; Scară către cer, pentru că prin lucrarea ei leagă pământul cu cerul. Acestor prea frumoase nume se pot adăuga desigur şi altele. Cu deosebire cel de Rugătoarea sau Rugăciune, pe temeiurile arătate mai sus.

Aceste temeiuri credem că l-au inspirat şi pe Eminescu, poetul nostru cel de toate zilele, când a scris „Rugăciune”, poezie care încheie cuvântul nostru de acum: Crăiasă alegându-te,/Îngenunchem rugându-te/Înalţă-ne, ne mântuie/Din valul ce ne bântuie;/ Fii scut de întărire/Şi zid de mântuire/Privirea-ţi adorată/Asupră-ne coboară/O, Maică Preacurată/Şi pururea fecioară,/Marie!/Noi ce din mila Sfântului/Umbră facem pământului /Rugămu-ne'ndurărilor/ Luceafărului mă-rilor;/Ascult-a noastre plîngeri/Regină peste îngeri/Din neguri te arată/Lumină dulce, clară,/O, Maică Prea Curată/Şi pururea fecioară, /Marie! Amin.

Părintele Ciprian Negreanu - Predică în a doua zi de Crăciun (2016)

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.Amin.

Astăzi dacă ne binecuvântează şi ne ajută Dumnezeu vreau să călătorim împreună cu gândul şi cu mintea prin evenimentele care s-au petrecut acum 2016 ani şi să găsim o cronologie care să satisfacă întrebările sufletului nostru, adică o aşezare cronologică a evenimentelor care este foarte importantă, din multe puncte de vedere este importantă pentru noi pentru că istoria şi viaţa Mântuitorului este viaţa noastră. Nu numai viaţa noastră a devenit viaţa lui Hristos şi El trăieşte prin noi şi suferă cu noi şi se bucură cu noi. Ori evenimentele ce s-au petrecut atunci sunt foarte importante aşa cum tu te întrebi despre tine însuţi ce ai făcut, când te-ai născut, cum te-ai născut. Este fundamental să ştii de unde eşti, cine eşti, cine te-a născut, cum te-ai născut, cum erai, ce s-a întâmplat în perioada în care tu nu ştiai de tine. Dacă nu ştii aceste lucruri eşti dezrădăcinat, nu ştie nimeni cine eşti, de unde eşti, şi de cine să te simţi legat, dacă nu te simţi legat, poţi deveni rece şi nepăsător, crud chiar. Aşa că a şti ce s-a întâmplat în viaţa Mântuitorului, este a şti ce s-a întâmplat în viaţa noastră , a ne temelui viaţa sufletului , a inimii noastre pe acele momente, întâmplări. Este foarte important.

Acum când mulţi dintre noi suntem la începutul credinţei şi suntem foarte nepricepuţi, nepăsători, neştiutori, indiferenţi nu simţim asta dar cu cât veţi înainta în viaţa sufletului, în credinţă, o să vedeţi că aveţi nevoie de aceste lucruri, aveţi nevoie să ştiţi cine sunteţi voi. Şi voi sunteţi în primul rând, dacă omul are o valoare este că se identifică sau că Mântuitorul, Dumnezeul nostru s-

a identificat cu noi, că s-a făcut eu, că Dumnezeu s-a făcut noi şi dacă El se identifică cu noi este foarte important să aflăm ce s-a întâmplat cu El, este important şi pentru viaţa noastră interioară, pentru sufletul nostru, pentru că tot ce s-a întâmplat cu Mântuitorul, se va întâmpla şi cu sufletele noastre. Istoria vieţii Mântuitorului nostru, Iisus Hristos este istoria sufletului omenesc care merge pe calea lui Dumnezeu.

Dacă vrei să afli ce se va întâmpla cu sufletul tău pe calea credinţei, trebuie să citeşti cu atenţie viaţa Mântuitorului nostru. Tot ce se întâmplă acolo se va întâmpla şi cu sufletul tău, la fiecare personalizat. Şi când sufletul, zic 99 % din om adică omul în fiinţa lui este suflet în primul rând şi apoi trup. Ce va da omul pentru sufletul său, lumea întreagă ar da-o e puţin, sufletul are o valoare inestimabilă - este suflarea lui Dumnezeu - trupul devine valoros şi important prin unirea cu sufletul, el devine important prin ascultarea de suflet şi dacă se uneşte cu sufletul nu are valoare eternă şi va fi muritor, trecător dar dacă ascultă de suflet are valoare eternă şi devine izvor de binefacere, de sănătate, izvor de binecuvântare aşa cum devin trupurile sfinţilor, dar numai dacă ascultă de suflet.

Sufletul este nemuritor şi de o valoare inestimabilă dar toate acestea se transformă în chin şi în suferinţă dacă el nu ascultă de Dumnezeu şi nu se uneşte cu Dumnezeu. Dar dacă face aceasta - ca început al unirii cu Dumnezeu este ascultarea de Dumnezeu - atunci devine inestimabil ca valoare, Cerurile cerurilor toate la un loc nu se compară cu valoarea unui suflet.

Şi acum întorcându-ne la istoria vieţii Mântuitorului sunt convins şi ştiu pentru că ce trăim noi fiecare în parte, trăiesc toţi cu diferite nuanţe, accente puse diferit, dar în general trăim cam acelaşi lucru, vă spun ca duhovnic care am ascultat atâtea suflete. Noi suntem foarte asemănători, când îl judecăm pe celălalt ne judecăm pe noi înşine , sunt mici diferenţe între oameni, foarte mici - de cultură, de educaţie, de ereditate - 99 % suntem cam la fel. 1% suntem diferiţi unul de altul. Şi ziceam că ştiu de nelămuririle voastre pentru că le cunosc pe ale mele, şi dacă le ştiu pe ale mele le ştiu şi pe ale voastre.

Şi atunci să trecem peste aceste evenimente şi să vedem ce putem lămuri dintre ele.

Capitolul 2 din Matei: ***"Iar dacă S-a născut Iisus în Betleemul Iudeii, în zilele lui Irod regele, iată magii de la Răsărit au venit în Ierusalim, întrebând:"***

Mântuitorul s-a născut în vremea unui mare recensământ. Cu câţiva ani înainte împăratul Octavianus, luase tronul după o bătălie vestită. Pentru că în imperiul roman şi bizantin nu se trecea tronul prin sucesiune, putea venea la tron oricine. Vasile I macedoneanul devenit şi sfânt era un trac de lângă Dunăre, un ţăran, cu

traistele în spate, desculţ, fără cultură a intrat în Constantinopol să-şi facă un rost. Şi peste câţiva ani a devenit împărat.

Octavianus la fel, urcase pe tronul roman revoltând o zonă în care nu avea sorţi de izbândă, însă s-a întâmplat un lucru, pe drum ei (aveau obicei că tot ce se întâmplă înainte de ceva important, atunci înainte de război, era un semn) au văzut un om cu un măgar şi atunci Octavianus pe atunci ofiţer a întrebat: - Cum se numeşte măgarul?
Omul a răspuns: Nikos. Care înseamnă biruinţă.
Atunci ei au zis că vom birui. Şi aşa s-a întâmplat, au biruit. A ajuns împărat, el a făcut recensământul.

Dar să ştiţi că viaţa Mântuitorului stă între doi măgari, care şi ei au rostul lor. Măgarul care l-a încălzit în iesle şi măgarul care l-a dus când a intrat în Ierusalim.

Nu cred că e întâmplător că Octavianus s-a întâlnit cu acel măgar, dar asta nu e important. El după ce a devenit împărat a vrut să afle câţi supuşi are împărăţia şi ce câştiguri vor avea de pe urma lor.

La acest recensământ a fost chemat şi Iosif şi Maria, şi trebuiau să meargă fiecare de unde era neamul lor. Şi în timp ce erau în Betleem unde trebuiau să se înscrie s-a întâmplat ca Maica Domnului să nască. Şi nu aveau loc unde să stea decât într-un staul, o peşteră unde erau adăpostite animalele, acolo s-a născut Domnul într-o iesle.

După naşterea Mântuitorului, îngerii se arată păstorilor (acolo s-a construit o veche biserică bizantină, acum este una grecească) şi le dau vestea cea bună, ei merg să se închine. L-au căutat, probabil erau multe staule de felul acela în Betleem şi l-au găsit. Şi acolo ei au povestit ce s-a întâmplat şi Maica Domnului păstra toate în inima ei şi asculta toate ce spuneau păstorii. Acestea s-au întâmplat în noaptea Crăciunului, în ajun.

Magii însă nu au venit atunci, nici la 40 de zile de la naştere, pentru că Luca ne spune că Iosif şi Maica Domnului au mers la templu după cum era obiceiul în legea iudaică şi pe prunc l-au închinat lui Dumnezeu, aducându-se jertfe, cei săraci aduceau porumbei sau turturele; cei mai avuţi aduceau oi, viţei. Aşadar la 40 de zile erau încă în Betleem. Se spune că atunci când au venit magii au găsit-o pe Maica Domnului şi pruncul într-o casă.

“Unde este regele iudeilor, Cel ce S-a născut? Căci am văzut la Răsărit steaua Lui şi am venit să ne închinăm Lui. Şi auzind, regele Irod s-a tulburat şi tot Ierusalimul împreună cu el. Şi adunând pe toţi arhiereii şi cărturarii

poporului, căuta să afle de la ei: Unde este să Se nască Hristos? Iar ei i-au zis: În Betleemul Iudeii, că aşa este scris de proorocul: "Şi tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nu eşti nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieşi Conducătorul care va paşte pe poporul Meu Israel". Atunci Irod chemând în ascuns pe magi, a aflat de la ei lămurit în ce vreme s-a arătat steaua. Şi trimiţându-i la Betleem, le-a zis: Mergeţi şi cercetaţi cu de-amănuntul despre Prunc şi, dacă Îl veţi afla, vestiţi-mi şi mie, că, venind şi eu, să mă închin Lui. Iar ei, ascultând pe rege, au plecat şi iată, steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit şi a stat deasupra, unde era Pruncul. Şi văzând ei steaua, s-au bucurat cu bucurie mare foarte. Şi intrând în casă, au văzut pe Prunc împreună cu Maria, mama Lui, şi căzând la pământ, s-au închinat Lui; şi deschizând vistieriile lor, I-au adus Lui daruri: aur, tămâie şi smirnă. Iar luând înştiinţare în vis să nu se mai întoarcă la Irod, pe altă cale s-au dus în ţara lor. După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă. Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod.”

Aşadar păstorii au venit în ajun şi atunci au vestit îngerii: ***“Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace între oameni bunăvoire.”*** Apropo mai bună traducere e “întru oameni bunăvoire” înţelegându-se mai mult nu “între oameni bunăvoire” că noi zicem uite Dumnezeu a venit şi între oameni nu este bunăvoire, nici măcar între creştini nu este bunăvoire, adică nu este înţelegere. Dar, cum unde este cuvântul său, dar să înţelegeţi că cuvântul său este aşa: pe pământ pace , întru oameni bunăvoire - adică în oameni, în ei să fie bunăvoire, exact ce vă spuneam că porunca iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi, înseamnă mai mult să ai bunăvoinţă, îngăduinţă faţă de aproapele tău, aşa cum tu te cunoşti pe tine, te iubeşti pe tine, dar te cunoşti om de nimic, om slab, om plin de păcate dar te îngădui, te rabzi, te ierţi, îţi mai dai şanse, asta ne cere Dumnezeu să facem şi cu ceilalţi, să avem bunăvoire faţă de ceilalţi, să avem îngăduinţă. Şi acelaşi lucru îl spun şi îngerii “întru oameni bunăvoire” adică să aibă oamenii în inima lor îngăduinţă.

În aceea noapte s-au arătat îngerii, au cântat acest imn şi păstorii au venit şi s-au închinat Lui. Dar nu în acea noapte au venit magii. Se pare că între timp Maica Domnului şi Iosif având rude multe în Betleem, pentru că ei de acolo erau, au fost găzduiţi într-o casă.

Poporul român au zis că în casa lui Crăciun, aşa le-a rămas lor în minte că aşa se numea acel om Crăciun şi de atunci noi zicem că e noaptea lui Crăciun şi pe Crăciun l-au făcut un fel de om bătrân şi primitor care dăruieşte tuturor de toate şi e Moş Crăciun.

Probabil la una din rude, au rămas şi au fost găzduiţi acolo. Nu ştim timpul cât a stat, ştim că pe cel puţin 40 de zile că atunci s-au dus la templu să închine pe acest copilaş, să ducă închinare Celui PreaÎnalt şi în locul lui să se dea turturele sau porumbeii. Credem că a fost chiar mai mult de 40 de zile. De ce, pentru că ei vroiau să rămână acolo? Asta ne-o spune şi Evanghelia care aţi auzit-o astăzi care spune: Şi întorcându-se din Egipt şi vrând să se întoarcă în Israel, în Betleem nu au putut rămâne acolo pentru că ţinutul acesta a lui Iuda era sub stăpânirea unuia din fii lui Irod, Arhelau care cerceta în continuare cine s-a născut în Betlem, în zona acea şi îi ucidea pe cei care îi mai afla, chiar dacă ei aveau acum 10-15 ani. Nu conta.

Aşa s-a întâmplat cu tatăl lui Ioan Botezătorul, Zaharia despre care s-a aflat că şi-a ascuns copilul, pentru că şi el era în apropiere, în zona Rama. A ascuns copilul şi l-a dat celor ce trăiau în peşteri pe malul Mării Moarte, la acei aşa zişi nazirei, cărturari, un fel de pustnici ai evreilor. Acolo a trăit şi Ioan Botezătorul şi de acolo a venit şi să cheme pe popor să cheme la mântuire şi la primirea lui Hristos. Aflând despre el că şi-a ascuns pruncul, la bătrâneţele lui, aflând după atâta timp că şi-a ascuns pruncul, vă daţi seama, a fost ucis între templu şi altar de către fiul lui Irod.

Întorcându-se din Egipt vreau să se aşeze în Betleem, unde aveau rude, dar nu au putut să rămână de frica lui Arhelau, atunci au plecat în Nazaret înapoi, unde probabil nu mai aveau multe ale lor.

Deci cel puţin 40 de zile a fost în Betleem. Eu înclin să cred că au stau mai mult. De ce? O să vă spun. Pentru că magii au văzut la răsărit steaua Lui şi Dumnezeu le-a vestit lor, păgânilor. Pentru magi stele erau semnele unor naşteri a unui om. Şi văzând steaua la răsărit cum nu a mai fost până atunci , au spus că e semn de naştere a unui om mare, deosebit, a unui rege, împărat. Ei au venit de acolo în Iudeia, străbătând un drum lung, unii zic că erau din Persia, alţii din India, din zona Afganistanului, Bathra. Între timp nu au mai văzut steaua, aşadar ei au văzut-o odată, s-au hotărât ce e cu ea dar nu au mai văzut-o. Dovada că venind în disperare direct la Ierusalim şi au început să întrebe peste tot: unde s-a născut împăratul iudeilor, un împărat mare? Au ştiut ei prin vedenie că acolo trebuie să se nască. Şi a auzit Irod şi toţi învăţaţii şi s-a tulburat tot Ierusalimul de sus până jos şi i-au chemat şi ei au spus tot cum s-a întâmplat, cum s-a arătat steaua şi ce concluzie au tras ei şi s-a pătruns de frică la inimă Irod şi a spus: se naşte Mesia sau s-a născut, ce ne facem. Irod după acea trimite să ucidă pe prunci.

Zice: ***După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă. Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt. Şi au stat***

acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: "Din Egipt am chemat pe Fiul Meu". Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.

Auziţi ce spune după ce pleacă în Betleemul Iudeii, ca să vedeţi că ei nu mai văzuseră steaua, că acea stea le-a făcut o bucurie foarte mare. Ceea ce au trăit ei studiindu-o şi văzându-o şi înţelegându-o, era ceva deosebit ce nu mai trăiseră, că zice aşa: ***Atunci Irod chemând în ascuns pe magi, a aflat de la ei lămurit în ce vreme s-a arătat steaua. Şi trimiţându-i la Betleem, le-a zis: Mergeţi şi cercetaţi cu de-amănuntul despre Prunc şi, dacă Îl veţi afla, vestiţi-mi şi mie, ca, venind şi eu, să mă închin Lui. Iar ei, ascultând pe rege, au plecat şi iată, steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit şi a stat deasupra, unde era Pruncul. Şi văzând ei steaua, s-au bucurat cu bucurie mare foarte.***

Dacă Irod a aflat că steaua li s-a arătat cam de 2 ani magilor, asta înseamnă probabil că steaua li s-a arătat în momentul în care când s-a sălăşluit în pântecele Fecioarei după Bunavestire, nu la naştere. Pentru că întruparea lui Hristos o sărbătorim la Bunavestire, iar la naştere prăznuim venirea lui în trup, între oameni, vederea lui. Asta înseamnă că steaua li s-a arătat cu cel puţin 9 luni de zile înainte de naştere, asta poate să fie şi mai mult pentru că ei nu veniseră decât după 40 de zile de la naştere, pentru că în acea noapte au şi fugit în Egipt. Deci în Ierusalim au fost înainte de venirea magilor. Da, cred că a fost mai mult, dacă ei spun la Irod cam de 2 ani, înseamnă că de 2 ani văzuseră ei steaua, înseamnă că cam un an şi o lună au stat acolo Maica Domnului şi Hristos, Dumnezeul nostru în Betleem, deja aşezaţi la o casă.
Deci aşa să ne închipuim că în ziua naşterii Mântuitorului, păstorii au primit veste de la îngeri şi au auzit slavoslovia îngerilor şi au venit şi au spus Fecioarei Maria tot ce au văzut, şi a trecut cel mult 1 an şi o lună până când au venit magii, poate că mai puţin.

Dumnezeu să ne ajute şi să ne mântuiască.

Pr. Nicolae Tănase - Să fim fericiţi de Naşterea Domnului

Postul Crăciunului - Dacă postul nu ne schimbă, e pierdere de timp

Poţi să faci oricâtă milostenie, dacă nu te rogi - degeaba

Aţi văzut ce cuvânt puternic? Poţi să faci milostenie, poţi să dai la săraci, să faci aziluri, orfelinate, spitale, dacă nu te rogi, degeaba. De ce? Pentru că rugăciunea e cea mai mare faptă bună. Aşa că, atenţie: nu toţi putem veni la Sfânta Liturghie şi nu în toată viaţa noastră. Există, totuşi, o vârstă, în care ar trebui să ajungem să nu mai putem trăi fără Liturghie. Pentru că după ce mori, vedeţi cum e. Foarte mult am cam tras să mai pomenim morţii noştri. Foarte greu facem o colivă.... Am fixat pe unul, pe celălalt, n-a putut unul, n-a făcut nici celălalt...; cam greu, cam tras de păr.

Să facem deci ce ţine de noi în viaţă, că după moarte e cam greu să rămâi în nădejdea parastaselor... Să facem noi rugăciunea, să n-o lăsăm în grija altora. A dat Dumnezeu să avem şi căldură, ca să nu aibă nimeni nici un motiv. Dar apar alte motive: ba că e întuneric, ba că e prea lumină, ba că e peste 8 şi mănâncă găinile, ba că e prea devreme. Asta apare pentru că diavolul strecoară fel de fel de motive... Pentru că ora e fixată tot de dumneavoastră. Să nu mai avem astfel de motive, pentru că pierdem toată plata.

Oamenii care postesc se văd

A avut doxologie sfântul de astăzi? Da, a avut doxologie mare, aşa că până şi azi se mănâncă peşte.

Vedeţi ce face Biserica? Dezlegări. Unii mâncăm, alţii nu mâncăm peşte. Atunci când zicem: „Mai sunt 5 zile până la Crăciun, hai să ţin şi eu un post mai aspru...” bine facem, dar Biserica nu pretinde. Cel care vrea, poate să mănânce peşte atunci când e dezlegare la peşte. Biserica e foarte largă şi nu strânge mult omul, dar încearcă să-l ţină aproape.

Foarte mulţi faceţi caz de mâncare: „Părinte, s-a-ntâmplat de-am mâncat, s-a-ntâmplat de-am gustat, s-a-ntâmplat...”. Nu e aşa. S-a-ntâmplat, s-a-ntâmplat. Problema e: ai modificat sufletul tău, inima ta, gândirea ta? Pentru că altfel rămânem cu rânduiala şi atât, nu mai rămânem şi cu rezultatul postului. Rezultatul postului este modificarea omului. Dacă nu, într-adevăr, degeaba am postit.

În momentul în care te întâlneşti cu oameni care postesc şi oameni care nu postesc, imediat i-ai văzut. Poţi să i-alegi şi dintr-o mulţime mare: acesta posteşte, acesta posteşte, acesta nu posteşte, acesta posteşte. De ce? Se văd. Oamenii care postesc se văd. Cum? După cum deschide gura, după cum zice „bună ziua”, după cum stă de vorbă cu tine şi celelalte, după cum te serveşte cu ceva... Imediat se vede omul care posteşte faţă de cel care nu posteşte.

Poate să zică cineva: „De ce zici că nu postesc? Că eu postesc...”. Păi dacă nu s-a observat că posteşti, adică dacă nu s-a născut în tine omul nou, atunci înseamnă că posteşti de formă.

De aceea apare la Spovedanie spunerea păcatelor la prezent: „sunt certat cu...”. Ar trebui să spui că ai fost certat cu..., pentru că la Spovedanie ai venit împăcat. Sau: „A dat Dumnezeu, părinte, am ţinut tot postul, toată rânduiala, n-am mâncat vin, untdelemn. Dar nu vorbesc cu...”. Păi nu se poate. Un om conştient, serios, nu are probleme să nu vorbească cu unul sau cu altul, indiferent cum stau lucrurile, pentru că el ştie de Dumnezeu.

Problema este, deci, dacă postul ne modifică sau nu, dacă venirea noastră la Liturghie este un rezultat bun sau nu. Altfel, cu adevărat, e pierdere de timp... Şi, dacă vreţi, mai e şi altceva: e şi osândă.

Acu un an parcă a mers mai bine, dar acum... Şi suntem siguri că a fost şoapta diavolului: că-i prea de dimineaţă, că-i prea târziu, că e frig, că e cald, foarte multe lucruri imediat aduce diavolul, tu îţi alegi unul din ele sau mai multe şi este de ajuns ca să nu vii la biserică.

Vorbesc de tine, creştinule, care te spovedeşti, te împărtăşeşti, citeşti şi posteşti. Nu vorbesc de cei care habar n-au, nu vorbesc de cei care vin la 6 ani la biserică sau care vin la Crăciun... Asta-i altă categorie de oameni, inconştienţi, care habar n-au pe ce lume trăiesc. Ei Îl folosesc pe Hristos doar când au nevoie, cum folosesc partidele. Atunci când mai e ceva de sfinţit, o cruce, un monument, o statuie, undeva, imediat să fie şi preotul şi patriarhul acolo, să dea bine, să fie frumos. Noi nu suntem pentru a fi frumoşi în felul acesta, nu suntem pentru faţadă, ci suntem pentru partea de dinăuntru, pentru că acolo se vede.

Creştinul, în loc să asculte, are mereu ceva de zis

Cine mai era ca Iisus Hristos? În iesle - nebăgat în seamă, pe Cruce - bătut, dispreţuit. De ce? Pentru că a lăsat de la El, chiar dacă era nevinovat.

De aceea noi, preoţii, într-un conflict, spunem omului: „mergi şi împacă-te!”. Şi creştinul, în loc să asculte, imediat zice ceva, imediat! „Părinte, dar eu?” „Da, tu!” „Bine, dar eu sunt mai bătrân!” „Păi de-aia, pentru că eşti mai bătrân!” „Părinte, dar eu sunt nevinovat.” „Păi de-aia te trimit pe tine, că eşti nevinovat.” „Bine, părinte, dar acela nu vine la biserică, acela e un nemernic.” „Păi de-aia îţi zic ţie,
pentru că tu vii şi tu ştii”.

Pentru că ce zice la rugăciunile pentru Sfânta împărtăşanie? Vrând să te împărtăşeşti cu jertfa cea fară de sânge, mergând, cu cei ce te-au mâhnit pe tine împacă-te. Nu numai cu cei pe care tu i-ai mâhnit, ci şi cu cei care te-au mâhnit ei pe tine. Cuvântul acesta ne afundă în iad dacă nu-l respectăm.

Naşterea Domnului - Să fim fericiţi de Crăciun

„Să fiţi fericiţi de Crăciun!” - e într-adevăr o urare deosebită. Dar a fi fericit (de Crăciun şi nu numai) înseamnă trei lucruri:

⇒ *împăcat cu Dumnezeu,*
⇒ *împăcat cu oamenii şi*
⇒ *împăcat cu tine însuţi.*

Acesta este omul fericit. De aceea, cei nespovediţi - pentru că numai aşa te poţi împăca cu Dumnezeu, cu oamenii şi cu tine - în zadar au primit urarea, pentru că sunt nefericiţi.

Fericire cu înşelătorie

Adesea noi căutăm să fim fericiţi cu înşelătorie. Atunci ne înşelăm pe noi înşine şi încercăm să găsim fericirea in altceva: in mâncare, in îmbrăcăminte, în

băutură sau în altceva. De ce? Pentru că omul simte nevoia să prăznuiască de Crăciun. Numai că această prăznuire trebuie să fie după rânduiala lui Dumnezeu.

Vă spuneam ieri, vă îndemnam, să nu împodobim bradul la casele noastre mai mult decât sufletul nostru! Sufletul nostru este cel care trebuie să fie împodobit! În primul rând să fie curat. Curăţirea sufletului se face numai prin Spovedanie. Nu există altceva; doar asta. împodobirea lui se face cu post, cu abstinenţă, cu rugă-ciune, cu fapte bune, cu citiri din cărţile sfinte, cu modificarea comportamentului nostru care, simţim fiecare, lasă de dorit. Acestea ar fi podoabele sufletului.

Bine facem că împodobim bradul. Numai că bradul trebuie să exprime forma văzută a formei interioare împodobite. Pentru că altfel este nimic, este o cheltuială, este un lucru deşert. Dacă el arată curăţenia familiei, dacă el arată podoaba sufletului nostru, atunci arată şi credinţa noastră.

Fericită este acea familie, în care soţul, soţia, copiii, toţi din casă s-au împărtăşit, s-au spovedit, au ţinut post. Au încercat şi ei să facă ceva pentru că Hristos S-a născut.

Acum se posteşte după reguli proprii, nu după rânduială

Forma falsă, forma incompletă, înjumătăţită, în care noi am ajuns să ţinem postul, este o formă care nu ne duce la fericire. Este un pod cu două capete: un capăt început aici şi celălalt dincolo de râu. Nu vom putea trece râul, pentru că nu e podul întreg.

O săptămână la început şi o săptămână la sfârşit este bine, dar nu este complet. Este o formă personală a omului, este o rânduială pe care şi a făcut-o el.

În urmă cu 50, 60, 70 de ani, poate mai bine, ne aducem aminte de bunicele, stră-bunicele noastre, care foloseau două feluri de vase: de post şi de dulce. Începea postul, le urcau în pod. Se termina postul, le urcau pe astea în pod, le coborau pe celelalte. Aşa era atunci.

Şi dacă aşa era atunci, acum este greu de tot. Se silesc soţiile să ţină post şi e greu. Copiii se silesc şi nu pot să ţină post, din cauza părinţilor. Forma în care noi ne-am făcut regula noastră personală este o formă greşită. Măcar să recunoaştem că n-ar trebui aşa, ci că ar trebui să ţinem după cum e rânduiala Bisericii.

Fără biserică, post şi Spovedanie, suntem plini de mândrie

Desigur, în mintea noastră s-a născut ideea: inima contează, nu postul. Nu-i adevărat! Nu există inimă bună fără post, pentru că inima aceea este plină de mândrie.

De ce insistăm să vină omul la biserică? Pentru că aici se distruge mândria, dacă eşti atent şi vrei. Cine n-a venit azi la biserică? Omul mândru, omul care n-a considerat să fie împreună cu ceilalţi. El a stat acasă, poate s-a rugat mai mult decât noi, dar a stat acasă. Omul mândru azi n-a venit la biserică.

Cine nu vine la biserică în timpul anului? Oamenii mândri. Oamenii care nu vor să spună: „pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm", „ca într-un gând să mărturisim"...

Cei care nu vin la biserică sunt oameni mândri. Cine nu se spovedeşte? Omul mândru. Ce-nseamnă Spovedanie? Înseamnă căinţă, umilinţă, recunoaştere. Cine nu face asta? Omul mândru. De aceea, în prima duminica pregătitoare pentru Postul Paştilor, noi, din rânduiala Bisericii, citim despre vameş şi fariseu, adică despre smerenie şi despre mândrie.

Hristos S-a smerit, S-a născut în iesle. Nici un copil în lume vreodată nu s-a născut şi a fost înfăşat cu paie. Şi pentru cel mai sărac, în cea mai săracă ţară, în cel mai sărac loc, tot s-au găsit două cârpe. Pentru Hristos, nu. Foarte puţini oameni nu găsesc unde să doarmă. Tot găsesc undeva. Pentru Hristos nu s-a găsit loc de dormit. El, Care a făcut cerul şi pământul, n-a fost primit într-ale lui.

Într-ale Lui a venit şi n-a fost primit. N-a fost primit de la naştere. N-a fost primit nici după aceea, a fost prigonit, închipuiţi-vă, un copil exilat. A trebuit să fugă în Egipt cu Iosif şi cu mama Lui, ca să se păzească de Irod.

Când începi să asculţi, diavolul devine mai atent cu tine

De aceea, să venim şi noi cu jertfa noastră, cu cât putem şi noi, şi să participăm la ceea ce a făcut El ca jertfe pentru noi.

În 8 zile vom asista la o altă jertfă, jertfă sângeroasă: Tăierea împrejur. Hristos S-a supus Legii. Legea Vechiului Testament aşa zicea, iar El S-a supus. El, Stăpânul, S-a supus. Noi, robii, nu ne mai supunem. Din păcate, din nefericire. De aceea, nu putem să avem Crăciun fericit dacă nu încercăm supunerea.
Postul pare că nu este mare lucru. Dar aţi văzut că, atunci când posteşti, diavolul te luptă mai mult. Ţi se întâmplă fel de fel de lucruri. Chiar dumneavoastră mărturisiţi. Când vine în special prima săptămână de post, se întâmplă ceva. Se întâmplă lucruri în casa ta care deja arată că diavolul e mai atent cu tine. De ce?

Pentru că ai început să asculţi. Pentru că ai început să faci cum n-au făcut Adam şi Eva în Rai.

Acesta este postul şi într-adevăr sunteţi fericiţi aceia care aţi ţinut post. Şi este şi un îndemn pentru cei care n-aţi ţinut, mai ales că Postul Crăciunului este un post al bucuriei. Aproape că nu-l putem numi post, aşa de multe dezlegări sunt, la vin, la untdelemn, la peşte. De ce? Ca să se sublinieze, chiar şi prin post, bucuria Naşterii lui Hristos.

26 decembrie, a doua zi de Crăciun - Puterea rugăciunii şi hoţia

După ce ieri am serbat Naşterea Domnului, astăzi, a doua zi, o serbăm şi pe cea prin care ne-a venit bucuria acestui mare praznic al creştinătăţii, Crăciunul, adică pe Maica Domnului, Fecioara în care însuşi Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a întrupat, pentru a noastră mântuire. Aceasta este una din sărbătorile de astăzi.

Tot astăzi este Duminică. Şi aţi auzit cântările Învierii, pentru că Duminica prea slăvim învierea Domnului, prima zi a săptămânii, în care am fost eliberaţi de păcat.

Tot astăzi îl prăznuim şi pe Sfântul Eftimie cel nou care, alături de Sfântul Sava cel sfinţit, ne-a lăsat nouă rânduielile slujbelor. Observaţi că rânduielile slujbelor sunt deosebite, organizate, cu scop precis şi cu semnificaţie. Tot ce se-ntâmplă, tot ce se spune, toate gesturile înseamnă ceva. Ei bine, el, cel pe care-l prăznuim astăzi, a consemnat aceste rânduieli şi aşa au ajuns până la noi.

Sfântul Nicodim de la Tismana şi puterea rugăciunii

Tot astăzi prăznuim şi un sfânt din părţile noastre. Se numeşte Sfântul Nicodim de la Tismana. Acest Nicodim, trăitor în Sfântul Munte, a venit la noi şi a organizat viaţa călugărească pe teritoriul patriei noastre. Mai întâi a zidit o mănăstire cu numele Vodiţa, undeva lângă Porţile de Fier. Ruinele ei se pot vedea şi astăzi. Apoi a zidit o altă mănăstire, Mănăstirea Tismana - pe care mulţi o cunoaşteţi, pentru că aţi vizitat-o - unde-şi are mormântul.

Moaştele lui nu sunt acolo, se păstrează numai un deget. De ce? Pentru că au fost ascunse de frica năvălitorilor, şi Sfântul, până astăzi, n-a binevoit să le descopere. Unii sfinţi sunt mai pretenţioşi. Spre exemplu nu lasă, având trecere la Dumnezeu, să se împartă corpul lor neputrezit. Alţii sunt mai binevoitori şi lasă ca o parte din corpul lor să se împartă la mai multe biserici, spre mai multă evlavie şi spre a se putea închina mai mulţi la corpul lor prea slăvit.

De ce nu putrezeşte? Pentru că nu mai poate să putrezească ceva care a fost pătruns de Duhul Sfânt. Aţi auzit astăzi, la Apostol, zicându-se aşa: „Roada Duhului este dragostea, bunătatea, îndelunga răbdare, blândeţea...”. Nu le avem pe acestea? înseamnă că n-avem pe Duhul Sfânt în noi, adică puterea lucrătoare a lui Dumne-zeu. De aceea, se cunoaşte care este creştinul care Îl are pe Duhul Sfânt şi care este creştinul care nu-L are pe Duhul Sfânt. Amândoi sunt creştini, dar unul Îl are şi altul nu-L are. Cum se cunoaşte? Din ce face el, din cum se manifestă el, din cum reacţionează el.

Sfântul Nicodim de la Tismana a făcut multe minuni. V-aş istorisi două, impresionante.

Domnitorul Ungariei de atunci, sub a cărui stăpânire eram şi noi, avea o fată bolnavă de epilepsie. Închipuiţi-vă câţi bani cheltuise cu ea şi nimeni nu putuse s-o vindece. A mers la Sfântul, Sfântul s-a rugat şi a vindecat-o.

Domnitorul i-a spus aşa: „Eu sunt catolic, vreau să trec la Ortodoxie. Ai făcut o minune pentru mine şi un bine. În Biserica Ortodoxă există puterea lucrătoare a lui Dumnezeu. Dar, pentru o mai bună încredinţare şi ca să o fac cu toată inima şi convingerea, fă te rog pentru mine o minune”.

„Ce minune?”, a întrebat Sfântul, care era stareţul Mănăstirii Tismana.

„Fă o minune. Stai în foc. Să facem un foc şi tu să stai în foc”.

Şi au făcut un foc mare. Stareţul, Sfântul Nicodim, a slujit Sfânta Liturghie, la sfârşit a luat Sfânta Evanghelie şi Crucea şi, îmbrăcat în veşminte, a intrat în foc.

Şi a stat ce a stat acolo, până când domnitorul, plângând, a zis: „Ieşi, sfinte, de acolo, şi botează-mă!”. S-a botezat şi a trecut la Ortodoxie.

Ca mulţumire, în fiecare an organiza hramul bisericii, la Adormirea Maicii Domnului. Când Adormirea Maicii Domnului pică lunea, miercurea sau vinerea, la mănăstire se mănâncă peşte, nu se mănâncă deloc carne.
Într-un an, neştiind el rânduielile, a venit pregătit să dea de mâncare la mulţime de credincioşi. Cred că vă-nchipuiţi cum arăta mănăstirea şi împrejurimile mănăstirii la vremea aceea. Cu mii, cu zeci de mii de credincioşi.

Aşa era atunci... Astăzi s-au mai răcit credincioşii şi vin mai puţini. Chiar şi de hram, chiar şi Duminica şi de sărbători, credincioşii noştri - nu numai la noi, ci în toată ţara - vin mai puţini la biserică. Spre exemplu, ieri au venit la noi 282 de persoane. Ceilalţi - 340 - au lipsit. Ori au fost în altă parte, ori au dormit, ori n-au venit. În Valea Screzii am constatat cu bucurie că două magazine erau

închise. Dar, cu tristeţe, am văzut că al treilea era deschis şi acolo erau unii la băutură. Şi patronul a spus: „Părinte, noi avem de alergat. Noi nu ştim de Crăciun, de astea...”.

Închipuiţi-vă, deci, la hramul Mănăstirii Tismana, câtă lume trebuia hrănită la vremea aceea. A venit domnitorul cu tot ce trebuie şi a preparat mâncare.

A venit însă cineva şi i-a spus: „Ştie stareţul că tu ai preparat mâncăruri de carne în atâtea tuciuri, în atâtea vase?”.

Zice: „Nu ştie, dar nu trebuie aşa?”.

„Nu trebuie. Astăzi este vineri, sărbătoarea a picat vineri şi se mănâncă numai peşte”.

S-a înfricoşat el şi a ascuns fapta lui, a pus capacele peste toate vasele.

Când stareţul a venit să binecuvânteze, a întrebat: „Ce aveţi aici?”.

Domnitorul a spus: „Preacuvioase părinte, avem peşte”.

„Bine. Faceţi rugăciunea”.

Un diacon a zis rugăciunea cu tot poporul, iar Sfântul a dat binecuvântarea: „Doamne Iisuse Hristoase, binecuvântează mâncărurile acestea de peşte, care se vor da robilor Tăi, şi pe robii Tăi, că Sfânt eşti întotdeauna, acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin”.

L-a salutat pe domnitor şi a urcat în peştera lui din munte, că era aşa de sfânt, puternic în rugăciune, ascet şi postitor, încât n-a rămas la masă.

Şi s-a constatat minunea aceasta că, desfăcând vasele, ele erau pline cu peşte preparat.

Vedeţi, ce mare este Dumnezeu şi lucrător prin sfinţii Săi! „Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi!”.

Şi multe alte minuni a făcut Sfântul Nicodim şi încă face.

De aceea, când avem bani de cheltuit, să mergem la iarbă verde, dar să vizităm şi mănăstirile noastre. Să ne amintim, să întrebăm: „Ce-i aici? Cum e aici? Ce s-a întâmplat aici?”. Acolo întotdeauna există o carte cu istoria mănăstirii. Toate

sunt pline de minuni, pline de lucruri importante. Se cade nouă să cunoaştem toate acestea.

Să fim cu luare aminte la... hoţie

Astăzi vă promisesem că facem Liturghia Sfântului Iacob şi n-am putut să o facem, că nu mai avem textul. L-a furat cine l-o fi furat, că se fură foarte mult şi orice. Nu contează dacă foloseşte sau nu. Ce se găseşte se fură. Nu toţi, câţiva, dar se fură: morcovi, varză, cartofi... Unul munceşte, altul le scoate. Se fură lemne, iarbă, căpiţe de fân, pomi, mere, pere, tot, tot, tot... Haine de pe culme, spălate, rufe, tot... Şi acum careva o fi furat textul, că n-am avut de unde să facem Liturghia...

Liturghia Sfântului Iacob este prima Liturghie, e o Liturghie mai deosebită, puţin mai mare decât a Sfântului Vasile, aşa cum o făcea Sfântul Iacob. Şi pentru că în 23 octombrie e ziua lui, dar şi astăzi, vroiam să o facem. Om mai găsi-o, o traducem din nou şi tot o să facem, poate a fost ispită.

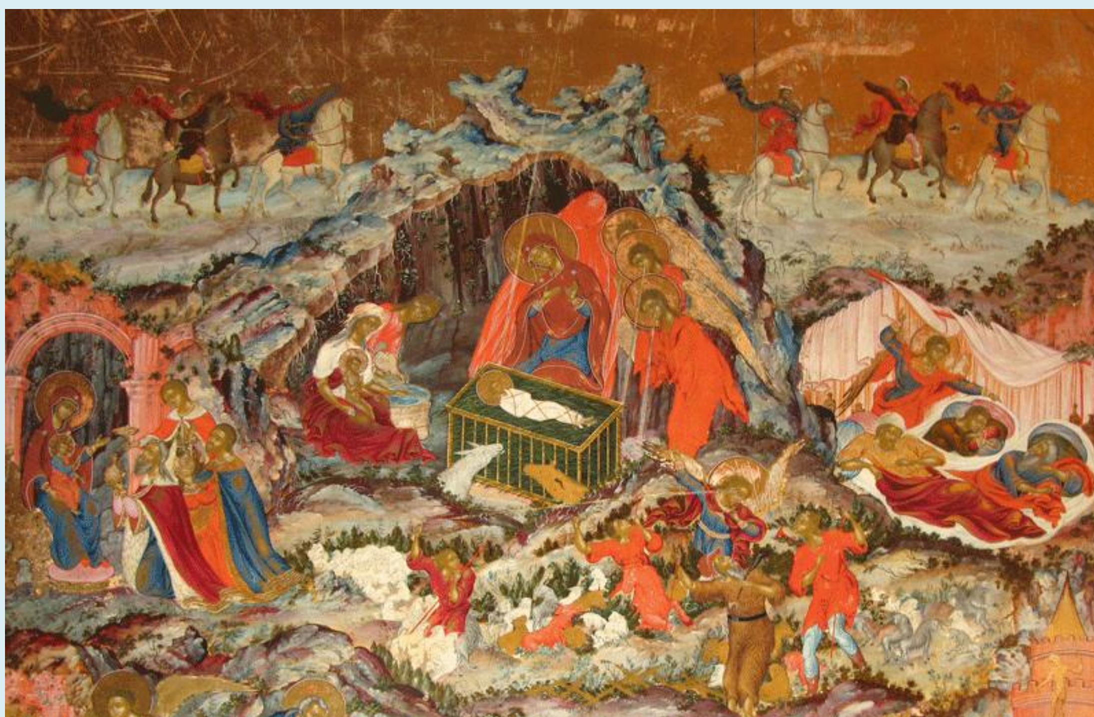
Deci cu luare aminte să fim la capitolul hoţie. La Dumnezeu nu merge. Cine fură va fi furat, e o regulă. Dacă nu el, copiii lui. Şi toată lumea fură. Toţi furăm. Pe cine? Pe Dumnezeu. Unii furăm şi pe oameni. Dar care nu furăm de la om, sigur am furat sau furăm de la Dumnezeu. Lucrând Duminica, ai furat din ziua Domnului, L-ai furat pe Dumnezeu. Nevenind la biserică, L-ai furat pe Dumnezeu şi Dumnezeu nu Se lasă furat. Nu se lasă păcălit şi va trebui, într-un fel, să ai pagubă. Şi pagubele vin imediat, sau peste 20 de ani, sau peste 40 de ani. Zob! Zob se alege de tine şi de familia ta, dacă furi.

Există nişte categorii de oameni de la care nu trebuie să furi, în nici un caz. Dacă tot trebuie să furi, vezi de unde furi, dar nu fura de la Biserică, nu fura de la văduvă şi nu fura de la orfani. Trei categorii. Dacă ai furat de la ăştia, gata. De ce? Pentru că de Biserică, de văduvă şi de orfani grijeşte Dumnezeu în chip deosebit. Hoţii ăştia mari ştiu acest lucru şi de aceea nu fură de la astea trei categorii. Ăştia mai proşti fură de oriunde. Dar ăştia specializaţi nu fură de la categoriile astea trei.

Dumnezeu să ne ajute să înţelegem semnificaţia Crăciunului, sărbătoarea de astăzi. Sărbătoarea de mâine: Sfântul Ştefan.

(Extras din cartea: Preot Nicolae Tănase - Predici si conferinţe - Să nu-L răstignim iarăşi pe Hristos)

“Şi astăzi există mulţi irozi. Fiecare dintre noi poate deveni un Irod pentru semenul lui sau faţă de propria sa nevinovăţie… Prea mult rănim şi prea mult ucidem”

Îl lăsăm pe Hristos să se întrupeze în noi sau Îl refuzăm şi îl ucidem?

Predici audio la Mănăstirea Lupşa (2013), în ziua a doua de Crăciun, despre semnificaţiile actuale ale uciderii pruncilor de către Irod:

Predica părintelui Petru Pantiş (Sibiu): Taina nevinovăţiei pierdute, bădărănia cu care ne ucidem unii pe alţii şi otrăvirea naturii de către irozii de astăzi

Transcriere parţială:

[…]

În Evanghelia care tocmai s-a citit am auzit că ceva a întunecat deja lumina, ceva a venit să ucidă viaţa care tocmai s-a născut. Dacă ieri ne bucurăm împreună cu îngerii, cu magii şi cu păstorii, astăzi trebuie să ne întristăm, dar nu fără de nădejde, pentru ceea ce vedem că se întâmplă în istorie - şi în Evanghelie tocmai am auzit despre uciderea pruncilor din Betleem şi din împrejurimi, la porunca împăratului Irod cel mare (Idumeul).

Evanghelia de astăzi ne arată, dragii mei, într-o oarecare măsură, cam care este răspunsul unei părţi din omenire şi din istorie la dragostea lui Dumnezeu. Vedeţi, e foarte interesant că şi Evanghelia, şi viaţa sunt alcătuite din

contradicţii, din antiteze [contraste] şi asta vădeşte inima fiecărui om - dacă este deschisă şi liberă sau nu primirii lui Dumnezeu. ***Omul are această libertate de a lăsa pe Dumnezeu să Se întrupeze în el, în viaţă şi în inima Lui sau de a-L refuza şi chiar de a-L ucide, de a-L prigoni.***

Îndrăznesc să cred că acesta este gândul cu care ar trebui să mergem astăzi acasă fiecare dintre noi: cum Îl primim, cum Îi dăm voie lui Dumnezeu să lucreze, să Se întrupeze în viaţa, în inima noastră, în cuvintele noastre, în lucrul mâinilor noastre? Pentru că, de fapt, de taina aceasta [a Întrupării lui Hristos în noi] suntem chemaţi să ne împărtăşim în aceste zile.

Să nu fim ispitiţi peste măsură de frumuseţea omenească şi de creaţia omenească legată de Crăciun, de lumini orbitoare şi fascinante în felul lor, de cadouri - bune şi ele, dar de multe ori exagerate - de mâncăruri - folositoare şi ele, dar de cele mai multe ori obositoare şi bolnăvicioase. ***Ca şi creştini, trebuie să avem grijă ce ne împiedică [să primim pe Hristos] sau ce anume din noi reprezintă o piedică înaintea Întrupării şi lucrării iubirii lui Dumnezeu în inima fiecăruia dintre noi.***

Am văzut că şi înţelepţii, şi oamenii simpli vin şi se închină şi laudă venirea Mântuitorului Hristos în lume. Asta ar trebui să înveţe întreaga umanitate. Prea s-au repetat în istorie atâtea greşeli. Au murit, ca şi pruncii aceştia din Betleem şi din împrejurimi, atâţia nevinovaţi în istorie. Şi evanghelia aceasta este şi numită "a uciderii inocenţilor". Aceşti prunci nu au avut nici o vină. Şi mulţi, din această pricină, au interpretat ceea ce Dumnezeu a îngăduit ca [pe o dovadă că] Dumnezeu ar fi indiferent sau sadic faţă de suferinţa umană. Deşi taina iubirii lui Dumnezeu n-o putem judeca noi. Şi se vădeşte că inocenţa, nevinovăţia, prin lucrarea Du-hului, este nu numai o taină, ci şi o mare binecuvântare în lucrarea mântuirii noastre.

Irozi, dragii mei, sunt şi astăzi. Şi poate, fiecare dintre noi, în ne-smerenie fiind şi neluminat de Duhul Sfânt, poate deveni un Irod pentru semenul lui. Nevinovaţi, din păcate, mai mor şi astăzi. Dar aici este taina şi tâlcul pe care Dumnezeu ni le dă să înţelegem: că nu putem să ne mântuim, să ne desăvârşim, că nu putem să trăim viaţa noastră cu Dumnezeu, decât dacă aprofundăm taina nevinovăţiei şi a suferinţei - pe care, din păcate, Adamul cel vechi din fiecare dintre noi încă o trăieşte din plin.

[…]

Aţi auzit că Dumnezeu îl vesteşte în vis pe Iosif să ia Pruncul şi să fugă. Să ştiţi că Dumnezeu - după cum Însuşi spune - putea trimite "legiuni de îngeri" şi la Naşterea Domnului - precum şi la Pătimirile Lui - ca să împiedice gândul lui Irod. Dar vedeţi, în acelaşi timp, Dumnezeu vrea să ne arate că, omul fiind extrem de vulnerabil, şi Hristos, că Fiu născut din veci din Tatăl, S-a golit pe

Sine, a renunţat în Sine la toată puterea Sa dumnezeiască şi a sărăcit pentru noi, luând [şi El] trupul nostru vulnerabil.

Şi de aceea, vedeţi, noi nu trebuie să stăm singuri, prin noi înşine, cu această vulne-rabilitate, împotriva răufăcătorilor, ci trebuie să ne ferim şi să fugim de ei. Şi aici se mai arată o taină, şi anume că Pruncul a fost Om adevărat, asemenea fiecăruia dintre noi, luând tocmai aceste slăbiciuni ale noastre, afară de păcat.

[…]

Aş vrea să revin la această taină şi dar al nevinovăţiei pruncilor, pe care îi prăznuim astăzi. Cu toţii, ca şi creştini, după cuvântul Mântuitorului, [suntem chemaţi la această nevinovăţie]: ***"De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor".***

Întoarcerea aceasta, prin pocăinţă, metanoia, care se face cu suspin, cu multă trudă, efort, este o întoarcere către gândul lui Dumnezeu, către voia lui Dumnezeu, pentru a nu face ceea ce vrea Adamul meu cel căzut, omul din mine îndepărtat de iubirea lui Dumnezeu.

Iubiţii mei, să fim cu luare aminte la taina şi la darul acesta care ni se face prin Hristos. Spuneam că fiecare creştin este chemat şi nu se poate mântui dacă nu trăieşte în inima lui darul acesta al nevinovăţiei copiilor. Pentru că, ştiţi, după ce creştem, începând din pubertate şi adolescenţă, începem să pierdem nevinovăţia.

Şi, atenţie, prin cuvântul acesta Dumnezeu nu ne cheamă la naivitatea pruncilor […], dar aici Domnul vrea să ne arate că dacă nu vom avea curăţia, puritatea sufletească a copiilor, pe care noi o pierdem în special prin păcatele conştiente şi păcatele mari, nu vom putea moşteni Împărăţia lui Dumnezeu.

Din nefericire, vedeţi că acest dar se pierde şi nu mai are căutare în lume şi nici măcar printre creştini. ***Cine îşi mai pune problema să trăiască cât mai curat înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor? Câţi dintre noi doresc cu adevărat nevi-novăţia?*** Şi atunci trebuie să fim cu luare aminte, că El nu se poate întrupa în noi, deşi am primit toate darurile şi L-am primit la Botez, dar El nu poate lua chip în noi, dacă nu există lucrarea şi efortul acesta, că, prin harul Sfântului Duh, să ne păstrăm [sau să ne redobândim] nevinovăţia.

Vedeţi dumneavoastră, [în zilele noastre] totul se denaturează, totul vrea să se strice, pentru că, aşa cum am spus, şi astăzi, ca şi în vremea aceea, din păcate, există mulţi irozi, mulţi oameni care, din diferite interese, de cele mai multe ori economice, financiare - din cauza acestui demon numit ban - mulţi oameni îşi

pierd nevinovăţia lor şi încearcă, fie cu ştiinţă, fie din neştiinţă, să ucidă nevinovăţia celorlalţi.

Să avem grijă la ispita aceasta a veacului în care trăim! Pentru că, atât cât ţine de noi, nu trebuie să stricăm nimic din ceea ce ne-a dat Dumnezeu.

Să ţinem la curăţia lumii, a naturii! Să avem grijă, dincolo de ceea ce se întâmplă în zona aceasta [Roşia Montana, n.n.]… Eu n-am venit să fac o dezbatere politică aici, dar Biserica este factor de pace socială. Bisericii îi este milă şi de cei care nu au de lucru, însă, în acelaşi timp, Biserica este datoare şi să avertizeze asupra otrăvirii naturii, prin creaţia aceasta a Adamului cel [vechi], a omului, a Adamului ispitit de o civilizaţie şi de o cultură fără Duh, fără smerenie şi fără pocăinţă….

Şi, vedeţi dumneavoastră, tot ceea ce este creat fără Duh, fără smerenie şi fără pocăinţă, adică fără Hristos, lucrează, direct sau indirect, împotriva propriilor noastre vieţi - şi biologice, dar mai ales sufleteşti.

De aceea, va trebui să ne gândim foarte bine, începând de azi: cum stăm cu nevinovăţia? Ce lăsăm copiilor noştri, ce modele lăsăm: model de curăţie, model de nevinovăţie sau le lăsăm otravă de toate felurile: şi chimică, şi fizică, şi duhov-nicească? Fiecare răspunde de cum Îl primeşte pe Hristos şi fiecare va da seamă înaintea lui Dumnezeu de ceea ce a creat el, de ceea ce a sădit şi a lăsat în urmaşi. Toţi avem nevoie, şi tot neamul nostru are nevoie, începând cu mine, de creşterea şi de educaţia în această nevinovăţie.

Începe asta de la felul cum creştem în familiile noastre şi la felul cum ne educăm între noi şi cum ne purtăm unii cu alţii.

Şi nu pot să nu spun, fiind aici într-un lăcaş închinat Sfântului Siluan, despre sensibilitatea [sfântului]… şi aseară s-a citit la trapeză, nu întâmplător, despre raportarea pe care Sfântul Siluan o avea la natură, la animale, la păsări, la oameni… Sensibilitatea extraordinară de a cultiva şi a respecta frumosul din natură şi frumuseţea dumnezeiască din om….
Vedeţi noi astăzi, am început din ce în ce mai mult, cu atâtea şcoli şi universităţi, totuşi ne purtăm destul de bădărani, destul de mitocani unii cu ceilalţi… Şi aceasta arată şi o lipsă de educaţie [omenească], socială, dar şi duhovnicească. Pentru că, vedeţi, prea mult rănim şi prea mult ucidem nevinovăţia fraţilor şi a semenilor noştri!

Şi Sfântul Siluan chiar spune un cuvânt puternic: "Viaţa fratelui meu este viaţa mea!" Şi atunci este extraordinar de important să nu ucidem prin cuvânt şi

să nu ucidem prin fapte ceea ce este frumos în jurul nostru şi, mai ales, chipul lui Dumnezeu şi iubirea lui Dumnezeu pe care a pus-o în fiecare suflet de Adam!

[…]

Cred că aici ne găsim şi de aici trebuie să repornim lucrarea noastră de pocăinţă, lucrarea noastră de rugăciune şi abordarea unii cu alţii a acestei iubiri dumnezeieşti care ne vine prin Fiul Întrupat. Altfel, Dumnezeu nu poate să Se întrupeze [în noi]. El ar vrea, dar vedeţi că ne lasă liberi, ne lasă pe fiecare [să alegem]: Îl primim sau nu-L primim, Îl lăsăm să Se întrupeze sau nu Îl lăsăm să Se întrupeze? Dar pentru aceasta, trebuie să ne redescoperim nevinovăţia prunciei, dată tot prin Pruncul nevinovat, care este Iisus Hristos, Căruia fie-I slava în vecii vecilor! Amin!”

***

Cuvântul părintelui stareţ Melhisedec Ungureanu: Cum să ne păstrăm sau să ne redobândim nevinovăţia pierdută, într-o lume tot mai viciată şi cum să nu fim irozii propriei noastre vieţi şi ai propiei nevinovăţii?

Pildă şi ajutorul esenţial al Preacuratei Maici a Domnului: “ Nu suntem orfani. suntem ai Domnului şi Hristos nu ne trece cu vederea suferinţele şi greutăţile noastre.”

[…]

Parcă Dumnezeu a revărsat mai mult har peste noi toţi în această a doua zi de la Naşterea lui Hristos.

În cuvântul de învăţătură pe care ni l-a pus la suflet Părintele Petru am văzut că, şi dacă ne dăm seama sau nu, într-o măsură noi suntem propriii noştri Irozi ai nevinovăţiei din noi. Şi părintele ne încuraja să păstrăm această nevinovăţie, şi atunci în sufletul meu s-a întrebarea: Cum să păstrăm această nevinovăţie care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu? Cum să păstrăm această nevinovăţie când, aşa cum zicea I.P.S. Irineu, în pastorala citită ieri, mediul înconjurător în care noi trăim este atât de viciat, încât şi celor care vor să facă binele le e greu, nu mai pot să facă binele, sunt limitaţi, sunt strâmtoraţi?

[“Omenirea actuală aleargă cu stăruinţă şi încăpăţânare pe calea egoismului şi a păcatului, refuzând să se întoarcă la Dumnezeu, „Cel ce voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină“ (I Tim. 2, 4). Chiar cei buni sunt lipsiţi de energie spirituală şi fascinaţi de duhul lumii, din cauza mediului nesănătos şi corupt în care trăiesc. Privind în jur, ne îngrozim de lanţul nesfârşit al nelegiuirilor: relele nevindecabile ce se întind, violenţa şi ura care explodează,

nenorocirile ce se succed şi războaiele şi ameninţările care se extind. Dar să nu disperăm, fiindcă Cel născut din Fecioară Se numeşte Iisus, adică Domnul „Care mântuieşte pe poporul Său de păcate“ (Mt. 1, 21)”].

Cum să ne păstrăm această nevinovăţie? Poate că sunt multe răspunsuri şi Dumne-zeu să ne dea fiecăruia, în inima noastră, cum noi să o păstrăm în inima noastră. Dar dacă nu mai avem această nevinovăţie, dacă până astăzi nici nu am conştien-tizat, aşa cum zice Sfântul Grigorie Sinaitul, că până nu cunoaştem cum ne-a gândit şi ne-a plăsmuit Făcătorul nostru Dumnezeu, nu vom înţelege cum ne-a lucrat păcatul, cum a lucrat păcatul în noi, cum a mistuit în noi această frumuseţe dumnezeiască pe care Dumnezeu a gândit-o pentru fiecare dintre noi.

Ce ne facem noi, cei care am pierdut nevinovăţia şi am devenit întunecaţi, am devenit vicleni, ne minţim pe noi înşine şi suntem vicleni cu noi şi cu întreagă viaţa noastră înaintea lui Dumnezeu. Cum putem să ne întoarcem la darul lui Dumnezeu care s-a revărsat peste întreg pământul omenesc când S-a întrupat Hristos, şi care ne cheamă pe noi la această nevinovăţie a copilăriei noastre?

Iată, iubiţi fraţi şi surori, întrebări care sunt serioase, care sunt cu greutate pentru oamenii care vor cu adevărat să Îi urmeze lui Hristos, pentru oamenii care vor cu adevărat să se mântuiască în lumea aceasta. I.P.S. ne spunea în această pastorală citită ieri, şi ne încuraja cumva, deşi în veacul nostru trăim în acest mediu plin de ură şi de întuneric, I.P.S. ne încuraja să alergăm la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, că Ea s-a făcut “Maică a milostivirii” şi este cea care ne învaţă pe noi.

Şi iată că, în această a doua zi a praznicului Naşterii Mântuitorului Hristos, prăznuim Soborul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Şi această prăznuire ne dă nouă îndrăzneală, aşa cum îi dădea odinioară Sfântului Siluan îndrăzneala să îi ceară Maicii Domnului să[-l facă să] înţeleagă cum Îl iubea ea pe Fiul ei Cel Preaiubit, ce simţea când L-a alăptat, ce simţea când L-a purtat în braţe, dar iarăşi, ce simţea când L-a văzut pe Fiul ei răstignit, şi care era bucuria ei când L-a cunoscut şi L-a întâlnit pe Fiul ei Cel Înviat? Toate întrebările acestea Sfântul Siluan a avut îndrăzneala să i le pună Născătoarei de Dumnezeu pentru că a iubit-o pe Maica Domnului, pentru că ea l-a iubit [mai d]înainte pe Sfântul Siluan, aşa cum dă el mărturie că Maica Domnului, atunci când el trăia o viaţă plină de păcate şi a văzut în vis că i-a intrat un şarpe în gură şi a intrat în el şi s-a scârbit, a auzit glasul Născătoarei de Dumnezeu: “Tu te scârbeşti pentru că ai visat lucrurile acestea, dar cum îmi e mie când văd eu păcatele în care trăieşti tu?”, şi de atuncea Simeon s-a schimbat şi iată că a devenit Sfântul Siluan care este pentru noi o lumină şi un far care ne călăuzeşte la limanul mântuirii.

Aşa şi noi, astăzi, când prăznuim Soborul Născătoarei de Dumnezeu, avem această îndrăzneală să o întrebăm pe Născătoarea de Dumnezeu cum a trăit ea, pentru că ştim din Evanghelie că ea a fost cea care a trăit din plin refuzul Betleemului, nu a avut loc unde să îşi plece capul, nu a avut loc unde să îşi plece trupul îngreuiat nu numai de povara sarcinii, dar şi de lungimea drumului, nu a avut loc decât în peşteră, şi acolo L-a născut pe Fiul ei Cel Unul Născut.

Ce a trăit Născătoarea de Dumnezeu la refuzul când mergeau poate din casă în casă în casele de oaspeţi ale Betleemului, şi toate locurile erau ocupate, nicăieri nu era o uşă deschisă care să îi primească înăuntru, la căldură, să se încălzească, să primească această reacţie umană a omului care te odihneşte după ce vii după un drum lung şi eşti obosit.

Cum a trăit Născătoarea de Dumnezeu potrivnicia lumii când a trebuit să fugă cu pruncul ei în Egipt şi, iată, după cum ne spune Evanghelia, după ce au murit prigonitorii încă se temeau să rămână acolo, în Betleem, şi s-au dus în Nazaret.

Avem astăzi, iubiţi fraţi şi surori, această îndrăzneală către Născătoarea de Dumnezeu, ca ea să ne arate cum şi-a păstrat nevinovăţia ei, pentru că noi o mărturisim pe Născătoarea de Dumnezeu ca fiind fără de păcat, n-a avut nici un păcat, nici măcar cu gândul, nici o reacţie păcătoasă în inimă şi în mintea şi în sufletul ei cât timp a trăit pe faţa pământului.

Care a fost reacţia ei când a primit refuzul lumii acesteia, cum de nu s-a revoltat? Pentru că noi, de multe ori, privim din perspectiva dreptăţii şi ne revoltăm, ne întristăm - cum spunea părintele - că Irod a ucis cu sabia atâta amar de copii nevinovaţi, care şi-au vărsat sângele pentru că Irod a fost nebun, a fost nebun şi a crezut că aşa îşi păstrează stăpânirea tronului său. Şi de multe ori când privim din perspectiva dreptăţii, noi ne revoltăm şi simţim această revoltă în noi. ***Şi iată că astăzi vine Născătoarea de Dumnezeu şi ne luminează cum un om poate să trăiască nevinovat într-un mediu aşa de viciat, cum omul poate să rămână fără de păcat şi să nu aibe reacţii negative în inima lui când este provocat din exterior, când este stârnit de aceste răutăţi ale lumii acesteia, răutăţi care izvorăsc din patimi, din patimile oamenilor.***

Maica Domnului astăzi vine să ne dea un răspuns concret şi ne arată că omul dacă se smereşte înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu îi dă un sens şi un înţeles mai adânc al vieţii cu care poate să vieţuiască, cu care poate să trăiască fără de păcat, cu care poate să trăiască această nevinovăţie la măsura lui, cât timp trăieşte pe faţa pământului.

Şi care este deci sensul mai adânc care ne face pe noi nu să ne întristăm de nebunia lui Irod, ci să ne bucurăm pentru pruncii cei ucişi, pentru că Hristos

vedem că pe aceştia nu i-a trecut cu vederea, sângele lor şi jertfa lor nu a trecut-o cu vederea şi noi prăznuim pe cei 14.000 de prunci ucişi de Irod cu sabia, ca Sfinţi mucenici în Împărăţia lui Dumnezeu, ca sfinţi care au puterea să ne ajute, să ne lumineze să devenim şi noi curaţi şi fără de prihană înaintea lui Dumnezeu, aşa cum au fost ei când s-au jertfit pentru pruncul Iisus. Înţelesul acesta mai adânc stinge în noi revolta dreptăţii faţă de nedreptatea pe care a săvârşit-o Irod.

Aşa ne învaţă Maica Domnului că, dacă omul se smereşte şi prinde gândul mai adânc al lui Dumnezeu, poate să nu mai răspundă la răutăţile lumii acesteia şi să biruiască răul cu binele, aşa cum ne învaţă pe noi Sfântul apostol Pavel.

Şi care este gândul mai adânc pe care ni-l împărtăşeşte Născătoarea de Dumnezeu? Sfântul Efrem Sirul spune într-un cuvânt de laudă pentru Născătoarea de Dumnezeu, în apropierea praznicului Naşterii Mântuitorului, că Maica Domnu-lui L-a purtat pe Pruncul Dumnezeiesc în pântecele ei şi această purtare a Pruncului Dumnezeiesc a luminat trupul Născătoarei de Dumnezeu şi l-a sfinţit, şi Maica Domnului ne împărtăşeşte nouă această sfinţire.

Aşa cum trupul lui Hristos a binecuvântat şi a sfinţit repejunile Iordanului, aşa cum trupul lui Hristos a luminat peştera întunecată şi a transformat-o în loc de lumină, Mormântul Domnului, la care şi astăzi merg credincioşii şi se închină şi iau binecuvântare de la El, aşa şi trupul Născătoarei de Dumnezeu, Hristos, Cuvântul Cel întrupat, Logosul Dumnezeiesc, l-a luminat din interior.

Şi pe noi, dacă noi primim cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre, luminează din interiorul nostru Hristos cu această lumină a înţelegerii mai adânci a realităţii vieţii noastre, înţelegere pe care El Însuşi ne-o împărtăşeşte nouă.

Şi care este această înţelegere - am auzit-o astăzi la Sfântul apostol Pavel, că ne-a spus-o nouă, aşa cum a spus-o odinioară evreilor - că Hristos S-a smerit pe Sine şi S-a făcut asemănător nouă, S-a făcut frate cu noi împărtăşind cu noi toate ale noastre şi luând asupra Lui păcatul nostru. Şi spune apostolul Pavel: pe cei pe care frica morţii îi ţinea în robie toată viaţa, pe toţi aceştia care sunt sub această frică a morţii, pe noi toţi, care ne vedem slabi şi neputincioşi şi ne temem pentru slăbiciunile şi pentru neputinţele noastre, Hristos S-a făcut întru toate asemănător nouă ca să înţeleagă ispitele noastre, ca să înţeleagă din interior greutăţile firii noastre omeneşti, şi nu numai ca să le înţeleagă, dar şi ca să le tămăduiască şi să mântuiască firea noastră.

Şi atunci, dacă noi primim cuvântul acesta că Hristos S-a făcut asemănător nouă ca să ne vindece şi să ne ridice pe noi, şi să ne ridice şi să ne înfieze - spune apostolul Pavel - ***noi începem să trăim încet-încet cu conştiinţa că nu suntem***

orfani, că nu suntem ai nimănui aici pe faţa pământului, ci vine Hristos să ne împărtăşească că şi noi suntem copiii Domnului, că El atât de mult a dorit să ne împărtăşească aceste lucruri, încât S-a dezbrăcat de toată slava Dumnezeiască şi a luat trupul nostru neputincios, trupul nostru care îngheaţă de frig, trupul nostru care flămânzeşte, care se oboseşte şi simte nevoia să se odihnească, a luat toate acestea asupra Sa ca să ne înţeleagă pe noi, să zdrobească despărţitura dintre noi şi Dumnezeu, şi să ne unească din nou cu Tatăl nostru Cel Ceresc şi să ne împărtăşească această conştiinţă că nu suntem orfani, că suntem copii ai Domnului şi că Hristos nu ne trece cu vederea nici suferinţele şi nici greutăţile noastre cât timp trăim pe faţa pământului. Şi El este Cel care are în mâna Sa răsplata, şi răsplăteşte tuturor celor care s-au jertfit pentru El, într-o măsură mai mică sau mai mare - această măsură mai mare o vedem la pruncii ucişi de Irod, dar vedem şi măsuri mai mici pe care le pot atinge oameni neputincioşi ca noi - şi El împarte tuturor darurile Sale, împarte celor care au crezut în El mântuirea şi viaţa cea veşnică.

Şi iată că Maica Domnului ne arată că dacă noi primim înlăuntrul inimii noastre acest cuvânt dumnezeiesc - Cuvântul S-a întrupat în Născătoarea de Dumnezeu, în pântece, dar cuvântul Domnului se întrupează şi în inimile celor care îl primesc cu adevărat, şi Acest Cuvânt a luminat trupul Fecioarei şi l-a sfinţit şi l-a lăsat pururea feciorelnic, aşa şi viaţa noastră Cuvântul lui Dumnezeu o sfinţeşte, o primeneşte, o luminează, o curăţeşte şi ne dă în dar această nevinovăţie despre care părintele Petru ne-a vorbit şi a căutat să ne facă pe noi conştienţi de acest dar al lui Dumnezeu pe care îl pierdem odată cu creşterea şi ieşirea noastră din lumea copilăriei, neştiind ce pierdem, ce lepădăm.

Credem că lucrurile care ni se par nouă mai "serioase" sunt mai vii şi adevărate, dar iată că Domnul vine să ne înveţe pe noi să rămânem în sufletele noastre copii nevinovaţi nu cu înţelegerea, cum zice apostolul Pavel, ci cu nerăutatea, adică uşor să trecem peste greşalele fratelui, uşor să ne îngăduim unii pe alţii, uşor să primim în sufletul nostru bunăvoirea pe care Dumnezeu a revărsat-o pe faţa întregului pământ când S-a întrupat în Betleemul Iudeii, când S-a întrupat pentru noi şi S-a aşezat în ieslea dobitoacelor ca să ne ridice pe noi de la vieţuirea noastră dobito-cească, la o vieţuire înţelegătoare, la o vieţuire luminată de Cuvântul dumnezeiesc, la o vieţuire plină de credinţă şi de sfinţenia vieţii.

Să dea bunul Dumnezeu să ne smerim înaintea lui Dumnezeu să putem să purtăm greutăţile pe care Dumnezeu le lasă în viaţa noastră, fără să ne revoltăm căutând dreptate, ci să înţelegem mai adânc gândul şi tainele lui Dumnezeu!

Să dea bunul Dumnezeu să vedem că noi suntem de multe ori Irozii propriei noastre vieţi, propriei noastre curăţii, propriei noastre nevinovăţii, şi să ne apropiem de Domnul şi să Îi cerem Lui să vindece în noi rana de moarte care mi-a produs-o păcatul meu şi să mă reîntoarcă la Tatăl Cel Ceresc, Amin!”

Pr. dr. Dumitru Măcăilă: Predică la ziua a doua de Crăciun - Soborul Născătoarei de Dumnezeu (2011)

26 decembrie 2011

„După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arătă în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă” (Matei 2:13)

Iubiți frați și surori în Hristos, astăzi, în a doua zi de Crăciun, sărbătorim și Soborul Născătoarei de Dumnezeu. Așa că ne-am adunat astăzi pentru a venera pe cea de-a doua persoană, ca importanță, din scena Nașterii Domnului - pe Fecioara Maria. Spunând aceasta, aș vrea să vă reamintesc că atunci când Mântuitorul lumii a venit pe pământ, El nu S-a născut într-un palat, nici măcar într-o baracă; El S-a născut într-o iesle pentru animale, din Betleem.

Se pune întrebarea: Ar fi o prea mare ”întindere” a imaginației, dacă citim în acest eveniment răscumpărător - care a avut loc într-o iesle pentru animale - o tragică subliniere a profundei înstrăinări față de Dumnezeu a omenirii?

Când Fecioarei Maria i-a venit timpul să nască, nu s-a găsit nici o casă care să deschidă ușa pentru a o primi înăuntru. Toate ușile caselor, chiar și ale cocioabelor, erau închise, pentru că era un ger aspru. Așa că oile, vacile și asinii i-au ținut companie Pruncului din Betleem. Da, animalele I-au ținut companie Pruncului Care stă deasupra tuturor pruncilor, Pruncul Care, sub forma Sa umană umilă Își ascundea Divinitatea. Misterul de neconceput era necunoscut multora - la arhierei, preoți, la bogații și săracii din Israel. Ceea ce este destul de tragic însă este faptul că acest mister răscumpărător rămâne încă necunoscut pentru cei mai mulți dintre ei până astăzi, prin propria lor alegere!

Doar câțiva păstori umili, care își păzeau turmele, au primit mesajul ceresc plin de bucurie și au auzit imnul îngeresc: ***„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!" (Luca 2:14).*** Da, Hristos Se naște pentru a aduce pace și bunăvoire între oameni! El este iubirea înomenită a lui Dumnezeu, Cel care a venit să împace umanitatea cu Dumnezeu și pe oameni unii cu alții. Păstorii umili au devenit primii care au împărtășit mesajul mântuirii cu alții. Hristos Se naște! Eternul Împărat al Universului, în fața Căruia „regii și guver-natorii acestei lumi sunt enorme zerouri", Se naște!

Iubiți credincioși, Hristos S-a născut într-un timp când în Iudeea domnea unul din regii lumii, cei mai însetați de sânge regi ai lumii - Irod. A spune despre el că era inuman ar fi cel mai puțin lucru ce s-ar putea spune. Irod și-a ucis propria soție, proprii lui frați și proprii lui copii! Când a ajuns aproape de bătrânețe, setea lui de violență a devenit și mai diabolică! Așa că atunci când a auzit de Nașterea lui Hristos de la magi, el a pretins că vrea și el să-L venereze pe Prunc. Dar adevărata lui intenție era aceea de a afla locul unde S-a născut noul Împărat, pentru a merge sub chipul unui pelerin și să-L ucidă. Acesta a fost planul lui diabolic! Slavă Domnului pentru Providența Sa - nu toate planurile rele sunt realizate!

Dumnezeu Tatăl L-a protejat pe Pruncul Divin și pe mama Sa. Dreptul Iosif a fost informat la timp despre planul diabolic al lui Irod. El a trezit-o pe Prea Sfânta Lui Mamă, care L-a luat pe Pruncul Divin în brațe și au plecat în Egipt. Ei au devenit primii refugiați. Și magii au fost avertizați, și-au schimbat itinerariul și s-au întors în țara lor.

Imediat ce a înțeles că magii l-au păcălit, Irod s-a umplut de mânie și, în mânia lui infernală, a poruncit ca toți pruncii de gen masculin până la vârsta de doi ani, din Betleem și din localitățile din jur, să fie uciși fără pic de milă!

A fost o poruncă oribilă, demnă de un tiran însetat de sânge! Soldații lui, ca lupii, au asaltat casele, au smuls copii din mâinile mamelor lor, și i-au ucis fără cruțare chiar în ochii celor care îi născuseră. Mare plângere și tânguire s-a auzit

în timp ce - așa cum ne informează Tradiția sacră - 14.000 de copii inocenți au fost mă-celăriți ca mieii. Ei au fost primii martiri ai creştinătății. La puţin timp după această crimă abominabilă, Irod a suferit o moarte groaznică, insuportabilă, de nedescris!

„Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt!”i-a spus îngerul lui Iosif. Sfântul Ioan Gură de Aur teologhisește foarte frumos asupra acestui sfat angelic. El întreabă: ”De ce a fost Copilul Hristos trimis în Egipt?”. Și tot el răspunde: ”Babilonul și Egiptul reprezintă întreaga lume. Chiar și atunci când erau scufundați în necredință, Dumnezeu a arătat că El are intenția să corecteze și să îmbu-nătățească atât Babilonul cât și Egiptul. Dumnezeu voia ca umanitatea să aștepte darurile Sale oferite gratuit peste tot în lume. Așa că El i-a chemat pe magi din Babilon și a trimis în Egipt sfânta Familie.

„Pe lângă ceea ce am zis…noi suntem avertizați de la început să fim atenți la ispite și conspirații. Și noi vedem aceasta chiar când El a venit în scutece. Astfel, vedeți chiar la Naşterea Lui un tiran mâniindu-se, o fugă desfăşurându-se şi o plecare peste frontiere; pentru că Familia Lui a fost exilată în pământul Egiptului fără să fi comis vreo crimă. În mod similar, nu e nevoie ca voi înșivă să fiți tulburați dacă suferiți pericole nenumărate. Nu vă așteptați să fiți celebrați sau încoronați prompt pentru necazurile voastre. În schimb, ați putea să țineți în minte exemplul de suferință îndelungată al Mamei Copilului, purtând toate lucrurile în mod nobil… Voi vă împărtășiți de acel fel de muncă de care s-a împărtășit Maria însăși!”

Totuși, cineva poate încă să întrebe: De ce a fugit Copilul Hristos? ***Petru Hrisologul* răspunde pertinent: „Hristos a fugit așa, ca El să poată stabili adevărul Legii, credința în profeție și mărturia Psaltirii. Domnul Însuși spune, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci și în psalmi. Hristos a fugit pentru noi, nu pentru El. Hristos a fugit așa ca la timpul potrivit să poată sluji ca Administratorul Tainelor Divine. Hristos a fugit așa ca acordând iertarea, să poată îndepărta sursa abuzurilor care vor veni și pentru ca El să poată oferi dovadă de credință celor care vor crede.”**

Hristos a fugit pentru că diavolul a prevăzut viitorul Lui. De fapt nu Irod a fost cel care Îl căuta pe Prunc; a fost diavolul însuși care lucra prin el! „Pentru Hristos,” scrie iarăși Petru Hrisologul”, deși înfășurat în scutece, deși era ocupat să Se hrănească la sânul Mamei Sale, deși era liniștit, ascunzându-Și cuvintele, fără a putea să meargă, cu toate acestea i-a transformat pe magi, (care erau purtătorii de steag ai diavolului), în cei mai credincioși slujitori. Într-o clipă, diavolul a realizat ce poate face Hristos când va atinge vârsta potrivită.

„Așa că el i-a îndemnat pe iudei împotriva Lui, și l-a impulsionat pe Irod să creadă că el poate realiza săritura vieții sale împotriva lui Hristos în copilăria Sa. Diavolul a sperat să-L lipsească pe Hristos de viitoarea emblemă a virtuții Sale, Crucea, standardul celei mai mari victorii pentru noi. El a perceput că Hristos ar restaura în curând viața pentru întreaga lume cu învățătura Sa divină. Chiar atunci când încă scâncea ca un Prunc, Iisus lua în posesie această lume de sus până jos”.

„Mariei, care niciodată nu trecuse nici măcar dincolo de pragul casei sale, i s-a poruncit să întreprindă acest lung calvar de adversitate de dragul minunatei Nașteri și pentru propria ei dezvoltare și muncă spirituală”, așa cum teologhisește iarăși Sfântul Ioan Gură de Aur. „Nu este acest lucru remarcabil?” întreabă el. „În timp ce Palestina urzește conspirații, Egiptul este cel care-L primește și-L păstrează pe Cel pentru Care conspirațiile sunt desemnate!”

Iarăși, cineva poate întreba: De ce n-au stat magii cu Copilul, și de ce n-a rămas Copilul în Betleem? De ce amândoi au trebuit să scape ca fugitivi la puțin timp după ce au fost primiți cu bucurie? ***Sfântul Ioan Gură de Aur răspunde acestei întrebări în maniera sa unică. El scrie: „Măreția planului de mântuire a lui Dumnezeu n-ar fi fost crezută dacă El nu S-ar fi întrupat. Dacă Iisus ar fi căzut în mâinile lui Irod, viața Sa în trup putea fi retezată… În ceea ce-i privește pe magi - ei au fost expediați imediat, autorizați să învețe în pământul persanilor, după ce au evitat nebunia regelui. Lui Irod i s-a permis oportunitatea să învețe că el încerca să facă lucruri imposibile, împotriva profeției, și că mai era încă timp să-și stingă mânia și să renunțe la conspirația lui dementă!”***

Iubiți credincioși, de atunci au trecut douăzeci de secole. În mod tragic, crima lui Irod este comisă neîncetat astăzi. Mi se pare că societățile fără Dumnezeu de astăzi au inima lui Irod! Ele continuă să ucidă nenăscute și inocente ființe umane care, ca și Sfinții Inocenți n-au făcut nici un rău.

„Iată, Domnul vine pe nor ușor și ajunge în Egipt. Idolii Egiptului tremură înaintea feței Lui, și inima egiptenilor se topește în ei” (Isaia 19:1), a profețit Isaia. Comentând acest verset, Cromatius explică că Hristos ”va veni într-un trup sfințit, un trup sfințit jos, fără nici un păcat și prin care El a acoperit lumina propriei Lui majestăți cu învăluirea norului trupului Său”.

Idolii Egiptului s-au mutat în prezența Pruncului Divin și inima de gheață a Egiptului s-a topit în mijlocul lui. Totuși, inimile a milioane, chiar miliarde de oameni astăzi - unii dintre ei pretinzând a fi următori ai Pruncului Hristos - sunt inimile lui Irod! Ei caută în mod fervent inocenții tineri pentru a-i distruge. Irod-ul de astăzi nu este personificat numai de cei care ucid la întâmplare alte ființe

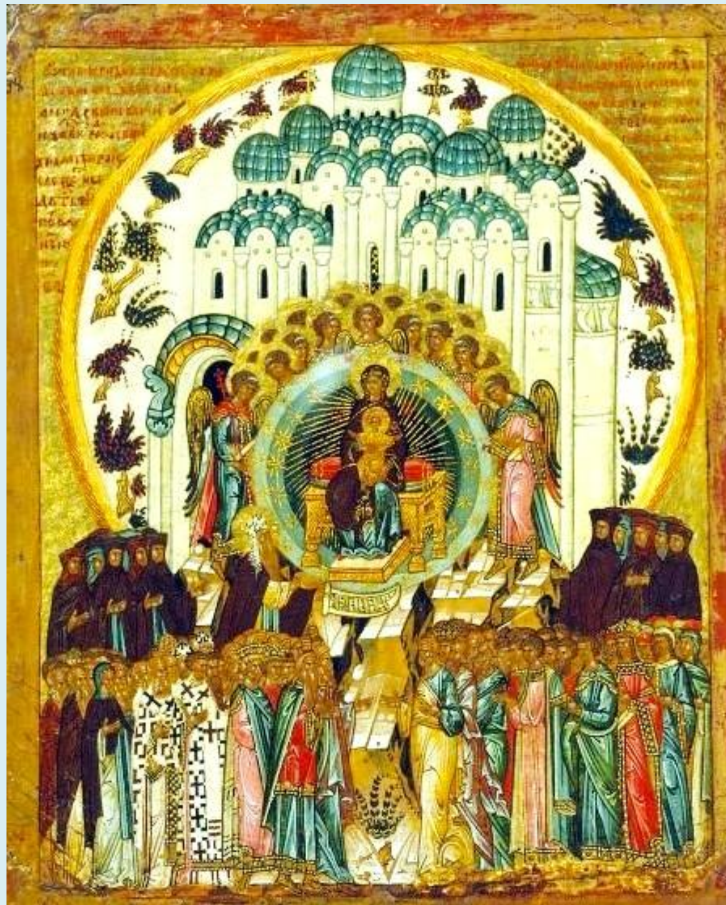
umane! Ceea ce este destul de tragic e faptul că el este personificat și de acele mame care, fiind ”eliberate” de acel fictiv și, în acest caz, imoral „drept la singurătate”, sub tutela Leviatanului mondial anti-creștin, ucid în fiecare an, mili-oane și milioane de ființe umane nenăscute și inocente!

Da, ele merg la „morile de avort” și permit doctorilor care și-au trădat de mult jurământul hipocratic să sfâșie fără milă proprii lor copii și să-i arunce în canalele de scurgere ale cetăților, colorând cu sângele lor nevinovat râuri, lacuri și mări! Cred că, crima de nedescris a lui Irod - comparată cu crima lor - rămâne un joc de copii, așa abominabilă cum a fost!

Iubiții mei, adeseori după Crăciun auzim întrebarea: „Ce-ai primit de Crăciun?”. Ei bine, eu am o întrebare mai bună pentru voi: „Ce-ai primit tu de la Crăciun?”. Ai acceptat tu „Darul de negrăit” al lui Dumnezeu (II Cor. 9:15), al Fiului Său devenind unul dintre noi, fără păcat? Te-ai folosit de sfânta Taină a Mărturisirii, de însăși „pecetea” mântuirii noastre? Ați devenit voi cu adevărat fiii sau fiicele lui Dumnezeu, adică moștenitori ai Împărăției?

Vedeți, Irozii de astăzi caută cu fervoare să distrugă Pruncul născut în inimile voastre. Toată această situație ne invită la o viață ascetică, plină de rugăciune! Amintiți-vă: Fecioara Maria și dreptul Iosif l-au păcălit pe Irod. Voi și cu mine îl putem păcăli, de asemenea. Noi trebuie să ținem și să păstrăm Pruncul Care S-a născut pentru a ne mântui! Trebuie să-L protejăm de numeroșii Irozi care caută să distrugă credința noastră în El! El este viața noastră! Noi trebuie să-L ținem spre viața veșnică oferindu-I astăzi ospitalitatea inimilor noastre! El va veni și va locui acolo nu doar doi ani, așa cum a locuit în Egipt, ci pentru totdeauna! Pentru totdeauna! Amin.

Pr. dr. Dumitru Măcăilă: Predică la ziua a doua de Crăciun - Soborul Născătoarei de Dumnezeu (2012)

26 decembrie 2012

„Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă; Rahela își plânge copiii și nu voiește să fie mângâiată, pentru că nu mai sunt" (Ieremia, 31:15; Matei, 2:18)

Iubiți frați și surori în Hristos, în pericopa evanghelică ascultată astăzi, a doua zi de Crăciun, când Biserica noastră prăznuiește și Soborul Maicii Domnului, citând acest verset din Profeția lui Ieremia, Sfântul apostol și evanghelist Matei a vrut să sublinieze faptul că, tragedia de nedescris profețită de proorocul din vechime s-a adeverit la puțin timp după Nașterea Mântuitorului Hristos.

În profeția sa, Ieremia și-a imaginat-o pe Rahela - care era moartă de multă vreme - plângând chiar în mormântul ei pentru ceea ce i s-a întâmplat poporului, copiilor ei. Acum mamele din Betleem plâng pentru uciderea extrem de violentă a copiilor lor, Sfinții Prunci, care sunt priviți de Biserica noastră ca primii Martiri al căror sânge nevinovat a fost vărsat pentru Hristos. A fost nevoie ca

Pruncul Hristos să fugă în Egipt pentru a nu avea aceeași soartă. Așa cum i s-a spus Rahelei, copiii ei se vor întoarce din exilul babilonian; tot așa și Pruncul Iisus Se va întoarce din exilul Său din Egipt.

Ieri, în ziua sfântă a Crăciunului, inimile noastre au fost mișcate unic într-un mod tainic de muzica îngerilor, dar acum atât muzica cerească cât și viziunea care se coboară pe pământ s-au dus. Suntem înapoi pe pământ. Experimentăm acea mică părere de rău, chiar dezamăgire, care vine după ce a trecut Crăciunul. Am așteptat atât de mult Naşterea Domnului, dar ea a durat ca un foarte scurt moment în viața noastră! Atmosfera strălucitoare a Crăciunului începe să se stingă iar noi ne întoarcem la rutina monotonă, plictisitoare cu aceleași probleme vechi de sănătate, sărăcie și răutate.

Dar suntem noi în această situație? Gândiți-vă pentru un moment: Dacă asta este tot ceea ce înseamnă pentru noi Crăciunul, atunci aceasta este o deplorabilă bătaie de joc! Da, într-un fel noi nu suntem departe de Irod, care L-a căutat pe Pruncul nevinovat pentru a-L ucide! Dacă Crăciunul ne ridică spiritele pentru un „moment” de o zi, doar ca să le prăbușească la puțin timp după aceea într-o totală disperare, atunci Crăciunul nu este pentru noi ceea ce el a fost pentru păstori, pentru Fecioara Maria și pentru Craii de la Răsărit. Crăciunul este mai degrabă ceea ce a fost pentru Irod, care, extrem de mânios pentru că a fost înșelat de către Magi, a trecut prin sabia morții paisprezece mii de Prunci nevinovați - primii martiri ai Bisericii creștine!

Iubiții mei, Biserica noastră Ortodoxă, de două ori milenară, ne provoacă astăzi să nu călcăm pe urmele pașilor lui Irod. Ea ne cheamă mai degrabă să privim îndeaproape la păstori, la Magi și, în special, la Fecioara Maria, al cărei Sobor îl sărbătorește astăzi.

Uitați-vă la păstori: Ei au mers la Betleem să-L vadă pe Pruncul Sfânt în iesle și au privit uimiți de scena pe care au văzut-o. În ziua următoare, ei s-au reîntors la pășune pentru a continua să-și păstorească oile. Aceeași pășune, aceeași rutină, dar ce diferență! Pe drumul de întoarcere, ei cântau cântece îngerești, de parcă măreția unică a acelei nopți sacre ar fi dorit să rămână cu ei pentru totdeauna!

Ei L-au văzut pe Emanoil, Dumnezeu cu noi! Ei au prins o licărire de cer. Totul se schimbase. Radianța firmamentului era mai strălucitoare, viața veche devenise nouă. Viața avea un nou sens, nu mai era blestemată de moarte. Viața lor urma să fie copleșită de bucurie - bucuria fiilor și fiicelor aduși înapoi la Tatăl lor de către Pruncul născut în Betleem, pentru a deveni Unul dintre ei!
Să privim mai atent la Magi. Imediat ce au aflat de intențiile criminale ale lui Irod, ei nu au mai trecut prin Ierusalim, ci s-au întors la casa lor pe o altă cale. Ce înseamnă asta? Da, înseamnă că ei au luat o altă rută pentru a-i zădărnici

planurile ucigașe ale lui Irod. Da, dar înseamnă și ceva mai mult. Înseamnă că ei au luat o altă cale și într-un sens duhovnicesc! Pruncul văzut de ei în iesle le-a schimbat complet viețile. Pentru că nimeni care se întâlnește cu Hristos cu voie bună nu se va întoarce acasă așa cum a venit. Valorile lui, atitudinea lui, motivele lui nu mai sunt aceleași. Vechiul mod de viață nu-l mai poate satisface. La Betleem, el găsește o nouă, o mai bună cale de a trăi. Așa cum, cu certitudine, au găsit Magii.
Acum, s-o privim mai îndeaproape pe Fecioara Maria, a doua persoană ca importanță din icoana Nașterii Domnului. Sfântul evanghelist Luca scrie că în timp ce toți cei care au auzit despre Nașterea lui Hristos s-au minunat despre toate lucrurile care le-au fost spuse lor de către păstori, ***„Maria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa” (Luca, 2:19).***

Da, ea a ținut tot ceea ce a văzut și a auzit la acest eveniment unic în Istoria Umană, zic, a ținut toate acestea vii în inima sa prin meditație și rugăciune. Ele nu vor dispărea niciodată. Pentru Fecioara Maria, Maica Domnului, nu va fi nici un sentiment de dezamăgire în ziua de după Naștere și niciodată după aceea, chiar dacă „prin sufletul [ei] va trece sabia, ca să se descopere gândurile din multe inimi” (Luca, 2:35).

Iubiții mei, în cuvinte succinte am văzut ce a însemnat primul Crăciun pentru păstori, pentru Magi și pentru Născătoarea de Dumnezeu. ***Întrebarea este: Ce înseamnă Crăciunul pentru voi?*** Ați cântat cu îngerii precum au făcut păstorii? Sau, ați venit la Betleem precum Magii pentru a-I aduce Pruncului nou născut daruri - aur, smirnă și tămâie? Și, ceea ce este cel mai important, ați cugetat în inimile voastre la ceea ce înseamnă într-adevăr Nașterea lui Hristos pentru voi?

Ascultați ce ne spune Sfântul apostol și evanghelist Ioan: „Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan, 1:14). Mă urmăriți încă? Da, Cuvântul a devenit Om fără a înceta să fie Dumnezeu desăvârșit! Aceasta este taina lui Dumnezeu Cel întrupat! El Și-a asumat complet firea umană, atât un trup fizic cât și un suflet rațional - tot ceea ce suntem noi - fără de păcat! Ca Dumnezeu și Om într-o Persoană, Hristos realizează răscumpărarea care vindecă deplin și mântuiește umanitatea căzută - incluzându-ne și pe noi, pe voi și pe mine!

El „S-a sălășluit între noi.” Prin Întrupare, Cuvântul lui Dumnezeu Cel veșnic în slava Sa divină a venit și S-a sălășluit în mijlocul nostru! Cu ce scop? Pentru ca să sfârșească prin a locui în mințile, inimile și sufletele noastre! Acesta este însuși scopul - scopul fundamental - al Întrupării: să facă trecerea de la Emanoil - Dumnezeu cu noi - la Dumnezeu în noi!

Așadar, vă întreb iarăși: Ce înseamnă Crăciunul pentru voi? Într-o încercare de a prinde umilința de nedescris și de neînțeles suferită de Dumnezeu când Și-a asumat trup omenesc, C. S. Lewis, cel care e îndeobște recunoscut ca cel mai mare scriitor creștin din lume al secolului trecut, o asimilează cu asumarea noastră de a deveni viermi, în timp ce suntem ființe umane! Imaginați-vă, voi, ființe umane, create după chipul lui Dumnezeu, devenind viermi! În pofida insuficienței acestei com-parații, consider că ea vă poate ajuta să înțelegeți puțin mai mult ce a făcut Dumnezeu pentru noi - pentru a ne face să înțelegem iubirea Lui infinită față de noi. Sfântul Pavel subliniază că, ***„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine Însuși, nesocotindu-le greșelile lor…” (II Cor., 5:19).***

Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, Și-a asumat voluntar consecințele păcatelor noastre - corupția și moartea - fără a păcătui. El S-a supus unei suferințe nejuste din cauza pasiunilor păcătoase ale ființelor umane și ale îngerilor căzuți. Asta înseamnă că mântuirea este cu mult mai mult decât iertarea păcatelor. Ea este o nouă viață cauzată de reconcilierea noastră cu Dumnezeu.

Hristos S-a născut pentru ca noi să devenim creaturi noi - participanți în însăși dreptatea lui Dumnezeu. Asta înseamnă că mântuirea noastră nu e doar juridică - precum este decizia legală, statică a unui judecător; ea este personală și relațională - precum este iubirea sacrificială, dinamică a unui tată pentru copilul său! ***Așa precum Clarence Jordan s-a exprimat, “în Hristos, Dumnezeu Și-a întins mâinile pentru a îmbrățișa universul și pe fiecare din el.”***

Crăciunul înseamnă mai presus de orice altceva că Dumnezeu vine la noi în Persoană. El nu a trimis un înger sau un profet. A venit El Însuși.

Iată cum s-a rugat cineva în timpul Crăciunului: „Nu-l trimite pe Moise, Doamne, nu-l trimite pe Moise! El a sfărâmat tablele Legii. Nu mi-l trimite pe Ilie, Doamne! Mi-e frică de Ilie - el a adus foc din cer. Nu mi-l trimite pe Pavel, Doamne! El este atât de învățat, încât eu mă simt ca un copil mic când îi citesc epistolele. Doamne Iisuse, vino Tu Însuți! Nu mi-e frică de Tine. Tu ai luat copiii ca pe niște miei în staulul Tău. Tu ai iertat femeia vinovată de adulter. Tu ai vindecat-o pe femeia timidă care s-a atins de haina Ta în mulțimea ce Te înconjura. Nouă nu ne este frică de Tine. Așadar, vino Iisuse Doamne!”. Și El a venit!

Iubiții mei, întocmai ca Magii, noi am văzut steaua și am urmat-o până la Pruncul nou născut în Betleem, adică, aici, în biserica noastră. Ca și ei, noi ne-am închinat Copilului Hristos, I-am adus daruri și L-am primit în ieslea inimilor noastre prin Sfânta Cuminecătură. A venit timpul ca noi să mergem acasă pe o altă cale, calea lui Dumnezeu. Să lăsăm, așadar, în spatele nostru vechi păcate, vechi dușmănii, vechi dureri. Să pășim în viață cu Hristos, mereu conștienți de

prezența Lui ca Mântuitorul nostru născut în Betleem, mereu doritori ca El să Se nască în Betleemul inimilor noastre.

Și atunci când vom da jos decorațiile de Crăciun, să fim foarte atenți să nu-L dăm jos pe Hristos. El nu vrea să stea în mansarde sau în beciuri; El vrea să stea în camera de zi a inimilor noastre de-a lungul anului. ***În fond, prezența Lui cu noi este ceea ce înseamnă Crăciunul! Dacă Hristos locuiește în viețile noastre, nu există dezamăgire în zilele de după Crăciun. Prezența Lui cu noi ne va face toate zilele de după Crăciun calde cu harul și iubirea Sa.***

Vizita noastră la Betleem s-a sfârșit și, precum păstorii, ne vom întoarce la datoriile noastre obișnuite cântând cu credință reînnoită Mântuitorului nostru. Precum Magii, noi ne întoarcem acasă nu pe drumul pe care am venit, ci pe un alt drum, drumul lui Hristos - al păcii, al iubirii și al bucuriei. Precum Născătoarea de Dumnezeu, noi vom cugeta la însemnătatea Nașterii lui Hristos în inimile noastre - aceea de a ne da o nouă viziune și o bucurie negrăită pentru anul care ne așteaptă, pentru viața care urmează.

Vă voi lăsa cu aceste cuvinte ale lui Meister Eckhart: „La ce-mi folosește dacă această eternă Naștere a Fiului divin are loc neîncetat, dar nu se întâmplă în inima mea? La ce îmi folosește că Maria este plină de har și nu sunt și eu plin de har? La ce îmi folosește faptul că Creatorul Îl naște pe Fiul Său, dacă nu-L nasc și eu în timpul meu și în cultura mea? Aceasta este, deci, plinirea vremii: Când Fiul lui Dumnezeu Se naște în noi!”

Întrebarea mea este: S-a născut Fiul lui Dumnezeu în Betleemul inimilor voastre la acest Crăciun? Ați înțeles că El a ales voluntar să Se împărtășească de întunericul nostru pentru ca noi să devenim capabili a ne împărtăși de Lumina Lui? Ați înțeles?

Amin.

Irod și antihrist. Puterea absolută care ucide, impunerea prin forță a răului și scăparea din mâinile satanei: “Salvarea de antihrist nu vine pe orizontală”

Pr. Tudor Ciocan - Cuvânt în a doua zi de Crăciun, 26.12.2020

Preacucernici părinți, iubiți frați creștini, ca de obicei la marile praznice, a doua zi după praznicul respectiv, serbăm pe sfinții sau persoanele care au avut legătură directă cu praznicul. Pentru că în timp ce praznicul Nașterii, de pildă, reia momentul istoric al Nașterii lui Hristos pe pământ, Soborul Maicii Domnului ne pune în prezență actuală în Împărăția Cerului. Deci Praznicul ne ajută să ne rememorăm un moment din viața Mântuitorului, este o rememorare, iar Soborul, pe care îl facem a doua zi, este o ridicare a noastră din prezentul concret la prezentul Împărăției Cerului.

Acuma, ceea ce se citește, Evanghelia, se citește despre continuarea a ceea ce s-a întâmplat la Naștere și aseară am ascultat și eu Sinaxarul zilei nașterii și am aflat și eu pentru prima oară în atâția ani că, din perspectiva Sfintei Tradiții, așa cum este cuprinsă ea în Viețile Sfinților, magii au ajuns cam la un an după ce Hristos S-a născut. Au venit acolo, la Betleem, și l-au găsit în casă. Deci nu la câteva zile, nu la câteva luni, ci la un an după aceea. Important acest termen de un an. Or fi fost nouă luni…

Știți că nu avea așa mare [importanță] precizia aceasta cu care noi ne mândrim și la care ținem foarte mult, care nu e totdeauna edificatoare din punctul de vedre

al mântuirii. Precizia aceasta nu se reflectă întotdeauna în textele biblice. Adică nu are importanță din perspectiva mântuirii. N-o fi fost un an, or fi fost 9 luni, o fi apărut steaua în momentul în care s-a produs la Nazaret Buna Vestire și Hristos S-a zămislit în pântecele Sfintei Fecioarei? Nu știm. Fapt e că vreme de un an sau aproximativ un an au stat în Betleem, acolo, Hristos și cu Sfânta Fecioară și cu Iosif.

Au trebuit să fugă de acolo, înștiințați de înger, pentru că odată ajunși în Ierusalim cei trei Crai, Irod a crezut că puterea lui politică este pusă la încercare și că își va pierde puterea.

Aicea mi se par lucrurile cele mai importante pentru noi acum. Din păcate, deși orice om poate să vadă duhovnicește viața, pentru că în orice om există această cunoștință a vieții duhovnicești, din păcate, din diferite motive, avem tendința să pierdem vederea duhovnicească și să dezvoltăm și să avem o perspectivă asupra vieții prin prisma valorilor proprii, care nu sunt duhovnicești. La Irod, valoarea cea mai importantă era puterea lui. Și atunci, tot ceea ce făcea el, sau aproape tot, era determinat de această apărare a puterii politice. Bun, nici unul dintre noi nu avem o asemenea putere!

Iarăși, ne aducem aminte că Irod cel mare era mare raportat la Israel, nu la Imperiul Roman sau la imperiile din lumea aceea, dar pentru ei, acolo, în Ierusalim, era un mare constructor și avea ceva mai multă putere decât înaintașii săi, încredințată de către romani. Deci, nu avem o putere similară. Numai că trebuie să fim cu luare-aminte nu cumva valoarea noastră fundamentală sau valorile noastre fundamentale să obnubileze, să acopere în noi valoarea duhovnicească, perspectiva duhovnicească asupra vieții. Pentru că omul cel vechi, în oricare dintre noi, încearcă mereu să se impună. Omul cel vechi nu se poate mântui. Singurul care se poate mântui este omul este omul cel nou. Și în fiecare dintre noi, în momentul primirii Tainei Botezului, există o luptă între omul cel noi, care trebuie cultivat, și omul cel vechi, care ca o buruiană răsare mereu, în fiecare dintre noi, începând cu mine.

Dacă reușim din când în când să avem perspectiva duhovnicească asupra vieții, atunci ne va fi mult mai ușor să ne pregătim pentru Împărăția Cerurilor. De fapt, nu numai cu această perspectiva duhovnicească ne putem pregăti pentru Împărăția Cerurilor, dar această perspectivă duhovnicească trebuie cultivată, și nu este ușor de dobândit și nu este ușor de păstrat. E adevărat că ne ajută harul Sfântului Duh. Dumnezeu pentru aceasta s-a făcut Om, ca omul să se îndumnezeiască. De aceasta Sfântul Duh S-a pogorât peste apostoli, ca în Tainele Bisericii El, puterea Lui, lucrarea Lui simțitoare să se împrăștie, să se răspândească în lumea întreagă, deci peste fiecare dintre noi. Dar nici ispititorul, deși scos afară din adâncul sufletului nostru, nu a fost scos afară din lumea aceasta.

Acela va fi momentul, la sfârșitul veacurilor. Până atunci, din afara sufletului nostru, dar din lumea aceasta încearcă mereu să arunce semințele cele rele, buruienile, neghina, astfel încât omul cel vechi să stăpânească în noi și prin intermediul omului cel vechi, el să stăpânească anume.

Irod, și el ar fi putut să fie omul cel nou, dacă I s-ar fi închinat lui Hristos, dacă ar fi vrut cu adevărat să-L adore pe Hristos, așa cum au făcut-o magii. Ar fi venit, L-ar fi adorat și ar fi fost primul rege creștin. Și ca dovadă, a mai avut de-a lungul timpului chiar și împărați creștini, am avut conducători de Stat creștini practicanți, nu doar cu numele. Cu hibele lor, cu ispitele lor, cu încercările lor, dar în fond, încercând să trăiască în sufletele lor această prezență a lui Hristos. Nu a făcut Irod aceasta, după cum știm. Și atunci, ca să-și rezolve problema lui, a omorât toți copiii din jurul Ierusalimului pe o rază de cam 20-30 km se spune, inclusiv până în Rama, care acum este Ramallah. Toți copiii mai mici de doi ani, după timpul pe care îl aflase de la Magi.

În Evanghelie nu se precizează timpul, de aceea și oscilațiile mele. Probabil că Magii au spus că au văzut steaua cu câteva luni înainte, cu 9 luni înainte, cu un an înainte, și ca atare, Irod, ca să fie sigur că acest prinț, acest împărat arătat chiar de semnele cerești - și iarăși se spune în Sinaxarul zilei, pus pe seama Sfântului Ioan Damaschin - de foarte multe proorociri din alte părți decât din Israel, de tot felul de prooroci care altfel sunt mincinoși, și totuși aici, spre marea încurcătură a celor care ascultau, au vorbit pe larg despre Nașterea lui Iisus, a unui mare Împărat dintr-o Fecioară.

Irod ce-a făcut? I-a omorât pe toți pentru ca să fie sigur că nimeni nu-i va lua puterea. Un răspuns foarte tipic pentru dictator. Dacă ai puterea să faci rău sau să faci bine, îți vei manifesta acea putere, dar dictatorul își impune întotdeauna răul. Pentru că binele nu se dictează. Binele, dacă este prezentat, toată lume îl dorește. Și ca atare, dictatorul își impune răul, universal, pentru ca să-și apere puterea.

Foarte interesant ca imagine a lui antihrist, care la rândul lui, încearcă să pună mâna pe puterea absolută și ca atare se manifestă ca și cum ar avea puterea absolută. Puterea absolută înseamnă o imitație deformată a puterii pe care Dumnezeu o are asupra lumii. La un moment dat, Dumnezeu și în Vechiul Testament spune: „Iată, îți pun înainte calea vieții și calea morții”. Apoi, într-o scriere imediat pusă în generația apostolică: „Ai în față lumina și întunericul. Alege viața, alege calea vieții, alege lumina!”. Ca și satana, care le pune în față lui Adam și Evei posibilitatea de a mânca din fructul oprit și înșelându-i că dacă vor mânca, vor dobândi cunoștința binelui și a răului, și nu vor muri.

Ce poate să facă puterea din lumea aceasta? Niciodată să dăruiască viața. Puterea dictatorială din lumea aceasta amenință cu moartea! Și poate să omoare. Spune Mântuitorul la un moment dat: „Nu vă temeți de cei care vă pot omorî trupul, ci temeți-vă de cei care vă pot duce și sufletul în iad!”. De asta spun că este un bun tip [preînchipuire] sau o bună prevestire pentru antihrist.

Irod era mare și dictator absolut în Iudeea, o mică provincie din Țara Sfântă din Imperiul Roman, dintr-o margine a Imperiului Roman. Și această putere absolută și-a folosit-o ca să-i omoare pe toți pruncii pe această rază. Nu numai atât.

Se știe din istoria sfântă aș zice, că pruncul a scăpat cumva, și-a pus echivalentul securității lui, agenți, a trimis să încerce să-L omoare în Egipt, până când el, Irod a murit. Acolo, în Egipt, se păstrează foarte bine amintirea aceasta a locurilor unde a stat Iisus cu Maica Sa Sfântă și cu Iosif și cu cei care mai erau în preajmă. (Pentru că Iosif n-a plecat doar el și cu Maica Sfântă, sau cel puțin s-au reunit acolo cu familia lărgită și Iacov, fratele Domnului era cu ei acolo). Deci a încercat să-i omoare, deși pentru el ar fi trebuit să fie evident în momentul în care Iisus a scăpat în chip minunat, că acolo este ajutor divin.

Antihristul, având putere, ne va propune în față viața sau moartea, dar de fapt nu are decât puterea de a omorî. Niciodată nu are puterea vieții. Mă interesează și un alt aspect: Hristos a fost scăpat, în chip minunat, de Dumnezeu-Tatăl, împreună cu cei care erau în preajma Sa. În chip nevăzut a putut pleca în Egipt. Egipt însemnând pentru ei unul dintre locurile blestemate din istoria poporului evreu, pentru că acolo au suferit robia cea mare, în care au fost omorâți toți pruncii de parte bărbătească pentru câtăva vreme; un al doilea moment important și al doilea loc blestemat, să-i spunem așa, din istoria poporului evreu, este robia babiloniană. Deci, Iisus părăsește în chip minunat Țara Sfântă pentru o destinație pe care oamenii o credeau rea. Și în felul acesta scapă de persecuția lui Irod.

Trebuie să păstrăm nădejdea aceasta. Dumnezeu ne dă întotdeauna posibiltatea să alegem, chiar dacă alegerea noastră poate să pară strâmbă pentru oameni. Poate să pară smintitoare pentru oameni. Ne dă posibilitatea cumva să stăm împreună cu El. Niciodată nu ne abandonează.

Adevărat, au fost mulți martiri, dintre care pe cel dintâi îl vom aminti mâine, Sfântul Ștefan, care au murit în timpul persecuțiilor lor. N-au fost scăpați în viața aceasta în chip minunat. N-au fost făcuți nevăzuți de Dumnezeu și duși într-o insulă a fericiților sau în cine știe ce alt tărâm minunat sau într-o altă pustie sau în altă parte. Și pentru lumea care a văzut și care a apreciat doar viața de aici, moartea lor a fost pilduitoare. Și pentru cei care nu cred în Dumnezeu și în viața veșnică, moartea lor este pilduitoare și smintitoare. Nu i-a ajutat

Dumnezeu în nici un fel. Sfântul Ștefan a fost ucis cu pietre. Pietrele acelea n-au zburat în toate părțile când se aruncau după el, cum s-a întâmplat în alte cazuri. Și atâți și atâți, mii și mii, că avem calendarul plin, sau milioane, cum spune părintele Cleopa, de martiri, au fost uciși în fel și chip. Deci, nu așa cum crede lumea au scăpat ei, ci sufletul lor le-a scăpat nevătămat, chiar dacă trupul lor a trebuit să piară. De ce a trebuit să piară trupul? Pentru că nu s-au supus stăpânirilor lumii lor, stăpâniri care aveau o conducere aberantă și prin care sufletul se pierdea de fapt dacă ai fi ascultat de acea conducere.

Am spune da, Hristos totuși a scăpat cu viață, n-a fost omorât atunci. Și dacă ar fi fost omorât atunci, ne-ar fi adus mântuirea. El, din momentul în care S-a întrupat în pântecele Fecioarei, din momentul respectiv firea omenească deja era pentru totdeauna legată, unită la loc, reunită cu firea dumnezeiască. Nu a fost omorât atunci, după cum explică mai mulți Sfinți părinți, pentru că să nu credem noi că a fost doar o înșelare, ci a apucat și a vrut El, cu puterea Lui și cu puterea Tatălui, că este același lucru, să trăiască acești 33 de ani pentru ca oamenii să-L cunoască ca fiind Om, pentru ca să apuce să vestească Evanghelia, să apuce să ne întărească în credință și în încredere. Ceilalți, pruncii uciși, sunt numiți primii martiri. Pentru că au fost uciși din pricina lui Hristos. N-au fost întrebați dacă se leapădă sau nu se leapădă.

Vedeți, antihristul se poartă abuziv. S-a purtat abuziv, se poartă abuziv și se va purta abuziv până la sfârșitul veacului. Având puterea să facă binele sau răul, va alege să facă răul, nu binele. Și va alege să impună acest rău cu forța, pentru ca să domine, pentru ca să-și păzească puterea. Va alege să își impună răul cu forța fiecăruia dintre noi, prinzându-ne slăbiciunea noastră, a oricăruia dintre noi. Slăbiciunea aceasta o avem pentru că suntem oameni și pentru că suntem integrați într-o societate. Nu trăim nici unul dintre noi pustie, în junglă, în munți.

Și chiar dacă am trăi în pustie, în munți și în junglă, la țară, cum s-a spus, iată că Stalin, de pildă, a omorât toți țăranii ucraineni fără nici o problemă. Iar la noi în țară știți foarte bine că partizanii din munți au fost urmăriți și decimați, omorâți cu toții, practic, cam în 10 ani, cu o singură excepție, [Ogoranu]. Deci toți, practic, câteva grupuri, câteva sute de oameni au fost omorâți. Deci salvarea de antihrist nu vine pe orizontală. Oricare dintre noi suntem prinși într-un fel sau altul în societate. Și ca atare, acea legătură între noi și societate va fi folosită de antihrist, pentru ca să ne spună, ca și diavolul, că nu avem altă putere de a continua să trăim în această societate decât supunându-ne lui.

Ce înseamnă „legătură cu societatea”? Poate eu nu, dar prin copii, prin părinți, prin cei dragi ai mei. Cumva, există o legătură, există o integrare socială de care antihristul va profita. Ce pot eu să spun acum, vorbind despre acești prunci uciși este că, deși pare că nu avem nicio scăpare de această persecuție a antihristului,

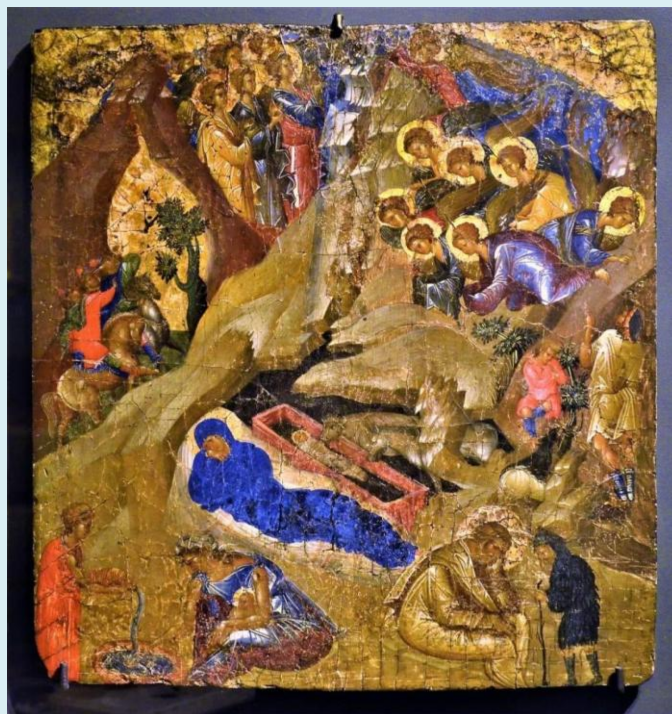
în mod sigur dacă ne așezăm în fața lui Dumnezeu și nu alegem calea cea ușoară, de a ne face frate cu dracul până trecem puntea - pentru că pe urmă rămâi în robia dracului, chiar dacă ți se pare că poți să-l păcălești pe urmă - cu greu, cu greu poți să te pocăiești ca tâlharul cel de-a dreapta, este aproape cu neputință de fapt și de drept - nu spun că e cu neputință până-n ultima clipă, dar e foarte greu. Și atunci prefer să aleg calea mai grea, pe care Dumnezeu mi-o va pune în față. Diavolul, când suntem într-o ispită, ne arată, încearcă să ne hipnotizeze, să ne arate că singura scăpare din ispită este păcătuirea, și atunci o vom duce bine, vom trăi bine mai departe, în viața aceasta. Dumnezeu, dacă vom căuta către el, ne va arăta că putem să păcătuim, da, sau putem să nu păcătuim, ceea ce este totdeauna mult mai greu, dar dacă nu vom păcătui, vom fi împreună cu El. Că vom fi împreună cu El în lumea aceasta, contează mai mult sau mai puțin. Ceea ce contează este să fim împreună cu El în veșnicie. Că soluția pe care o va da nu va fi niciodată la îndemâna oamenilor, omului celui vechi. De asemenea, poate va fi disprețuită de omul cel vechi. Important este că vom fi cu Dumnezeu.

De aceea, în momentul în care vorbim astăzi de această omorâre pruncilor, integral despre omorârea pruncilor și salvarea minunată a șui Iisus Hristos și a celor din preajma Lui, să fim cu luare-aminte și să ne gândim că într-o paradigmă asemănătoare în care trăim, într-un fel sau altul, dacă vom căuta să fim cu Dumnezeu, vom fi scăpați de Dumnezeu. Fie că vom fi scăpați în lumea aceasta, dar nu acesta trebuie să fie scopul nostru, pentru care să cădem la Dumnezeu, fie că vom fi mântuiți.

De asemenea, și cu asta închei, vă aduc aminte că, deși Irod a poruncit să fie uciși toți pruncii de [până la] doi ani din zona Ierusalimului, n-a reușit ca această poruncă să fie îndeplinită absolut și perfect la capăt. Nu numai Hristos a scăpat. Și Ioan Botezătorul a scăpat. Poate și Natanael a scăpat. Antihristul are impresia și-ți dă impresia că nu e scăpare, că el poate să te urmărească oriunde, știe totul despre tine, face ce vrea cu tine. Trebuie doar să te supui, n-ai nici o scăpare. Niciodată nu este așa. Indiferent de puterea pe care el crede că o are, indiferent de tehnologia pe care o folosește, totdeauna, antihristul, chiar în subordinea diavolului fiind, nu va avea puterea absolută. Vor fi unii care vor scăpa. Cum? Evident că nu supunându-se anithristului, ci aleși de Dumnezeu. De ce aleși aceia de Dumnezeu și nu alții? Pentru că aceia au avut un rol deosebit în istoria mântuirii. Ioan Botezătorul, poate și Natanael. Hristos, evident. Iosif, Sfânta Fecioară, Iacov… au avut un rol important, deosebit în istoria mântuirii. Avem noi un rol în istoria mântuirii? Noi, de-aicea? Nu. Suntem prea mici ca să vorbim de istoria mântuirii lumii orizontale, dar avem un rol extraordinar în mântuirea noastră și a celor din jurul nostru. De aceea, am toată încrederea că atâta timp cât vom sta și vom încerca să fim cu inimă curată și cu adâncă smerenie în preajma lui Hristos Domnul, Dumnezeu știe cum și Maica Domnului

Preasfântă și Sfântul Iosif, și Ioan Botezătorul și ceilalți sfinți știu cum, ei știu cum, eu nu am nici cea mai mică idee, ne vor ajuta să trecem cu bine peste ispitele antihristului încât într-un fel sau altul să ajungem să ne mântuim noi și toți cei dragi ai noștri. Amin!

Părintele Stelian Costea despre Naşterea Domnului, “Soarele dreptăţii şi răsăritul mântuirii noastre” şi despre Maica Domnului, “cel mai frumos zâmbet al creaţiei lui Dumnezeu, surâsul care pe toţi ne împodobeşte”. Care e vocaţia unei femei?

Preot Stelian Costea: Nașterea Soarelui dreptății, răsăritul mântuirii noastre - 20 decembrie 2020, Constanța:

(fragment)

[…]

Noi am avut parte și de o pandemie, și de un virus pe care nu le contestă nimeni, dar am avut parte și de o pan-demonie de foarte multe ori, adică am avut biserici închise, am avut contestată taina Tainelor, cel mai frumos lucru pe care ni l-a lăsat Dumnezeu, cea mai înaltă Taină, Sfânta Euharistie, ne-a fost atacată cinstirea sfintelor icoane, a cultului sfintelor moaște.

Dar bucuria mea imensă este, și mă simt reprezentat ca nevăzător cu ochii trupești, dar care încearcă să vadă cu ochii sufletești, bucuria mea imensă este că cel care-mi este duhovnic și care m-a susținut în tot ceea ce am făcut până acum, care mi-a fost aproape în toate demersurile, Înaltpreasfințitul episcop Teodosie a avut poziția cea mai demnă, frumoasă, dulce, sublimă și în duhul Ortodoxiei. Am simțit cu toții că Biserica Ortodoxă la malul mării este cu adevărat prezentă în conștiința, în mintea și-n inima noastră și ne-am simțit cu toții apărați. Pentru

că suntem ortodocși ca să trăim cu adevărat ceea ce am primit la botez, ceea ce am primit prin Sfânta Euharistie, ceea ce primim la slujbele Bisericii. Iar Înaltpreasfințitul, cu adevărat, a apărat cu demnitate credința noastră, reflectând nimic altceva decât Adevărul.

Vreau să vă spun că am vorbit în perioadele cele mai grele, mai ales în starea de urgență în fiecare zi, și eu fiind un temperament mai coleric, tot timpul îl întrebam: „vor să ne oprească din nu știu ce lucru?" și spunea: „Stai liniștit, că nu se va opri nimic." Și nu s-a oprit nimic și Înaltpreasfințitul ne-a făcut în acest fel să ne zâmbească sufletul.

Acum vreau să mă refer pe scurt la această temă atât de generoasă, de ce am intitulat-o „Nașterea Soarelui dreptății, răsăritul mântuirii noastre". Hristos este Soarele dreptății. Este Soarele dreptății pentru că a adus în primul rând dragostea. A adus mila, a adus smerenia, dar toate la temelia unei justiții dumnezeiești. În ce fel s-a făcut această dreptate? Această dreptate s-a făcut tot în folosul omului. Pentru că omul, Adam și Eva, protopărinții noștri, gustând din pomul cunoștinței binelui și răului, s-au situat în neascultare. S-au situat în voie potrivnică lui Dumnezeu. Și-au făcut propria voie, combătând astfel planul lui Dumnezeu de mântuire, pronia Sfintei Treimi, purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Și dacă s-a întâmplat această neascultare, cum se putea birui neascultarea, decât prin ascultarea supremă. De la cine să vină ascultarea supremă? De la Fiul lui Dumnezeu din veci, făcut Om pentru mântuirea sufletelor noastre.

Știm foarte bine din Cartea Facerii, când Dumnezeu a făcut toate, a spus „Să fie!" , inclusiv când s-a referit la lumină, la lumina izvorâtă din substanța Sa; din esența Lui dumnezeiască a spus „Să fie!" când a creat lumea văzută, lumea nevăzută și așa mai departe. Când a ajuns la om, a spus: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră", a Tatălui, a Fiului, a Sfântului Duh. Chipul Fiului este prototipul după care a fost creat omul. De aceea, Fiul lui Dumnezeu Însuși, și-a asumat neascultarea omului pe care s-o transforme în ascultare supremă. Și de aceea, Soarele dreptății a lucrat dreptatea în folosul mântuirii noastre. Iată ce interpretare dulce au Sfinții părinți și arată cum Mântuitorul îmbină extraordinar de frumos mila și dreptatea.

Și de ce este Răsăritul mântuirii noastre? Noi aveam nevoie ca umanitate, oamenii aveau nevoie, toți oamenii născuți cu păcatul originar aveau nevoie de perspectiva desăvârșirii. Aveau nevoie să știe că se vor mântui. Dumnezeu este Preamilostiv. E Preabun. E prea dăruitor ca să rămână dator, spunea părintele Arsenie Papacioc. Este extrem de generos și darnic ca să-l fi lăsat pe om să se chinuiască pe mai departe, ca să ne fi lăsat sufletele în iad, ca să nu fi contribuit la iertarea păcatelor noastre. De aceea, Dumnezeu a trebuit să pună în practică acest plan de rezidire a omului.

Și tot părintele Arsenie Papacioc spunea foarte frumos un lucru: „Iată că pentru neascultare cât deranj s-a provocat!” Pentru neascultarea lui Adam și a Evei s-a răsturnat practic întreaga ordine, întregul determinism. Întreaga lume a suferit o inversiune a valorilor. Adică valorile s-au schimbat ca urmare a neascultării omului și s-a ajuns ca păcatul să devină mod de viață. Și ce a trebuit să se întâmple? Să vină Fiul lui Dumnezeu să prefacă întunericul în lumină. Să prefacă bezna în răsărit de soare, să prefacă noaptea minții și a inimilor noastre în zori de zi. Aceasta a făcut Hristos. Și aceasta o resimte deopotrivă și un nevăzător și un altfel de neputincios, și un om cu orice deficiență ar avea. Eu vă spun din experiență personală că dacă nu vezi din naștere și nu pune Dumnezeu mâna, nu se poate rezista. Nu ai cum fără acordul, fără contribuția lui Dumnezeu. Și Dumnezeu compensează atât de bine lucrurile, încât te îndreaptă pe calea de care ai nevoie și îți transformă viața în ceva mai firesc decât firescul. Aceasta a făcut Hristos. Și vă dați seama ce perspectivă încerc și eu la nivel sufletesc.

Știu că Nașterea Domnului e Răsăritul mântuirii, a noastră, a tuturor, și bineînțeles, Răsăritul mântuirii ca perspectivă și pentru mine ca om, așa că mă gândesc că merită să ai puțină suferință în această lume ca să dobândești Împărăția Cerurilor dincolo.

Atât de frumos a zis părintele Teofil Părăian un lucru. L-au întrebat: „Dacă nu veți vedea dincolo, ce părere veți avea?”, fiind și el nevăzător din naștere. Și a zis: „Dacă Dumnezeu va hotărî să nu văd și acolo, și aceasta o voi accepta. Dar eu știu că acolo e lumină și că Dumnezeu nu poate în nici un caz să hotărască ceva în defavoarea omului.”

Așadar, vreau să spun că acest Răsărit al mântuirii a fost întrezărit și prevăzut și proorocit de proorocii Vechiului Testament cu sute de ani înainte de nașterea Domnului. De proorocul Miheia, de proorocul Isaia, care a spus că Fecioara se va afla având în pântece de la Duhul Sfânt și va naște Fiu care va mântui pe poporul Său, Israel. Deci iată că această Naștere a Domnului a fost proorocită și ea a venit ca o întregire a ceea ce s-a spus în Vechiul Testament. Legând practic Scriptura și dând continuitate proniei lui Dumnezeu.

Și încă ceva, un lucru care m-a impresionat și m-a marcat foarte mult. Nu numai Mântuitorul Hristos este - dacă îmi e permisă formularea - Cel care ocupă centrul inimii noastre în aceste zile, ci și Maica Domnului. Maica Domnului este prototipul femeii smerite, este modelul femeii devotate și loiale. Este asumarea delicateții feminine. Este cel mai frumos zâmbet al creației lui Dumnezeu. Este surâsul care pe toți ne împodobește. Maica Domnului, la nunta din Cana Galileii, când s-a isprăvit vinul, ca familia de-acolo să nu se facă de râs în comunitate - pentru că bârfa era și atunci și din păcate acum e înmulțită - deci ca

să nu se facă acea familie de râs, Maica Domnului a mijlocit la Fiul ei să se prefacă apa în vin.

Deci care-i vocația unei femei adevărate? Să facă bine, să fie milostivă, să empatizeze cu ceilalți, să se pună în pielea tuturor, să fie aproape de oamenii în nevoie. Aceasta a făcut Maica Domnului. Ce ne propune societatea în care trăim la nivel feminin? O masculinizare, de multe ori, a femeii, o atitudine mult prea dură pentru delicatețea feminină, o atitudine de concurență, de competiție acerbă, care nu-i una benefică.

Deci trebuie să privim acest Răsărit al mântuirii noastre ca pe o lucrare a Mântuitorului Hristos, însă și s-o vedem pe Maica Domnului lângă El, acolo unde-i este locul și unde a fost dintotdeauna. Pentru că Maica Domnului a pus la inimă toate cuvintele Domnului. E atât de frumos!

Și trebuie să reținem că Maica Domnului S-a raportat altfel la nuanța smereniei. A acceptat cele mai modeste condiții, n-a avut la naştere nici doctori docenți în medicină, nici asistente medicale, nici grijă din perspectivă sanitară, pentru că a avut… ce? Împodobirea… „Direcției de Sănătate Publică" venită din Cer. Aia-i adevărate Direcție de Sănătate Publică, cea care vine din bolta nemuririi. Și Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre este numai Dumnezeu.

Deci Maica Domnului unde a născut? În iesle. Care-i cel mai curat loc? Ieslea. Pentru că acolo dacă paiele nu sunt curate, animalele nu mănâncă. Iată ce selecție știu să facă viețuitoarele! Și Maica Domnului acolo a ales să nască. Și asta m-a impresionat foarte mult, pentru că se spune că în casă de poposire, adică la han sau la oameni, n-a găsit loc, nu și-a găsit sălașul. Și să ne întrebăm și noi cu toții dacă pe Maica Domnului o primim cum ar trebui, dacă este în sfera preocupărilor noastre, dacă pe Hristos Îl avem cu adevărat în suflet, dacă noi ne-am deschis Betleemul sufletelor să Se nască Mântuitorul Hristos?

Cineva mă întreba la un post de radio la o emisiune: „Oare nu sunt clișee lingvistice? Nu-s vorbe mari? Cum putem spune noi că se naște Hristos în inima noastră?!" Nu sunt deloc vorbe mari, ci sunt realități mai palpabile decât oricând.

De exemplu, dacă-i dai brațul unui nevăzător să treacă strada, Îl ajuți pe Hristos să Se nască în inima ta. Dacă mergi la un azil de bătrâni și susții persoanele în nevoie, Îl ajuți pe Hristos să Se nască în inima ta. Dacă purtăm grijă de copiii din centrele de plasament, Îl ajutăm pe Hristos să Se nască în inima noastră. Dacă știm să ne apărăm Biserica în comuniune, cu toții, nu să-i lăsăm singuri pe cei care o apără, să fim solidari, atunci Se naște Hristos în inima tuturor.

Pentru că stăteam și mă gândeam cu un gând pozitiv, dacă-mi e permisă formularea între ghilimele, cu o „invidie pozitivă”, mă gândeam cum Înaltpreasfințitul își lucrează mântuirea apărând și mărturisind credința și mă gândeam la mine că poate nu o fac atât de convingător. Iată cum trebuie să ne cercetăm, să vedem dacă noi ne speriem mai mult, dacă avem lipsuri, dacă încercăm teamă sau frică. Pentru că n-ar trebui să ne fie frică. Mă gândeam: ne-a fost frică într-adevăr de un virus existent, repet, necontestat, dar nu atât de grav pe cât s-a exagerat. Ne-a fost teamă. Dar mă întrebam dacă cei care vorbeau despre asta n-ar fi văzut câteva zile sau ar fi avut o deficiență din acest punct de vedere, cum ar fi întâmpinat lucrurile? Adică e bine să avem dreaptă măsură și socoteală în toate.

Maica Domnului, când a născut, nu S-a temut nici de drumul lung, că a mers ca să Se înscrie, că era recensământul vremii la Betleem, nu S-a temut nici de condiții igienice sau mai puțin igienice, nu S-a temut de nici un obstacol. Ocrotită de bătrânul întru înțelepciune Iosif și ocrotită, mai presus de toate, de Sfânta Treime, Maica Domnului a fost culmea devotamentului și L-a adus pe lume pe Fiul lui Dumnezeu din veci, făcut și Fiu al omului. Așa că noi ar trebui să avem această rațiune izvorâtă din rațiunea lui Dumnezeu. Să avem gândul lui Dumnezeu. Să știm că Mântuitorul Hristos S-a născut pentru fiecare dintre noi, că e Răsăritul mântuirii noastre pentru fiecare. […]”

“Scoală-te, ia Pruncul și pe Mama Lui și fugi!” - Părintele Dumitru Cobzaru ne arată cum se poate împlini această Evanghelie și în vremurile noastre. Și despre “Slăbiciunea ” lui Dumnezeu și puterea Maicii Domnului

Arhim. Dumitru Cobzaru - Predică la Soborul Maicii Domnului, Mănăstirea Nicula, Cluj, 26 decembrie 2020 (fragment):

[…] Evanghelia care s-a citit astăzi la Sfânta Liturghie pomenește de mai multe ori, cel puţin de trei ori, „Pruncul şi mama Lui”: Ia Pruncul şi mama Lui şi fugi în Egipt, Ia Pruncul şi pe mama Lui şi te întoarce în Israel… Nu cred că mi se pare mie, dar în lumea în care trăim astăzi cred că aceste cuvinte au o rezonanţă extraordinară, căci se spune în Evanghelie: Ia Pruncul şi pe mama Lui cred că înseamnă să-L iei pe Dumnezeu şi pe Maica Lui şi să fugi, să te refugiezi! Nu vi se pare că sunt valabile aceste cuvinte în lumea în care trăim astăzi, când Biserica şi Dumnezeu sunt loviţi din plin? Şi atunci ne dăm seama că aceste cuvinte trebuie să ne pună pe gânduri şi să facem efectiv cum a făcut dreptul Iosif: I-a luat efectiv pe Pruncul Hristos şi pe Maica Domnului şi s-au refugiat. Să ne refugiem aşa cum ne-am refugiat noi astăzi în mănăstirea de la Nicula. Să ne refugiem în cămara sufletelor noastre ca nu cumva cineva să reuşească să-L ucidă pe Dumnezeu - gândul lui Irod care dorea cu orice preţ ca nu cumva Acesta să-i ia locul.

De aceea este luptă împotriva lui Dumnezeu şi a Bisericii, ca nu cumva puternicii lumii să-şi piardă locul, să-şi piardă credibilitatea, să-şi piardă puterea. Or, noi ştim cât de „puternic” este omul, mai ales atunci când intrăm în cimitir…

De aceea, dragii mei, primul meu gând duhovnicesc din această zi este acesta: să luăm pe Dumnezeu Prunc şi pe Maica Domnului şi să ne refugiem în taina sufletelor noastre, de unde nimeni şi nimic să nu ne poată despărţi de ei.

Şi al doilea gând duhovnicesc este tot legat de Maica Domnului, bineînţeles, pentru că ziua de astăzi este închinată ei. Maica Domnului, dragii mei, a determinat plinirea vremii. Adică momentul în care să se nască Fiul lui Dumnezeu pe pământ. Ea l-a determinat! Şi gândul meu duhovnicesc este acesta: că şi noi, fiecare, aşteptăm de multe ori şi timp îndelungat ca unele dorinţe ale noastre să se împlinească sau pentru copiii noştri să vină plinirea vremii. Şi descoperim la această mare sărbătoare a Crăciunului că Maica Domnului poate determina plinirea vremii. A determinat plinirea vremii pentru lumea întreagă.

Cum nu poate determina un anumit eveniment pentru fiecare dintre noi? Maica Domnului poate! Dar dvs ştiţi aceste lucruri. Câte minuni nu s-au întâmplat la icoana ei! Şi nu vorbim doar de lucruri trecătoare sau de moment, cum ar fi un examen, ci de lucruri esenţiale, chiar de viaţa noastră. Ea a determinat viaţa noastră, o determină pe mai departe. Şi săraci sunt cei care n-o au în viaţa lor, pentru că întârzie în orice demers pe care îl doresc. Or, noi ştim ca ajutorul ei e cel care poate determina viața noastră.

***

Arhim. Dumitru Cobzaru - Duminică după Naşterea Domnului, Catedrala Mitropolitană Cluj Napoca, 27 decembrie 2020:

Tocmai am aflat din Evanghelie că Dumnezeul nostru este foarte firav, slab, fragil, că poate fi omorât. Oare aşa este Dumnezeu? Acesta este Dumnezeul nostru? În Apostol am aflat că Dumnezeu are ca tron cerurile şi aşternutul picioarelor Lui este pământul. Şi dacă Acesta este Dumnezeul nostru, de ce S-a lăsat batjocorit, umilit, smerit, astfel încât, de când S-a născut, a trebuit să rabde suferinţa, să fugă de moarte, să scape de vrăjmaşi şi, totuşi, în cele din urmă, S-a lăsat răstignit pe lemnul Crucii şi omorât, aşezat în mormânt? Oare de unde această logică, care nici până astăzi n-a putut fi pătrunsă pe deplin de cei mai mari teologi ai lumii? Pentru că Dumnezeu toate le lucrează în felul Său, dar cu siguranţă în favoarea noastră.

Singura „slăbiciune” a lui Dumnezeu, dragii mei, este faptul că ne iubeşte pe noi, oamenii. Dumnezeu a sacrificat slava Lui cerească şi a coborât printre oameni din dragoste faţă de noi. Aceasta este singura slăbiciune a lui Dumnezeu. Şi mai are Dumnezeu un “defect”, o „neputinţă”, şi anume că nu ne poate mântui cu forţa, că ne-a făcut liberi şi noi alegem să fim slujitorii Lui, să-I răspundem iubirii Sale cu iubire sau să-L renegăm. Mai mult: să-L urâm. Mai mult: să-L omorâm.

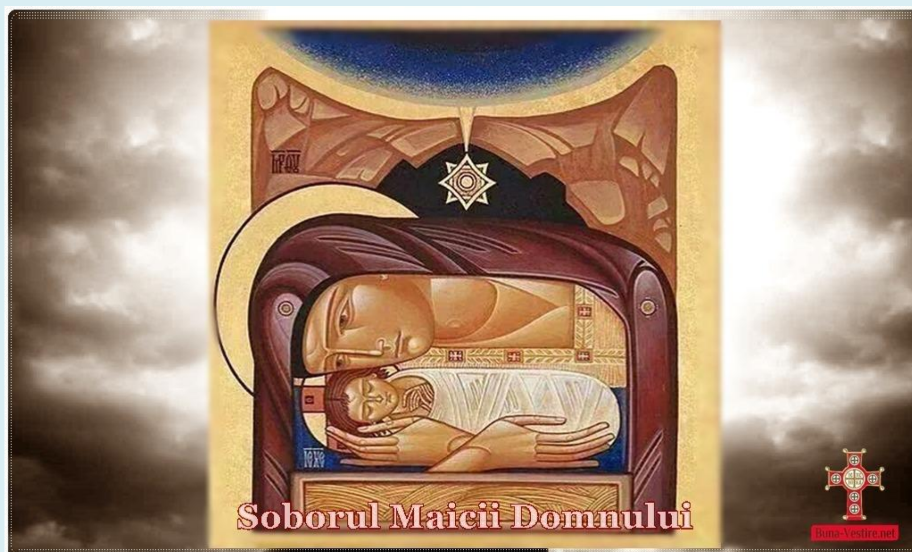
Aceasta aflăm din Evanghelia de astăzi şi în duminica pe care ne-au pus-o Sfinţii părinţi la îndemână, de după Naşterea Domnului. În lumea în care trăim noi astăzi, dragii mei, cuvântul Evangheliei se plineşte aproape ad litteram. I se

porunceşte dreptului Iosif: Scoală-te, ia Pruncul și pe Mama Lui și fugi! Refugiază-te, pentru că au de gând să ia viaţa Pruncului. Or, această imagine este foarte prezentă în lumea în care trăim noi astăzi. Suntem agresaţi noi, creştinii, din ce în ce mai mult. Şi trebuie să luăm Pruncul, să-L luăm pe Dumnezeu, s-o luăm pe Maica Domnului, să ne refugiem, să nu ne vadă nimeni. Şi o facem. Îl luăm pe Dumnezeu şi o luăm pe Maica Domnului şi îi ascundem în inimile şi în sufletele noastre, în casele noastre, dar nu Îl vrem scos nici din biserică, nici din şcoală, nici din comunitate, pentru că, dacă se va întâmpla acest lucru, va fi greu să-L păstrăm şi în sufletele noastre. De ce? Pentru că urmaşii noştri şi urmaşii urmaşilor noştri vor trăi o credinţă deformată, nedeplină. Fără Biserică, fără Sfintele Taine, credinţa nu este o credinţă adevărată, nu este o credinţă lucrătoare.

Spunea odată vlădica Irineu: "În atmosferă sunt valuri de apă, dar noi, totuşi, însetăm. Trebuie să mergem la sursă şi să bem apă ca să nu riscăm să murim." Aceasta este Biserica şi lucrarea ei. Trebuie să mergem la sursă, acolo este Dumnezeu. Şi în Biserică lucrează harul, lucrează Duhul Sfânt. În Biserică ne împărtăşim cu Trupul şi Sângele Domnului nostru Iisus Hristos. De aceea, noi, cei responsabili şi conştienţi, trebuie să păstrăm credinţa noastră întreagă, nealterată, deplină, lucrătoare. Iar credinţa noastră a fost păstrată în felul acesta în şi prin Biserică. Aşadar, dragii mei, să nu ne lăsăm intimidaţi. Să ne păstrăm credinţa noastră şi să lucrăm pentru ea cu orice risc. Până la urmă, ce riscăm? Câţiva ani pământeşti, dar dobândim veşnicia lui Dumnezeu.

Acestea fiind zise, Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru toate darurile Sale pe care ni le-a dat. Şi cel mai preţios, cel mai sfânt şi cel mai gingaş - pe Unicul Său Fiu, pe care L-am văzut zilele acestea. Şi ce imagine deosebită să vezi Prunc la sânul Mamei Sale, imagine care trebuie să ne urmărească şi care să fie însăşi viaţa noastră. Aşa să fie. Amin.

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Soborul Maicii Domnului

decembrie 26, 2019

Iubiții mei, fiziologia vorbește despre zămislirea omului ca despre o luptă a spermatozoizilor între ei pentru a fecunda ovulul. Luptă pe care o câștigă spermatozoidul cel mai puternic. Unul din…aproape 100 de milioane de spermatozoizi.

Prezentările tridimensionale ale acestei călătorii spre viață sunt spectaculoase și ne umplu de admirație. Pentru că ne uimesc realitățile care se petrec în noi și modul cum ia ființă o nouă persoană umană.

Însă din aceste prezentări tridimensionale ale biologiei lipsește partea cea mai importantă din om și anume inițiatorul vieții omului: sufletul lui, creat de Dumnezeu pentru fiecare om în parte.

Despre sufletul noului prunc nu se vorbește în filmul „științific" al nașterii omului. Însă sufletul este cel care ghidează, susține și dezvoltă toată minunea zămislirii și a constituirii omului. Fără suflet nu există nici o minune umană de arătat.

Dar pentru că el e nevăzut, pentru că e spiritual, nu înseamnă că lipsește…din ecuația zămislirii și a nașterii. Ci el doar depășește puterea de „a vedea" a tehnologiei medicale.

Și poate că, peste ceva ani, nu prea mulți, vom vedea, în astfel de filme științifice, cum oamenii de știință vor ajunge la conștiința că fundamentul omului nu e biologic, nu e material, ci spiritual.

Că omul nu e în primul rând o ființă vie, antologabilă biologic, ci o ființă vie care are un suflet viu, conștient și nemuritor.

Căci dacă omul nu are suflet rațional și nemuritor, atunci el este un animal oarecare, care are suflare de viață și din care, odată cu moartea lui, nu mai rămâne nimic din el.

Însă, dacă nu există „un rai” pentru animale și pentru păsări și pentru copaci, există un Rai pentru oameni. Pentru toți aceia care au crezut, cred și vor crede în Dumnezeu, făcând voia Lui. Și oamenii au suflet și trup, sufletul fiind cel care își creează trupul pe măsura lui și nu suntem ființe umane pur materiale.

Și am început predica de azi vorbind despre perspectiva reducționistă a fiziologiei și a medicine seculare, pentru a preciza faptul că vorbim incomplet despre nașterea omului. Și că, dacă vorbim incomplet despre nașterea omului, negând prezența sufletului în om începând din prima clipă a vieții lui…în fața nașterii Domnului suntem cu totul depășiți, bulversați, pentru că zămislirea Lui în uterul prea curatei Fecioare s-a făcut…fără spermă bărbătească.

Toate cântările ortodoxe mărturisesc aceste două mari adevăruri ale teologiei Bisericii: că Domnul S-a născut din Fecioară fără împreunare sexuală și că Maica lui Dumnezeu a fost Fecioară și înainte și în timpul nașterii și după naștere, fiind pururea Fecioară.

Pentru că nașterea Lui din Fecioară a fost suprafirească, El Însuși, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, construindu-Și trupul în uterul Maicii Sale, pentru că Și-a asumat sufletul și trupul omului. Și cu toate că nașterea Lui a fost reală, iar El S-a născut ca un Prunc în peștera din Bitleem, cu toate acestea, nașterea Lui a fost mai presus de fire, pentru că Fecioara a rămas Fecioară născându-L pe Domnul.

Și am pus în fața predicii mele această dumnezeiască Icoană, care este subțiată la maximum, transfigurată, descărcată de surplusul de istoricitate, pentru ca să subliniez relația unică și irepetabilă a Maicii cu Fiul ei. Căci, în îmbrățișarea ei prea duioasă, Născătoarea de Dumnezeu se face una cu Pruncul ei, ca și când L-ar purta încă în pântece. E o îmbrățișare ca în pântece: plină de intimitate și de dragoste. Pentru că niciodată Maica lui Dumnezeu nu a fost, nu este și nu va fi despărțită de Fiul și de Domnul ei. După cum nici sufletul nostru nu e despărțit niciodată de trup, ci își ajută și își înduhovnicește trupul, dacă sufletul și trupul sunt una în slujirea Domnului.

Iar îmbrățișarea Maicii Domnului e cât peștera, dar și cât cerul. Sau, mai bine zis, ea este mai mare decât tot pământul și decât toate cerurile.

Pentru că ea este mai încăpătoare decât cerurile. Pentru că Maica lui Dumnezeu s-a făcut locaş conştient al Stăpânului, iubitor, care L-a cuprins cu îmbrățișare sfântă, cerurile și pământul fiind o icoană palidă a îmbrățișării ei.

Tocmai de aceea azi, de praznicul nașterii Domnului, noi prăznuim adevărata și singura întrupare a lui Dumnezeu Cuvântul dar, totodată, și adevărata îmbrățișare cu care El a fost îmbrățișat. Pentru că Născătoarea de Dumnezeu a fost aceea care L-a îmbrățișat cu adevărat pe Dumnezeu și Dumnezeu doar în ea a binevoit și din ea Și-a luat trup, făcându-Se om cu adevărat, aidoma noastră, dar fără păcat.

George Coșbuc subliniază, în poemul În seara de Crăciun, frigul peșterii:

„Cum S-a născut Hristos în frig,/
În ieslea cea săracă,/
Cum boul peste El sufla/
Căldură ca să-I facă".

Frig fizic, care trimite la cel spiritual, din sufletele oamenilor. Căci până azi, cine nu gătește loc pentru Domnul în inima lui, se face un suflet indiferent sau vrăjmaș față de El.

În cântările noastre ortodoxe auzim vorbindu-se despre faptul că „peștera și ieslea L-au primit" și că peștera a devenit cer, pentru că Fecioara s-a făcut aidoma scaunului de Heruvimi pe care șade Domnul.

Căci noi, cu toții, suntem chemați să devenim cerul în care Se coboară Dumnezeu și să fim, în inima noastră, asemenea Maicii lui Dumnezeu: o încăpere duhovnicească, iubitoare, frumoasă pentru El.

Să-L vestim ca Dumnezeu întrupat, ca Dumnezeu și om pentru toți vecii. Pentru că Și-a asumat din prea curata Fecioară trupul nostru și sufletul creat de El pentru a fi și om. Și s-a făcut om pentru noi, rămânând ceea ce era: Dumnezeu.

Și prin umanitatea Lui, care are suflet rațional și nemuritor, El a pătimit pentru noi moarte de ocară, moarte pe Cruce, moarte pentru păcatele noastre, fără ca dumnezeirea Lui să pătimească ceva.

Însă, pătimind Dumnezeu Cuvântul întrupat pentru noi și pentru mântuirea noastră, El Și-a îndumnezeit umanitatea Lui și a umplut-o de slavă și a transfigurat-o. Căci umanitatea Lui, în mormânt, nu a suferit stricăciune, iar Domnul a înviat a treia zi din morți ca un biruitor, cu umanitatea Sa îndumnezeită, pentru că niciun păcat nu s-a găsit în ea.

De aceea, primim de la El putere ca să ne facem și noi asemenea Lui. Să ne îndumnezeim și noi ca și El. Pentru că Domnul ne cheamă pe fiecare dintre noi să Îi retrăim viața, atât cu bucuriile, cât și cu durerile ei.

Dar ne cheamă să le retrăim nu în afara noastră, ci în noi înșine, prin aceea că ne răstignim patimile și poftele, pentru ca să ne umplem de slava și de adevărul Lui.

Numai prezentul ne aparține, acest prezent care devine mereu trecut. Iar dacă Dumnezeu ne dă să trăim acum, atunci acum să Îl slăvim pe El, pe Dumnezeul nostru treimic, și Lui să îi mulțumim pentru toate și de la El să așteptăm toate cele care ne mântuiesc pe noi!

Să ne bucurăm așadar de praznic! Să ne bucurăm și să petrecem creștinește! La mulți ani tuturor, multă sănătate și pace, și vă binecuvintez cu binecuvântare sfântă, îmbrățișându-vă duhovnicește pe toți! Amin.

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Praedicationes vol- 10

IPS Sebastian, episcop al Slatinei şi Romanaţilor - Hristos Se naşte!

Hristos Se naşte în lume în fiecare decembrie, umplând unora inimile de bucuria sfântă a păstorilor aflaţi pe câmpul Betleemului, altora de prudenţa discretă a magilor, iar altora chiar de circumspecţia, cu totul nejustificată atunci, a lui Irod.

În ceea ce ne priveşte, însufleţiţi de entuziasmul păstorilor, dar luând aminte şi la îndreptăţita îngrijorare a magilor, dorim a face, la acest ceas de sărbătoare, cu durere dar şi cu realism, câteva consideraţii asupra stării societăţii şi a lumii noastre din ce în ce mai puţin creştine. Aceasta, întrucât am ajuns să întâlnim astăzi tot mai mulţi creştini fără Dumnezeu, oameni lipsiţi de morală şi credincioşi fără Biserică.

Iubiţi fraţi şi surori în Domnul,
1. Din punct de vedere doctrinar, nu putem să nu constatăm lipsa tot mai acută a lui Dumnezeu şi a învăţăturii Sale din societatea în care trăim. Astfel, dacă până nu demult El era Cel care îi alegea pe conducători şi îi ungea cu „ungere sfântă", urmând ca aceştia să călăuzească poporul pe căile Sale, acum alegerea se face zice-se de popor, de către un popor care neglijează tot mai mult căile Lui. Aşa au putut ajunge la cârma unor ţări monştri gen Hitler ori Stalin, care s-au întors apoi împotriva propriilor „alegători", prin instaurarea dictaturii!…

Cât priveşte învăţătura mântuitoare a Domnului, aceasta a fost transformată tot mai mult în simplu obiect de studiu, variantă de lucru ori chiar element de vitrină, prea puţini fiind aceia care au înţeles că poruncile Lui trebuiesc iubite şi trăite, nu doar admirate şi interpretate sau, şi mai rău, ignorate ori chiar sfidate.

2. Sub aspect moral, nu putem să nu recunoaştem că lumea devine, pe zi ce trece, tot mai necreştină, preceptele sfinte de altădată fiind considerate acum hilare,

retrograde ori demodate. Astfel, desfrâul, concubinajul şi păcatele împotriva firii au ajuns să fie considerate fireşti; avortul, „călcarea pe cadavre” şi uciderea bunului nume al aproapelui au devenit căi „juste” şi aproape unanim utilizate; iar lăcomia, pizma şi ipocrizia au ajuns „virtuţi” la modă şi indispensabile unei lumi din ce în ce mai nesincere.

Câţi dintre tineri mai preţuiesc astăzi fecioria? Câţi dintre cei căsătoriţi mai acordă cuvenita valoare fidelităţii conjugale? Câţi dintre bărbaţi nu cad astăzi pradă alcoolului? Câte dintre femei nu săvârşesc avort? Câţi dintre noi nu alergăm disperaţi după bogăţii, în timp ce Hristos a fericit sărăcia (Lc. 6, 20)? Câţi nu ne punem nădejdea numai în noi înşine, deşi Domnul ne-a arătat că „fără de El nu putem face nimic” (In. 15, 5)? Ei bine, toate acestea ne arată nouă cât de creştini sau, mai bine zis, de necreştini suntem!…

3. Sub aspect practic, societatea noastră tinde astăzi să rămână doar declarativ creştină. Bisericile, dacă pentru cei mai mulţi au rămas doar simple instituţii de încreştinat, cununat şi înmormântat oameni, pentru alţii reprezintă vechi „muzee”, iar slujitorii lor inutili angajaţi ai statului, ce oficiază ceremonii ancestrale cu iz medieval. Deşi, în mod public, dar ipocrit, se face uz de creştinism şi de valorile sale, prin viaţa personală cei mai mulţi semeni de-ai noştri se dezic de el, ori îl tratează ca pe un bun al celorlalţi, în timp ce alţii - de-a dreptul inamici ai lui - nu se sfiesc să îl atace pe faţă în fel şi chip, proclamându-l păgubos, retrograd şi, pentru aceasta, chiar periculos.

Dragii mei, nu spun toate acestea ca să ne întristăm ori să ne demobilizăm la un ceas de sărbătoare ca acesta! Nu trebuie să disperăm! Dacă pe Hristos au căutat să-L ucidă contemporanii Săi încă din leagăn, şi pe urmaşii Săi îi vor prigoni, ne-a prevenit El (In. 15, 20)! E necesar, însă, să conştientizăm felul în care ne folosim libertatea şi în ce fel de lume am ajuns să trăim, căci dacă în comunism lupta se ducea pe faţă, acum “lupii” ce vor a sfâşia creştinismul au îmbrăcat piei de oi!… Să învăţăm a-i cunoaşte pe aceştia! Să ne deprindem a-i demasca şi a le zădărnici planurile perfide de descreştinare a unei lumi pentru care Hristos S-a întrupat în istorie! Să cerem ajutorul Pruncului Sfânt, născut pe pământ pentru a aduce pace şi bunăvoire (Lc. 2, 14), şi atunci lupta noastră se va putea dovedi biruitoare!

Să sărbătorim Crăciunul cu Hristos, făcând învăţătura Sa crez de nezdruncinat al vieţii noastre, iar exemplul Său model demn al petrecerii noastre, nelăsându-ne nicicum derutaţi de curentele ce caută a ne înstrăina de adevăratul şi mântuitorul creştinism adus în lume încă de acum 2000 de ani de Pruncul Sfânt născut în ieslea Betleemului!

† Sebastian,

cu darul lui Dumnezeu episcop al Slatinei şi Romanaţilor

Predica mitropolitului Neofit de Morfou cheamă la curăţirea inimilor prin pocăinţă: “Problema nu sunt ceilalţi, problema suntem noi, pentru că ne-a slăbit credinţa, dragostea dintre noi şi către Hristos…Toţi vom fi smeriţi, şi laicii şi clericii, şi politicienii, şi oamenii simpli. Pentru că trebuie să se întâmple planul lui Dumnezeu şi nu al oamenilor”

Evenimentele despre care auziţi vor avea implicaţii imense

Cuvânt de învăţătură al mitropolitului Neofit de Morfou ţinut în localitatea ocupată Katokopia (26.12.2018 - Soborul Maicii Domnului)

Vă urez tuturor să aveţi ani mulţi, binecuvântaţi! Fie ca anii voştri să-L aibă în centru mereu pe Hristos şi să fie luminaţi, aşa cum această sărbătoare a Soborului Maicii Domnului - pe care primii locuitorii, ai Katokopiei, au ales-o să le fie hram, apărătoare şi izvor de putere pentru comunitatea lor - se găseşte între două mari sărbători Împărăteşti: cea a Crăciunului şi cea a Botezului Domnului.

Crăciunul are un sens pe care, din păcate, Ciprul european caută să-l găsească acum, de parcă l-am fi pierdut între timp, într-un colţ undeva, într-o vitrină. Unul este sensul Crăciunului: Dumnezeu S-a făcut Om astfel ca şi omul să poată deveni dumnezeu, adică sfânt.

Şi aceşti sfinţi contemporani despre care auzim mai întâi în zilelele noastre, şi mai apoi sunt canonizaţi, sunt un exemplu viu al acestei mari minuni a Crăciunului. Aşa cum Maica Domnului, Fecioara Maria, a fost martoră întrupării prin Duhul Sfânt, a Celei de a doua Persoane a Sfintei Treimi şi, care, din Dumnezeu a devenit Dumnezeu-Om.

Era nevoie de această minune pentru ca noi să putem să învingem păcatul nostru, să învingem moartea noastră prin El. Trebuia să moară Dumnezeu-Omul. Gândiţi-vă în ce hal ajunsese firea umană ca să fie nevoie să moară Dumnezeu pentru noi. Dar Dumnezeu nu poate să rămână în moarte, pentru că este nemuritor, aşa cum frumos au cântat înainte psalţii noştri: "Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi!"

Aşadar, pe Acest Dumnezeu fără de moarte, fiecare creştin Îl caută şi vrea să se unească cu El în tot timpul, prin rugăciunea minţii, iar în Sfânta Liturghie prin cel mai material mod cu putinţă: "Luaţi, mâncaţi, Acesta este Trupul Meu…" Un Dumnezeu să Se micşoreze atât de mult încât să încapă în gura noastră, să-L putem mânca şi bea. Aceasta este credinţa noastră, credinţă pe care nu o au cei din afara acestei biserici (n.tr.: vorbeşte despre cei ce se găsesc în teritoriile ocupate ale Ciprului, musulmani), au avut-o, dar au pierdut-o.

Noi, copii ai martirilor şi eroilor, am păstrat-o; au păstrat-o înaintaşii noştrii ca să o aveţi şi voi şi noi. Această credinţă care a învins moartea, păcatul şi diavolul. Aceasta este puterea comunităţii, dragii mei.

Cum de acum locuiesc străini în Katokopia? Iată că s-au mai întâmplat şi din acestea. Dar acolo unde se ţine slujba Naşterii Domnului, cea a Răstignirii şi Învierii Sale, unde se ţin aceste Liturghii, toate accidentele istoriei pot fi învinse (depăşite). Problema nu sunt ceilalţi, problema suntem noi, pentru că ne-a slăbit credinţa, şi dragostea dintre noi şi dragostea către Hristos.

Aici, la final, aş vrea să adaug, să vă rog să încercaţi fiecare să faceţi un loc în inima voastră pentru Hristos.

Şi dacă mă întrebaţi ce am înţeles de la Dumnezeul pe care Îl slujesc în cei 20 de ani de arhierie pe care i-am împlinit anul ăsta cu harul Lui - pentru mine Dumnezeu nu este o tradiţie, ci este o Persoană, este Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, Cuvântul, Dumnezeu Cel Viu - ce am înţeles eu este cum reuşeşte totuşi Hristos să găsească un colţ în inima mea, în care să locuiască? Vă mărturisesc personal, ca unor prieteni, chiar dacă sunteţi câteodată căldicei la Liturghie, (…), că Hristos Se naşte în inima mea păcătoasă, şi în orice inimă păcătoasă. Ajunge să ne pocăim de păcate imediat ce le-am săvârşit. Orice se întâmplă rău în inima mea: un gând urât, o dorinţă rea, un gând ce nu se

potriveşte unui creştin şi nu e în voia Domnului, imediat să zicem: "Iartă-mă, Hristoase, că l-am rănit pe K., că l-am judecat pe F., că nu l-am băgat în seamă pe N. şi că l-am întristat". Pe cât de repede înţelegem că am păcătuit şi ne pocăim, pe atât de bine am înţeles sensul credinţei ortodoxe. Şi inima noastră se curăţă pentru a-L primi pe Hristos.

Şi să ştiţi că fără Maica Domnului nu L-am fi putut primi. Ăsta e adevărul. De aceea, vă rog, dacă doriţi să vă întoarceţi în locurile natale (aflate sub ocupaţie), curăţaţi-vă repede inimile imediat ce se murdăresc. Şi cine nu se murdăreşte? Nimeni nu e fără de păcat! Dar trebuie să învăţăm ce înseamnă pocăinţa. Şi astfel, când aceasta devine o lucrare zilnică, permanentă, şi ajungem să avem minte luminată şi inimă curată, feciorelnică, când vom vorbi copiilor şi nepoţilor noştri, nu ţinându-le multe predici, ei vor simţi curăţia noastră şi se vor schimba şi ei.

De aceea, vă rog, dacă vă iubiţi copiii, cu adevărat, nu doar sentimental, ci într-un mod duhovnicesc, dacă vă iubiţi locurile, să ştiţi că evenimentele din Siria şi Ucraina lucrează în favoarea noastră, nu politicienii noştri. Aceste evenimente despre care auziţi vor avea implicaţii şi dimensiuni imense şi Ciprul are partea lui în aceste evenimente, o parte favorabilă.

Dar întrebarea este: ce facem noi? Urmărim ştirile de la televizor şi aşteptăm să ne întoarcem în locurile natale? Nu, nu aşa se vor întâmpla lucrurile. Toţi vom fi smeriţi, şi laici şi clericii, şi politicienii, şi oamenii simpli. Pentru că trebuie să se întâmple planul lui Dumnezeu şi nu al oamenilor.

Şi noi ce facem? Noi să ne curăţim inimile. Azi Ciprul are nevoie de familii unite, nu dezbinare şi divorţuri cu una, cu două. Cum se vor uni familiile, cum se va înnoi credinţa noastră ortodoxă, cum vom avea parte de o ţară liberă, dacă nu ne vom curăţi inima şi nu ne vom sfinţi? Cu ajutorul Europei atee? Sau datorită americanilor care au falimentat şi din cauza asta pleacă [se retrag din Siria]? Şi nu recunosc acest lucru…? Aceasta este realitatea de acum. Sau cu aceşti fraţi ai noştri din locurile ocupate, care nici măcar nu mai au la cine să spere, sărmanii. Pentru că înţeleg că şi sultanii i-au părăsit…

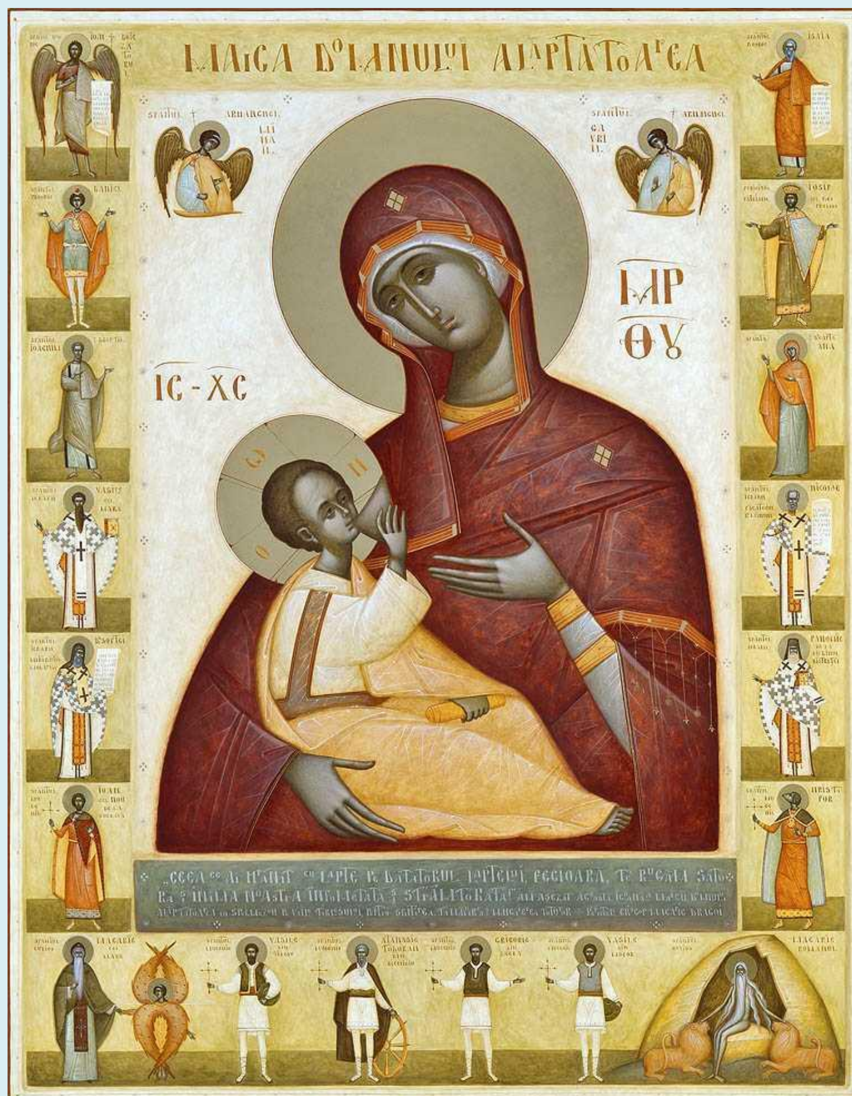
Aşadar, să înţelegem bogăţia credinţei noastre, aceasta nu este o speranţă deşartă, ci este credinţa cea adevărată a sfinţilor noştri şi putem să o facem lucrătoare.

Vă doresc să ne curăţim inimile şi să facem lucrător Duhul Sfânt, care Se găseşte din ora botezului nostru şi a mirungerii noastre în inima noastră şi Maica Domnului va ajuta să ne împărtăşim şi noi de Hristos şi să-L naştem în inimile

noastre, pe Dumnezeul Cel Adevărat şi Omul desăvârşit! Vă urez ani binecuvântaţi şi liberi!

(traducere de E.P., exclusiv pentru Cuvântul Ortodox)

Soborul Maicii Domnului, alinătoarea durerilor, mângâietoarea şi hrănitoarea noastră

Maica Domnului Alăptătoarea (icoană de Mihai Coman)

“Dacă ne este greu, să nu ezităm de a ne-o lua sprijinitoare pe Măicuţa Domnului… Fecioara Preacurată, devine nu doar Maică a Cuvântului întrupat, ci mama noastră a tuturor, la care alergăm după milă, ajutor şi întărire… Maica Domnului preferă să stea mai degrabă între cei neajutorați, decât între Puterile Cereşti. Maica Domnului este hrănitoarea tuturor“.

***

Preasfinţitul Macarie Drăgoi, episcopul românilor din Europa de nord, în cadrul celei de-a treia seri duhovniceşti - ASCOR Cluj - s-a întâlnit cu tinerii la Amfiteatrul Facultăţii de Chimie în 3.12.2015, după ce a susţinut o cuvântare la Catedrală cu tema “Maica Domnului - Alinătoarea durerilor” (prima înregistrare – cuvântarea fiind inclusă în pastorala Naşterii Domnului pentru anul trecut a PS Macarie, pe care o şi reluăm mai jos):

Biserica ne cheamă spre o viaţă nouă izvorâtă din Întruparea Fiului lui Dumnezeu

† Macarie, Din harul lui Dumnezeu
Episcop al românilor ortodocşi din Europa de nord,

[…]

Iubiți frați şi surori împreună rugători, acum, de Crăciun, simțind adânc iubirea nemărginită a lui Dumnezeu pentru lumea în care trăim, ne oprim cu inimile pline de sfială, înaintea chipului iubirii materne al Fecioarei Maria, care a primit a se face „Biserică sfințită” și „Rai cuvântător”, purtând în pântecele ei pe „Cel neîncăput”, pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, pe care L-a născut, L-a hrănit cu lapte la sânul său prea curat și L-a crescut pentru mântuirea noastră.

La Naşterea Domnului Iisus Hristos din peştera Betleemului, Maica Domnului ocupă locul central și ne transmite starea de liniște și ocrotire pentru Pruncul abia născut, dar și pentru cei care vin să I se închine. Fecioara Preacurată, devine nu doar Maică a Cuvântului întrupat, ci mama noastră a tuturor, la care alergăm după milă, ajutor și întărire. Ce lucru tainic să ne ştim cu toții sub grija și rugăciunea Fecioarei Maici, care mijlocește către Fiul său pentru toți pământenii! Toate mamele își încredințează pruncii înaintea icoanei Maicii Domnului, pentru că ochii ei protectori și milostivi sunt pururea aplecați spre cei fără de ajutor.

****

Cu emoție îmi aduc aminte de Părintele arhimandrit Cleopa Ilie de la Mănăstirea Sihăstria Neamțului, care, în primele două luni după naștere, era tot timpul bolnav. Nu mai mânca aproape nimic și plângea continuu. Toți ai casei erau îngrijorați pentru viața lui, iar mama sa Ana era foarte marcată de starea copilaşului, mai cu seamă că îi mai muriseră doi copii din pruncie. Neştiind ce să mai facă, mama sa l-a dus la părintele Conon Georgescu de la Schitul Cozancea, din apropierea satului lor botoşănean, care, ascultându-i îngrijorarea pentru viața copilului, a sfătuit-o să îl dăruiască Maicii Domnului.

- Cum să-l dăruiesc Maicii Domnului? a întrebat ea cu nedumerire.
- Iată cum - a zis el - așază pruncul înaintea icoanei Maicii Domnului din biserica Schitului Cozancea și zi așa: Maica Domnului, îți dăruiesc ție copilul acesta care este bolnav! Fă ce ştii tu cu el!
Evlavioasa mamă s-a închinat cu umilință la icoana Mamei noastre cereşti. Făcând trei metanii, a căzut în genunchi, spunând cu lacrimi: - Maica Domnului, îți dăruiesc ție copilul acesta al meu, că este bolnav și plânge mereu. Fă ce ştii tu

cu el! De atunci pruncul s-a făcut bine, ajungând la maturitate unul dintre cei mai iscusiți povățuitori pe calea mântuirii, adânc recunoscător celor două mame.

***

Prea iubiții mei, un alt părinte duhovnicesc al românilor, arhimandritul Paulin Lecca, ne mărturisește vindecarea minunată a unui tânăr care se afla pe patul de moarte, suferind de tuberculoză. Scuipa sânge și totuși Îi cerea cu stăruinţă Mântuitorului Iisus Hristos să-i prelungească viaţa.

I S-a arătat Mântuitorul Iisus Hristos, aievea, nu în vis. S -a așezat alături de el, i-a mângâiat fruntea și l-a întrebat: - Copilul Meu, vrei să te faci sănătos?

- Da, Doamne - I-a răspuns tânărul - aș dori să mai rămân printre cei dragi. Nu vreau să mor.

- Bine, atunci ridică-te din pat și îndreaptă-te spre icoana Mea din răsăritul odăii tale. Cu aceste cuvinte, Domnul S-a făcut nevăzut.

Tânărul a chemat-o degrabă pe măicuţa sa și a rugat-o să-l ajute să se ridice spre a se îndrepta spre icoana Mântuitorului Iisus Hristos.

- Vai, dragul meu, eşti prea slăbit, tu nu te mai poţi scula, îi zise mama cu compătimire. Dacă te ridici, poţi să mori într-o clipă. Eşti prea slăbit, este prea mare acest efort!

- Nu, mamă - insista băiatul - Mântuitorul Iisus Hristos m-a chemat spre icoana Sa. Sprijinește-mă, te rog!

Copilul s-a ridicat, ajutat de mama sa iubitoare, încet-încet, s-a îndreptat spre icoană, a sărutat cu lacrimi chipul Preaiubitorului Iisus și s-a vindecat în chip minunat.

***

Este mărturia unui părinte duhovnicesc, martor la această minune, însă și noi suntem părtași, duminică de duminică și sărbătoare de sărbătoare, la marea minune a Tainei Liturghiei. Hristos, Izvorul Vieții și al vindecărilor ne cheamă să ne îndreptăm spre icoana Sa de pe tâmpla altarului, iar în chip deplin spre icoana Potirului euharistic de pe dumnezeiescul prestol. Precum l-a chemat pe tânărul suferind să se îndrepte spre icoana Sa, ne cheamă și pe noi cei bolnavi, care purtăm ranele păcatelor, pentru a ne vindeca înaintea catapetesmei, de rănile cele netămăduite, prin Taina Pocăinței, iar apoi, cuminecându-ne cu Cel care este dincolo de catapeteasmă, în Sfânta Sfintelor, cu Trupul și Sângele

Sfântului Sfinților și Domnului Domnilor, să ne umplem de sfințenie, devenind plini de Dumnezeu.

Dacă ne este greu, să nu ezităm de a ne-o lua sprijinitoare pe Măicuţa Domnului, așa cum acel tânăr suferind, de care v-am pomenit, și-a luat-o în ajutor pe mama sa iubitoare. Nu întâmplător, pe catapeteasma fiecărei biserici, lângă icoana împără-tească a Mântuitorului Hristos, este icoana împărătească a Maicii Domnului.

Pe brațele sale călduroase, se odihnește, cu gingășie și bucurie, Pruncul Hristos Emanuel, Cel „întâi-născut între mulți frați" (Romani 8, 29) prin care Maica Domnului ne asumă pe toți cei ce-L primim drept Mântuitor. Maica Domnului îl ține în dreptul inimii sale pe Copilul Hristos, însă ne ține la inima sa maternă, încălzindu-ne, și pe noi toți care suntem copiii săi. În mod deosebit, acum de Crăciun, la Slujba Sfântă a Liturghiei, mijlocește să-L primim pe Hristos din ieslea rece și întunecoasă a Betleemului istoric, în ieslea caldă și luminoasă a Betleemului inimii noastre.

Și la această prăznuire, vă împartășesc un colind din satul meu natal transilvan, de la poalele Munților Țibleș, pe care l-am învățat și l-am colindat cu mare drag în copilăria mea. Vi-l colind acum, rugându-vă să deschideți larg porțile inimilor voastre:

Colo-n josu, mai în jos,
Florile dalbe de măr,
Este-on rit mândru, frumos.
La mijlocul ritului,
Este-o dalbă mănăstire
Cu pereții de făclie,
Cu ușile de tămâie;
Cu ferestrele de ceară,
Zori de ziuă revărsară.
Popii-n slujbă când intrară:
Nouă popi, nouă dieci
Și pe-atâția patrierci;
Slujba sfântă cine-o ascultă?
O ascultă Maica Sfântă,
C-on Fiuț micuț în brațe.
Fiul plânge și nu tace,
Maică-sa n-are ce face:
-Taci, Fiule, taci dragule,
Că Ție Maica ți-a da:
Două mere roșioare,

Rupte de la Sfântul Soare.
Fiul plânge şi nu tace,
Maică-sa n-are ce face:
-Taci, Fiule, taci, dragule,
Că Ție Maica ți-a da:
Două mere, două pere,
Două țâțe dalbe-a mele.
Nici cu acelea nu tăcea,
Maica Sfântă iar zicea:
-Taci, Fiule, taci, dragule,
Că Ție Maica ți-a da:
Ți-a da cheia Raiului,
Scaonul județului,
Șuştarul Botezului;
Cu șuștaru-i boteza,
Cu scaonu-i judeca,
Pe tat omul li-i chema;
Pe tat omul să-l slobozi,
Să faci dreptate la toți;
Tu Raiul li-i descuia,
Pe Dumnezo Li-i vedea.
Apoi Fiul Sfânt tăcea
Și din gură așă grăia:
-Lată-i puntea Raiului,
Cum îi firul părului;
Care om îi păcătos
Pică de pe punte-n jos;
Care-i păcătos mai tare
Pică de pe punte-n vale
Și se face stean de piatră,
Lumea lui atunci se gată.

Iubiți frați şi surori împreună colindători, darurile de la sfânta slujbă, oferite, în acest colind, de Maica Fecioară Pruncului Iisus, sunt darurile Bisericii pe care o întruchipează deplin Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Cea care L-a hrănit pe Hrănitorul făpturii este hrănitoarea tuturor celor aflați în nevoi. De aceea, în bisericile noastre, inclusiv în cele de la Sfântul Munte Athos, între icoanele Maicii Domnului, se află și icoana Maicii Domnului Alăptătoarea care hrănește la pieptul său feciorelnic pe Hristos, Dătătorul laptelui.

Anul acesta, târnosind noua biserică românească Sfinții martiri și mărturisitori Năsăudeni din orașul Sölvesborg, din sud-estul Suediei, am așezat în acest sfânt lăcaș, cu toată credinţa și cu toată evlavia, această icoană a Maicii Domnului, minunat pictată în urma unei trăiri din satul meu natal Spermezeu, din județul Bistrița-Năsăud, acolo unde s-a zămislit, din moși strămoși, colindul pe care vi l-am transmis adineauri, în care Maica Domnului îi oferă, cu gingășie, dalbul său piept, Dumnezeiescului Prunc.

Anul trecut am ajuns acasă în zilele toride de la sfârșiţul lunii iulie, iar tocmai atunci tânăra fiică a cântăreţului bisericesc trecuse năprasnic din această viaţă, în timp ce-și alăpta primul copilaș la sânul ei matern. Durerea era atât de mare încât nici preoţii slujitori nu mai găseau cuvintele potrivite de mângâiere. Nici eu nu le-am găsit, am început să plâng împreună cu ei, însă aveam pe piept engolpionul cu icoana Maicii Domnului Alăptătoarea. La slujba prohodirii, care a fost foarte dureroasă - mai mult s-au auzit suspinele părinţilor, ale soţului și ale comunităţii îndurerate, decât psalmodierile slujitorilor - am putut spune doar atât:

„Iată, iubiţii mei, port pe piept icoana Maicii Domnului Alăptătoarea. Plângeţi pentru această mamă care a plecat năprasnic dintre noi și mai ales plângeţi pentru acest copil orfan care, fiindu-i foame, încălzit la pieptul bunicii sale și al tuturor mamelor care-l mângâie acum, caută un piept pentru a fi alăptat - era un copil sugar, așa cum sunt toţi copiii mici, neînţărcaţi - însă pe acest copil, de azi înainte, îl va hrăni Maica Domnului, care ne hrănește pe toţi cei care îi cerem ajutorul în nevoi. L-a alăptat și pe Hrănitorul făpturii, ne alăptează pe fiecare în parte și mai ales pe cei care sunt fără de mamă și fără de ajutor. Deoarece Maica

Domnului preferă să stea mai degrabă între cei neajutorați, decât între Puterile Cereşţi. Maica Domnului este hrănitoarea tuturor. Precum L-a hrănit odinioară pe Iisus Hristos Emanuel, Cel întrupat de dragul nostru și spre folosul nostru, ne hrănește, împreună cu El, și pe noi cei care, prin harul înfierii, am devenit fraţii lui Iisus și copiii Maicii Domnului”.

Am simţit în acele clipe ocrotirea blândă a Maicii Domnului, o simțim cu prisosință și acum. În urma acestei întâmplări tragice, am așezat în satul meu natal, chiar la casa mea părintească, o icoană foarte frumoasă a Maicii Domnului Alăptătoarea. Părintele paroh și enoriașîi de la Sölvesborg au văzut icoana și m-au rugat să așez acest odor și în noul lor lăcaș de închinare.

În cele din urmă, am reușit să realizăm o frumoasă icoană a Maicii Domnului Hrănitoarea cu lapte, pe care am așezat-o în biserica noastră românească din Sölvesborg, ca să fie izvor de binecuvântare și mângâiere pentru copiii Maicii Domnului răspândiţi în aceste ţinuturi mai umbroase, mai reci - și la propriu, și la figurat - din Europa de nord.

Iubiții mei fii şi fiice duhovniceşti, anul 2016 a fost proclamat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române drept Anul Omagial al educației religioase a tineretului creştin ortodox. Această lucrare stă în strânsă legătură cu creșterea și desăvârșirea credinței noastre într-o lume aflată într-o permanentă mișcare. Gândurile pe care vi le-am împărtășit adineauri sunt în strânsă legătură cu aceasta, pentru că în actul formării credinței, un rol foarte important revine mamelor creştine care transmit, în sufletele pruncilor, dragostea de Dumnezeu și de semeni, fără discriminare.

Pacea inimilor și lumina credinței vin atunci când o mamă iubitoare și dăruitoare le așază, spre binele umanității, în inima pruncului ei. De aceea, permanenta rugă-ciune către Maica Domnului se transformă într-o permanentă grijă pentru formarea copiilor noștri, pentru a construi o lume a bucuriei și a luminii dumnezeieşţi.

După chipul Maicii Domnului, Biserica este mamă pentru cei ce o asumă și-L primesc pe Hristos. O mamă iubitoare este alături de fiii ei în toate împrejurările vieții, se bucură de împliniri și este îndurerată în suferințe, dar în toate este ocrotitoare.

[…]

Al vostru fierbinte rugător către Domnul și de tot binele voitor,
† Părintele episcop Macarie

Ţie, Măicuţă dulce a inimilor noastre … “Tu eşti lumina cea sfântă, Precistă blagoslovită… Tu eşti izvor de viaţă, Adăpi bine cu dulceaţă”

La cei smeriţi, ce sufăr în tăcere,
Şi s-au făcut ca boul răbdător,
La ei să vii cu mâini de mângâiere,
Şi să le naşti lor Prunc Mântuitor.

***

Zorica Laţcu (Monahia Teodosia): Închinarea magilor

Trei înţelepţi bătrâni, albiţi de zile,
Venit-au călărind pe trei cămile.
Cu mult alai, cu fală-mbelşugată,
Călăuziţi de steaua luminată.

Leiţi în fir de aur şi mătasă,
Cei trei bătrâni pătrund încet în casă,
Şi-n colţul ei cel mai ferit găsesc,
Pe Maica Pruncului dumnezeiesc.

Ea toarce firul neted din fuior
Şi mişcă leagănul cu un picior.
Cât e de simplă-n port Aceea care
Primeşte de la îngeri închinare.

Pe haină lungă fără strălucire,
Pogoară văl marama Ei subţire.
Doar străluceşte lin în părul Ei,
Cunună măiestrită din scântei.

Nu ştiu: e leagănul acoperit,
Mişcându-se în colţul lui ferit,
E cântecul Măicuţei lui Iisus,
Sau poate cântecul cântat de sus?

Sau jocul de lumini cu umbre dese?
Ceva ce-aduce vrăji neînţelese
Încât bătrânii cei cărunţi se-nchină,

În faţa leagănului de Lumină.

Şi noi cu magii-n gând călătorim,
Şi Pruncului şi noi îi dăruim,
Tămâia rugăciunilor fierbinţi,
Şi aurul simţirilor cuminţi.

Şi dacă n-avem smirnă de iubire,
Noi Te rugăm, Stăpână, cu smerire,
Tot Tu să ne trimiţi din cer de sus
Vreun bob; să I-l aprindem lui Iisus

Ca-n fum de smirnă-nmiresmat să dea
Lăcaşul Tău cu străluciri de nea.

***

În staul

Te-am urmărit cu inima, Fecioară,
Cum urci din Nazaret spre Vitleim,
Nu vede nimeni cum în cale zboară
Cu aripi argintii un heruvim.

Te văd apoi cum treci, ca o străină
Pe străzile micuţului oraş…
Nu vede nimeni nimbul de lumină
Ce-nvăluie tot chipul drăgălaş.

Ticsită până-n vârf e orice casă,
Zadarnic baţi la poartă, e-ncuiat…
Nu vede nimeni cuta dureroasă
Ce-n fruntea Ta senină s-a tăiat.

Îţi simt durerea, Maică Prea Curată,
Pentru cei ce trufaşi Te-au gonit,
Ţi-aud departe vocea-ndurerată:
„De ce cu Fiul Meu nu m-ai primit?”

Ci haide, intră-n staul. Te aşteaptă
Smeriţii boi şi viţeluşii blânzi.
Spre Tine oile grăbit se-ndreaptă,
Spre Tine cată mieii cei plăpânzi.

La cei smeriţi, ce sufăr în tăcere,
Şi s-au făcut ca boul răbdător,
La ei să vii cu mâini de mângâiere,
Şi să le naşti lor Prunc Mântuitor.

Şi la cei blânzi, ca mieii fără vină,
Cei ce ca oi plăpânde s-au făcut,
La ei să vii, Fecioară de lumină,
Şi Pruncul dă-li-L să le fie scut.

O, vino, paşii lini Tu Ţi-i coboară
Adânc în taina duhului smerit
Şi-n staul, între oi şi boi, Fecioară,
Să naşti Prunc mic, pe Domnul Prea Slăvit.

Strălucind Tu în Egipt

Flori minunate cresc pe lângă casă
Sunt lotuşi mari de aur şi iacinţi,
Iasminul alb cu floarea de mătasă,
Şi tufe mari de negri terebinţi.

Încremenit în vraja idolească,
Neputincios, aşteaptă Ham din veac
O rază-n întuneric să lucească,
Şi iată: vrăjile se şi desfac.

Ca-ntr-o căsuţă-n margini de oraş,
Au poposit ast-noapte trei fugari:
O mamă, un bătrân şi-un copilaş
Şi-atunci căzură idolii cei mari.

Smerita Mama mătură prin casă;
Iar Pruncul doarme-n leagănul de lemn.

Arhanghelul zorit în zbor se lasă,
Şi cade în genunchi ca la un semn.
Căci Maica mătură cu mâna lină,
Fărâme de icoane idoleşti,
Care-au căzut rănite de lumină,
Sub focul ochilor dumnezeieşti.

Ci şi-n pământul inimii, Stăpână,
Să-mi vii să mături idolii sfărmaţi
Să-mi vii cu mătura cea sfântă-n mână
Să-l cureţi tot cu paşii Tăi curaţi.
Şi înflorind în flori nenumărate,
Să simtă şi pământu-nţelenit
Din inimile noastre-nvârtoşate,
Că-n El cu Pruncul Tău au poposit.

Şi să tresalte inima plăpândă
Precum Egiptul lipsit de ploi
Când Tu cu Pruncul Tău, Stăpână blândă,
Vei poposi la noi şi… întru noi.

(din: Zorica Laţcu Teodosia, Poezii, Editura Sophia, 2008)

***

Tu eşti lumina cea sfântă (Colind basarabean)

Grupul Psaltic Byzantion: https://www.youtube.com/watch?v=ugENbZhxb7k

Corul Maicilor de la Mănăstirea Diaconeşti:
https://www.youtube.com/watch?v=iAngJRANg-4

Colind basarabean
Tu eşti lumina cea sfântă
Precistă blagoslovită
Că ai născut pre Fiul Sfânt
Oamenilor pre pământu'.

Tu eşti cinstea îngerească
Şi slava apostolească
Biruinţa sihăstrească,
Nădejdea călugărească.

La toţi sfinţii eşti cunună
Cu Cocon Fiu împreună
Toţi se satură cu tine
De Dumnezeiasca pâine

Tu eşti izvor de viaţă
Adăpi bine cu dulceaţă
Şi eşti Maică adevărată
C-ai născut Fiu făr'de tată.

Mai întâi şi mai cinstită
Decât soarele mai sfântă
Întru totul eşti sfinţită
De David eşti proroocită

De-nţeleptul Solomon
Şi de Sfântul Ghedeon
Eşti ieslea sălăşluită
Şi cartea pecetluită

Cartea ne scrie cu drepţii
Unde doresc înţelepţii
Şi de-acum până-n vecie
Mila Domnului să fie.

(sursă desen iconografic: Gabriela David, albastru de...)

Minunea Naşterii Domnului

În seara de Crăciun, un tânăr l-a întrebat pe tatăl său:
- Tată, nu înţeleg cum de L-a născut Maica Domnului pe Mântuitorul fără stricăciune, fără durere? Duminică, la predică, părintele a spus că trupul Maicii Domnului a rămas neatins de păcat, în mod miraculos, atât înainte de Naştere, cât şi în timpul Naşterii şi după aceea.

- Băiete - i-a răspuns tatăl - pentru Dumnezeu totul este cu putinţă. Naşterea Mântuitorului este ceva miraculos, o minune unică. Mintea omului nu poate cuprinde totul, dar ceea ce spui nu-i greu de crezut.

Uită-te la lumina soarelui, care ajunge la noi prin fereastra închisă. Lumina trece prin geam, dar strică ea geamul cu ceva? Tot aşa, Domnul Iisus, lumina Vieţii, S-a întrupat pentru noi, trecând prin trupul sfânt al Născătoarei de Dumnezeu, fără stricăciune.

Iar noi, la rândul nostru, Îl putem primi pe Iisus, în sufletele noastre. Chiar dacă puterile trupului omenesc nu sunt prea mari, chiar dacă ascuţimea minţii noastre nu este nici ea infinită, în schimb dragostea din sufletele noastre poate cuprinde totul. Poate, chiar, schimba totul.

„Maica Domnului nu L-ar fi putut purta pe Cuvântul lui Dumnezeu în trup, dacă nu ar fi primit mai întâi Cuvântul lui Dumnezeu în inimă.”

Soborul Maicii Domnului

(26 decembrie / 8 ianuarie)

Există în tradiţia Bisericii noastre rânduiala ca, în ziua următoare marilor praznice, să cinstim persoanele a căror slujire este legată de praznicele respective.

Dacă încă trăim bucuria Naşterii în ieslea din Betleem a Pruncului Iisus, cu siguranţă că avem în noi şi icoana celei care a fost aleasă de Dumnezeu să fie vas şi chivot cu totul sfânt pentru Fiul Omului - Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi Pururea Fecioara Maria.

„Sobor în limbajul bisericesc înseamnă „adunare de oameni", iar sărbătoarea de astăzi are o dublă semnificaţie:

⇒ *pe de o parte, suntem chemaţi toţi creştinii să o cinstim după cuviinţă pe Maica Domnului, aici, pe pământ;*

⇒ *pe de altă parte, să ne amintim că nu numai noi, oamenii, o cinstim ci* - mai mult decât noi - *o cinstesc îngerii din ceruri şi toţi sfinţii.*

Suntem chemaţi, aşadar, la o împreună prăznuire a Maicii Domnului, vocile noastre unindu-se cu glasurile îngerilor şi ale sfinţilor, cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu cinstim o pământeancă oarecare, ci aducem cuvenita închinare celei care este „***mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită, fără de asemănare, decât serafimii***", celei căreia Arhanghelul Gavriil i-a spus: ***„Bucură-te, ceea ce***

eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu intre femei!" (Luca 1,28).

Hristos S-a născut din Sfânta Fecioara Maria, a trăit printre noi, ne-a învăţat ca nimeni altul, S-a răstignit, a murit pentru păcatele noastre, a înviat, biruind moartea, şi S-a înălţat la ceruri, de unde iarăşi va veni cu slavă să judece viii şi morţii.

Acolo, la ceruri, a luat-o şi pe Maica Sa, pe tron de împărăteasă. De acolo ea mijloceşte pentru fiecare dintre noi: şi pentru cei ce o cinstesc, şi pentru cei ce o batjocoresc.

Plânge pentru păcatele noastre şi pentru durerile noastre, plânge când vede că nu răscumpărăm vremea, ci o irosim zadarnic, nelucrând aproape deloc pentru suflet.

Ne apără de primejdii, ca Maică a tuturor şi se bucură, împreună cu toţi sfinţii, când vreunul dintre pământeni intră în ceata drepţilor.

Pe ea o cinstim astăzi, rugând-o din inimă să mijlocească şi mai departe pe lângă Fiul ei Cel născut în ieslea din Betleem pentru noi, fiii ei cei păcătoşi.

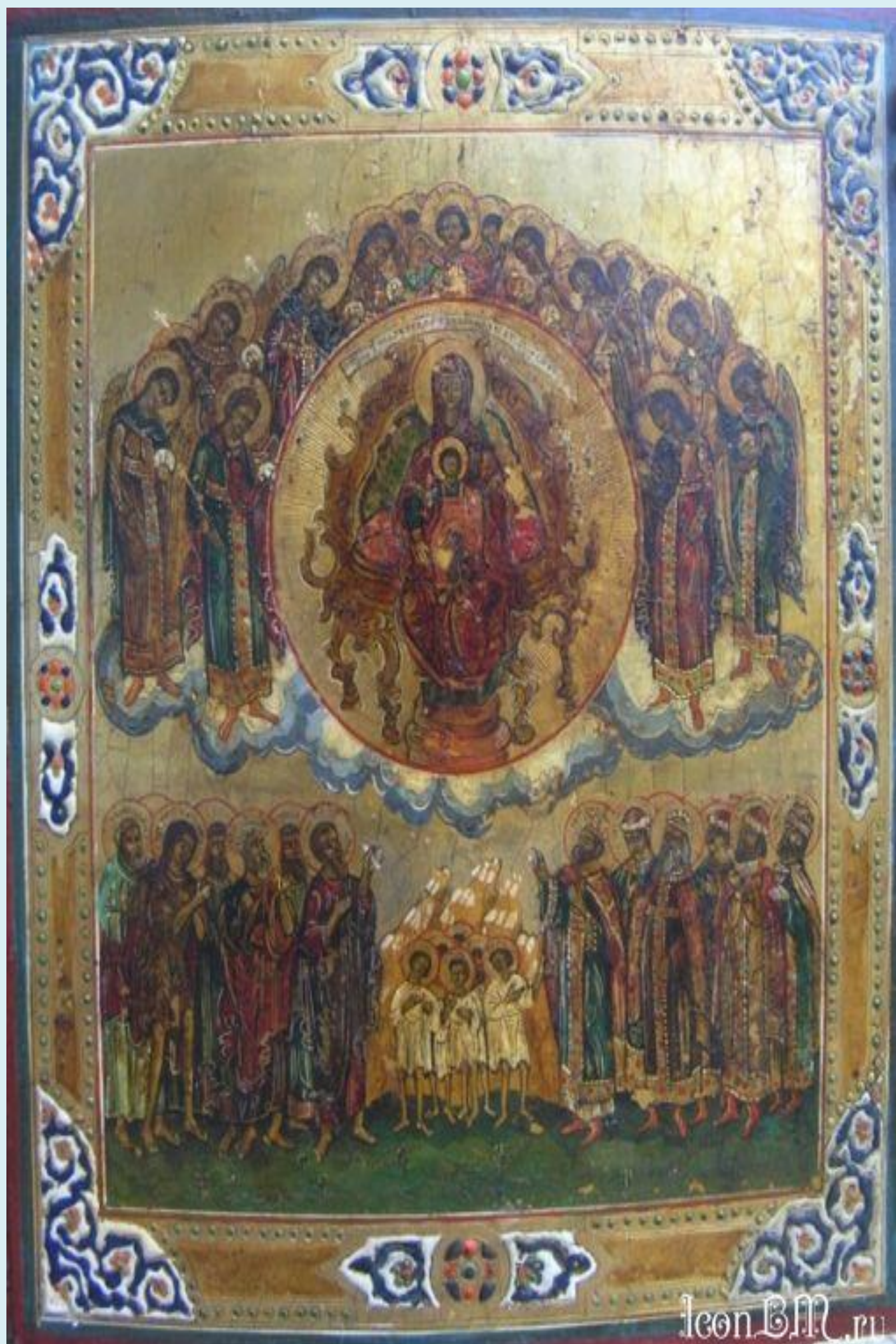
Amin.

Cand simt ca deznădejdea mă apucă,
N-am cui să plâng,
nici mama nu-mi mai este...
Şi caut brate care să-mi aducă
O alinare, ca o ascultare de poveste.

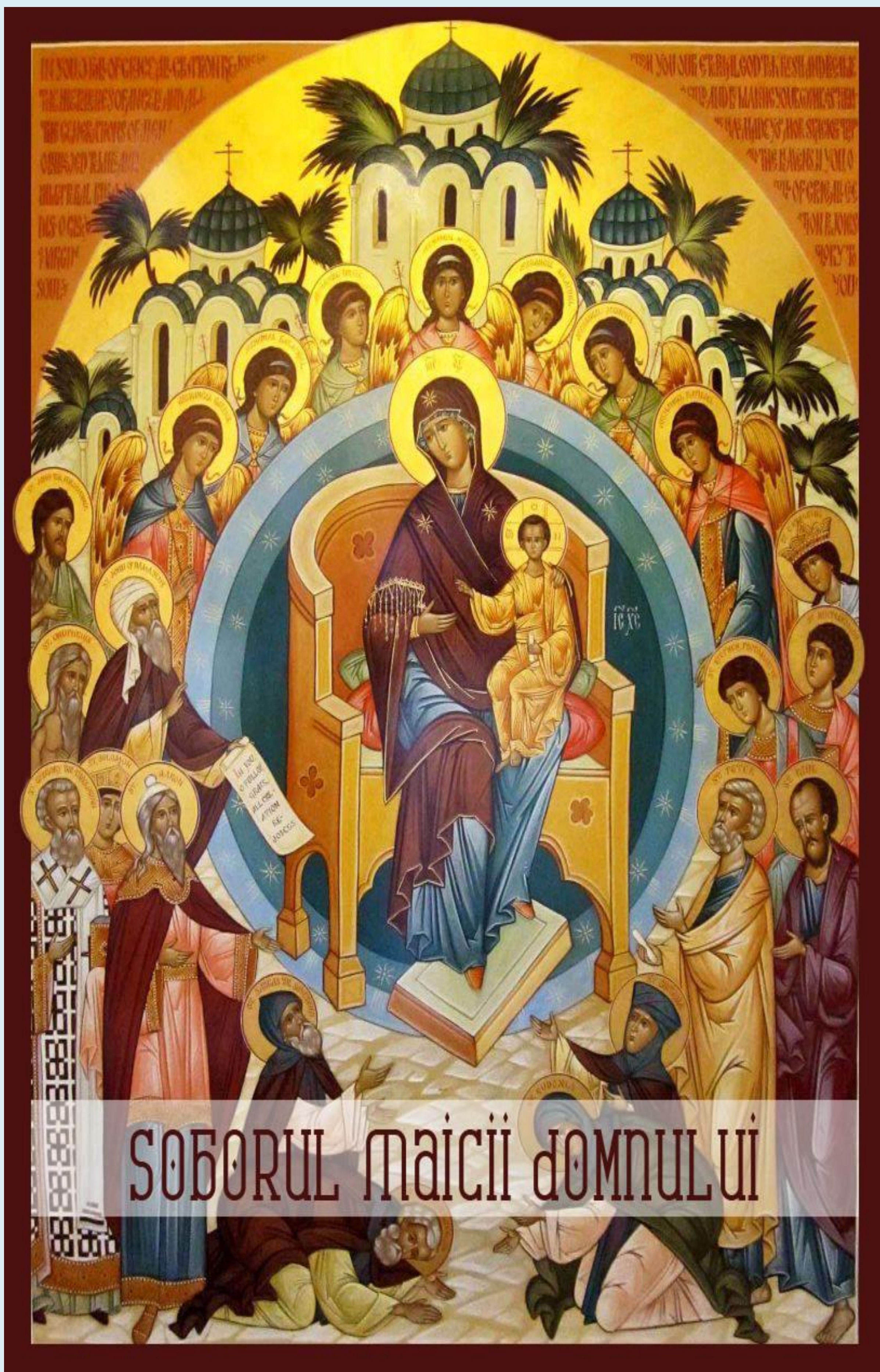
Şi o găsesc pe EA, mereu acolo,
Cu inima deschisă către mine,
E Mama noastră de dincolo,
Care mereu e gata să ne-aline.

Icoane

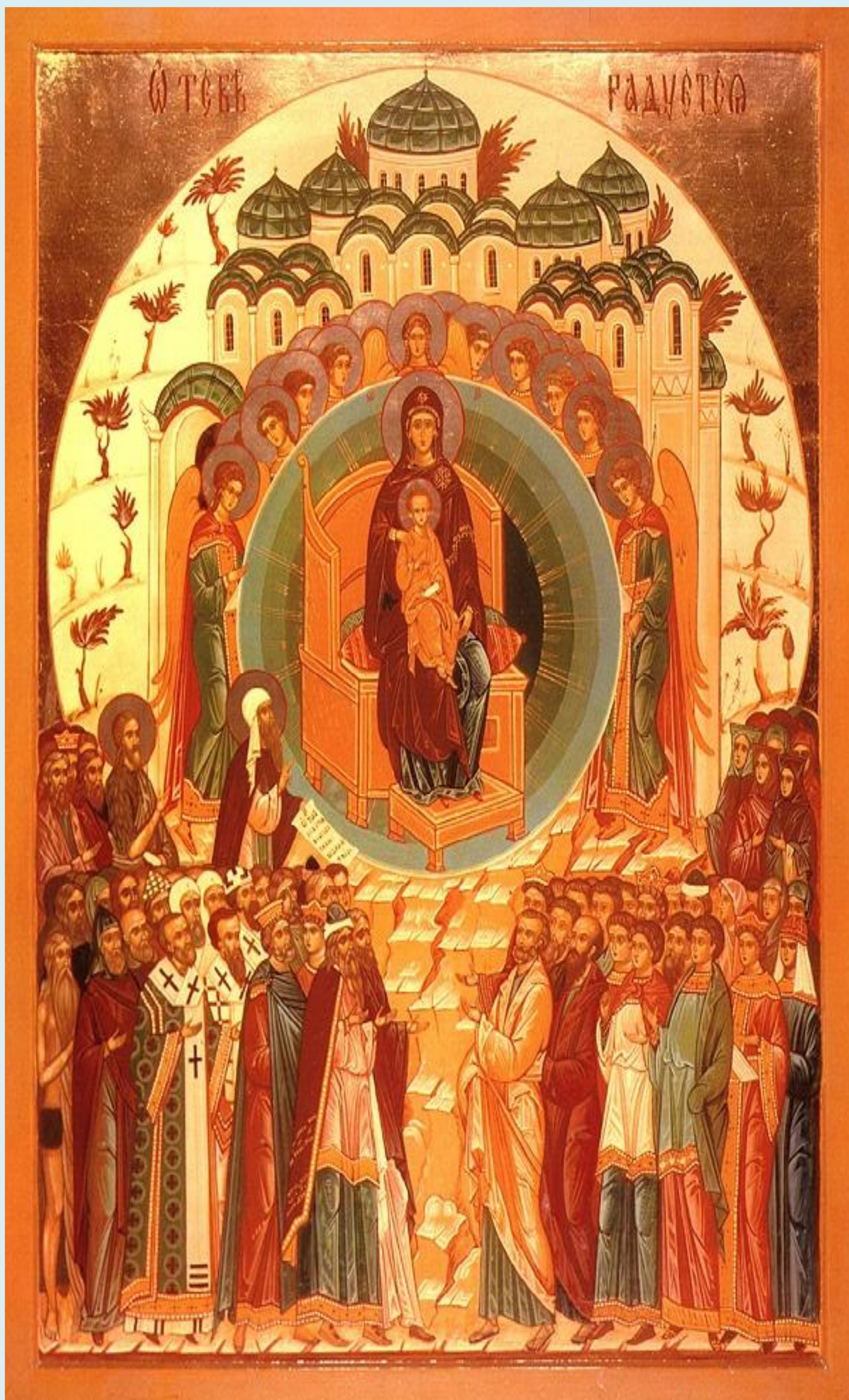
Soborul Maicii Domnului, sfârşitul sec. XIX.

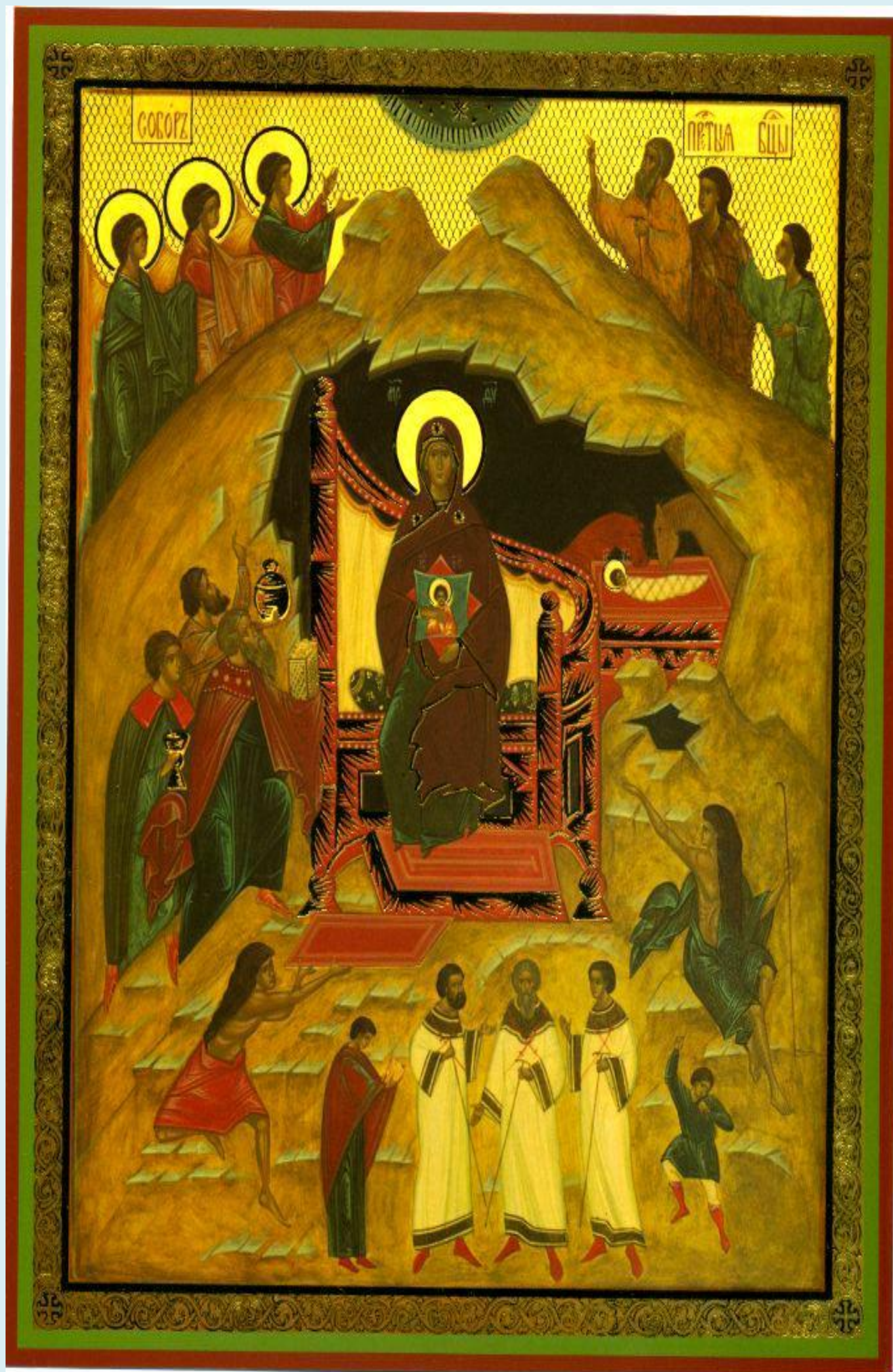

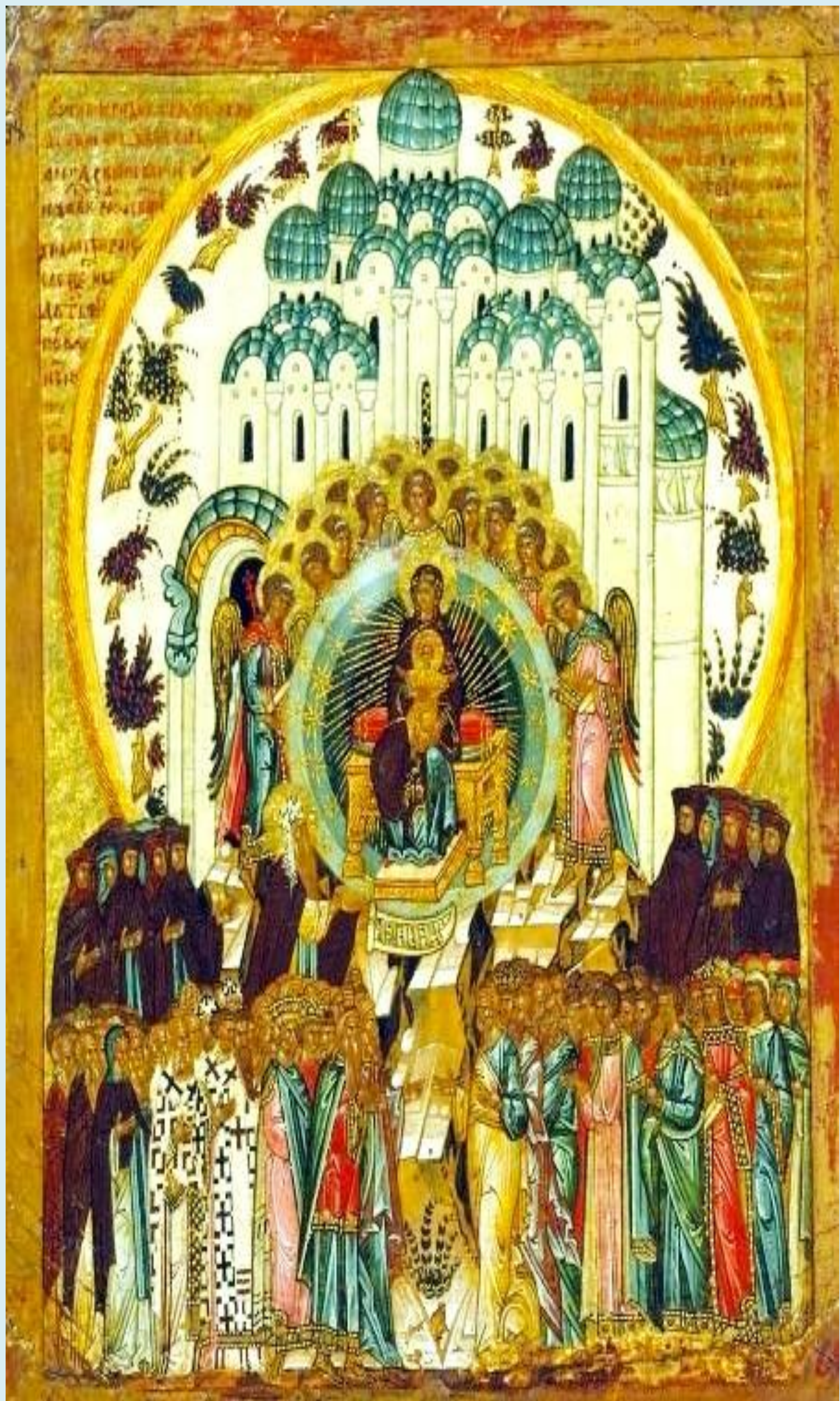

SOBORUL MAICII DOMNULUI

СОБОРЪ ПРЕСТЫА БЦЫ
Ѡ ТЕБѢ РАДУЕТСА
БЛГОДАТНАА
ВСАКАА ТВАРЬ
СЛАВА ТЕБѢ

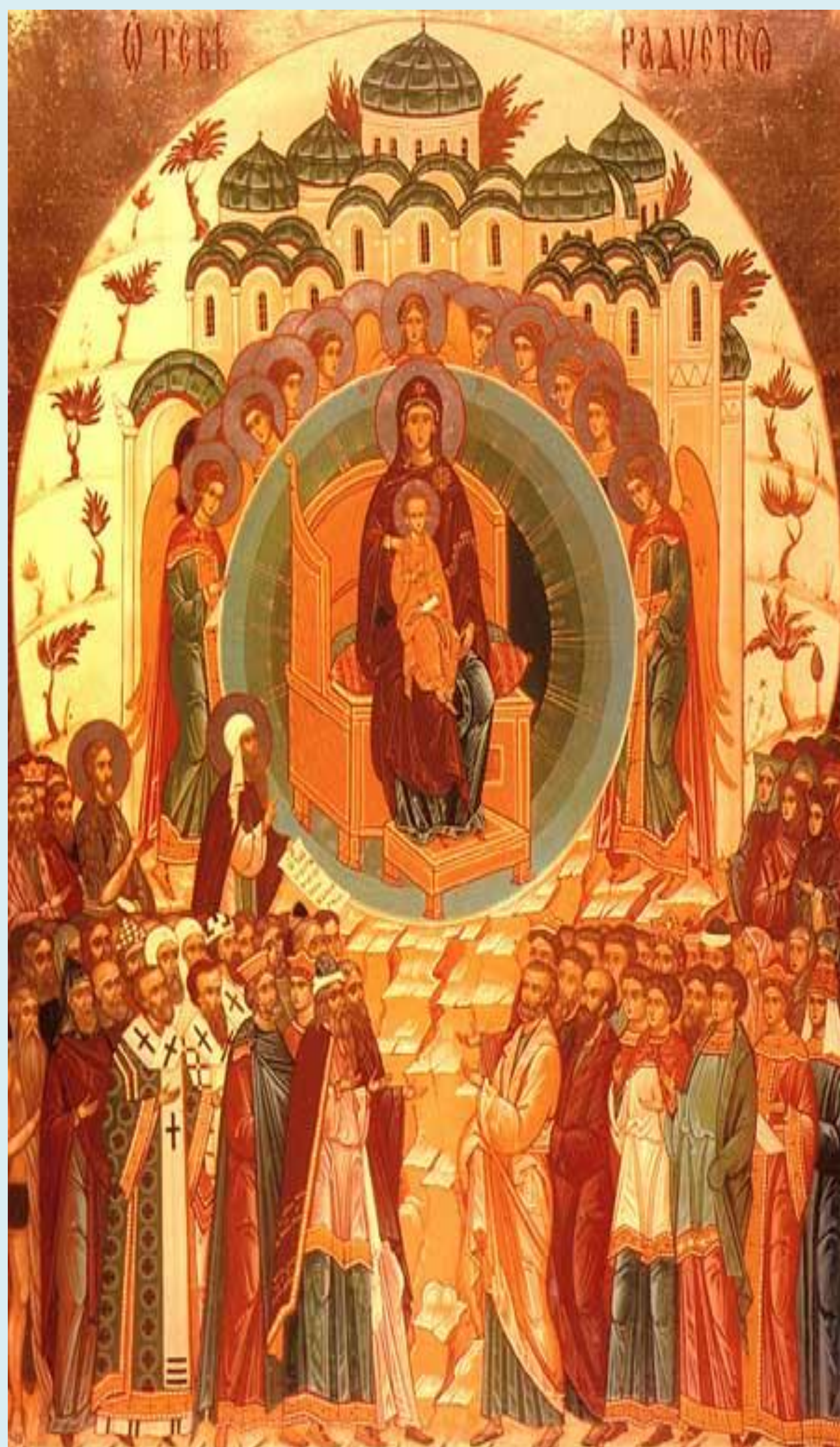

© Зуев Геннадий Степанович, temples.ru

Ѽ ТЕБѢ
РАДУЕТСѦ

СОБОРЪ
ПРЕТЫА БЦЫ

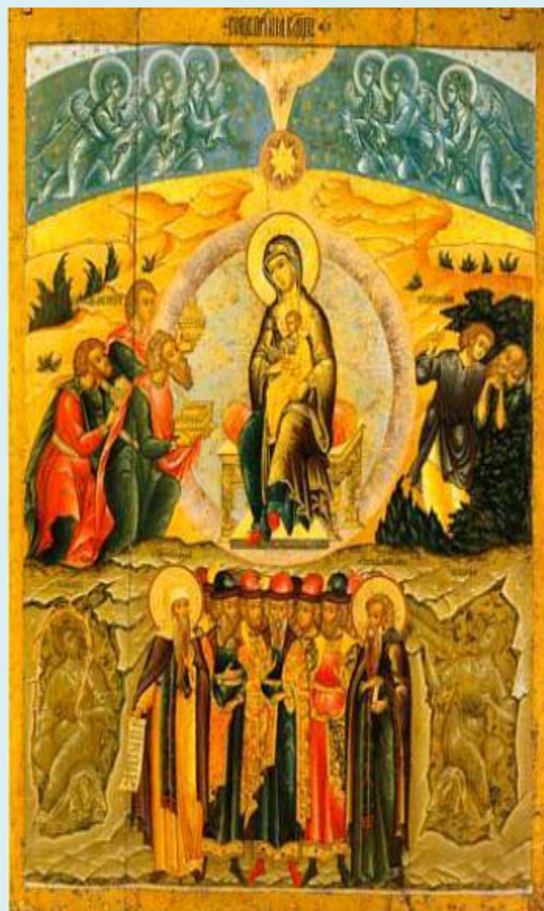

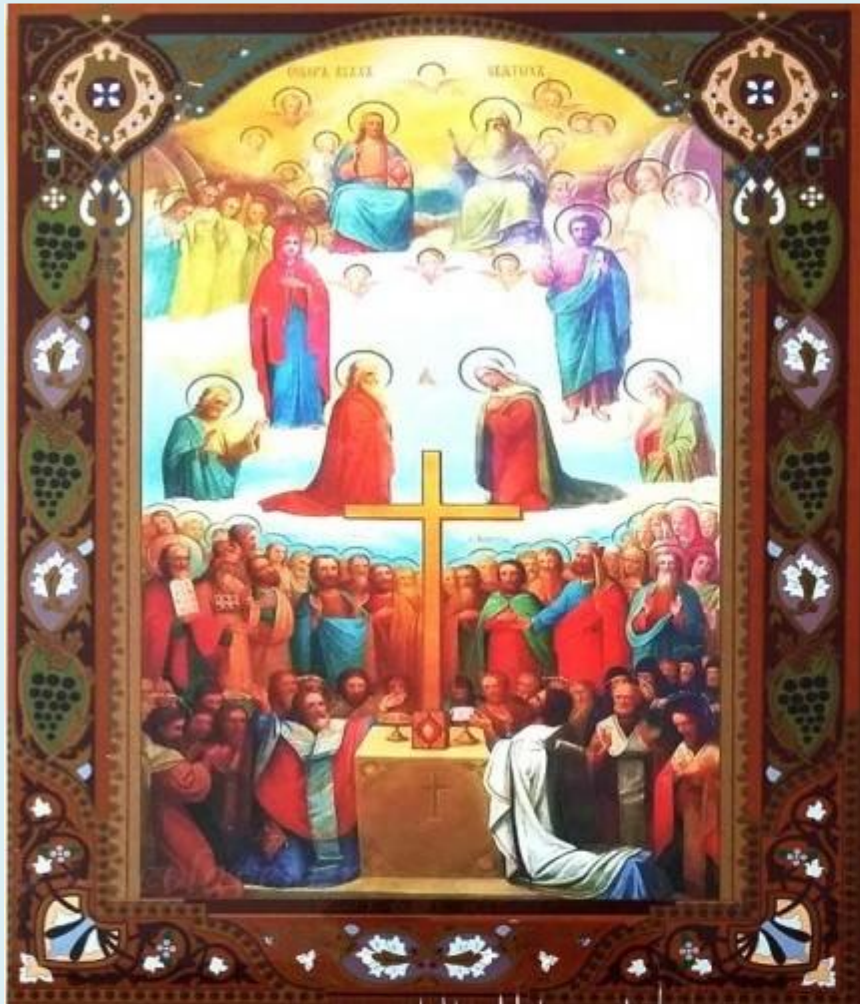

Ѡ ТЕБѢ
РАДУЕТСѦ

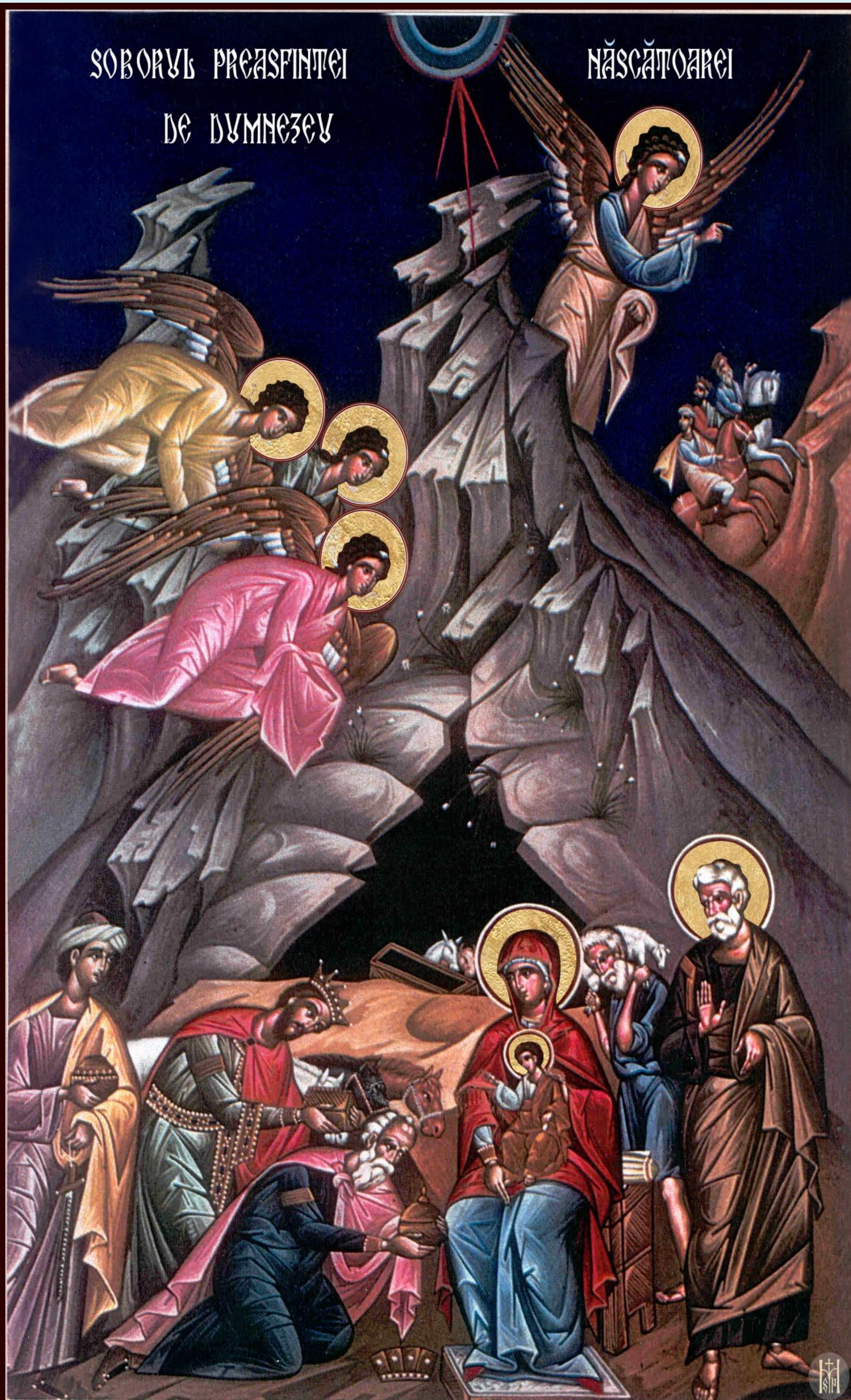

Ѡбразъ
соборъ
прсты́ѧ
бцы

NAȘTEREA
DOMNULUI

26 decembrie

Slavă ţie, Măicuţa noastră cerească, Slavă ţie!